

sara zamanındayız

***Sakine Cansız PKK Ocağı
Kobanê Şehitleri Eğitim Devresi***

SAKİNE CANSIZ PKK OCAĞI YAYINLARI

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

Basım Yeri : Azadî Matbaası
Basım Yılı : Mart 2015

Önsöz

*Dağlardayız.
PKK saflarındayız.
Yeni bir Sara zamanındayız.
Sakine Cansız PKK Ocağındayız.
Onun öğrencileri,
Onun Ocağının iz sürücülerini olarak
tüm zamanlarımızı Sara Zamanı yapma iddiasındayız.*

*Şahadetinin üçüncü yılına girerken PKK Sakine Cansız Ocağı olarak Sara yoldaşın anısına bağlı kalacağımızın sözünü yeniden veriyoruz. Zindan direnişinde öncü bir yoldaş olan Sara arkadaşını değerlendiriyoruz. Sara Arkadaşın bir kadın olarak hem erkek egemenlikli devletçi sisteme karşı, hem de toplumsal geriliklere karşı sürekli bir direniş içerisinde olan bir kişiliğe sahip olduğunun bilinciyle bakıyoruz Ona. “**Şehitler ölmez!**” sözünün anlamının da şehitleri yaşamda özümseyerek, yaşamı her an şehitlere bağlılık içinde yaratarak gerçekleştirdiğinin bilincinde olarak yaşamımızı inşa ediyoruz.*

Sara arkadaş şehit düşürüldüğünde çok büyük acı yaşadık. Kış koşullarıydı. Acılarımızı Sara’nın en sevdiği ve sürekli kendisini bulduğu doğaya dahi söyleyemedik. Acılarımızın dilini bulamadık önce. Sonra bu şahadeti, şahadet biçimini, Sara arkadaşın yaşamdaki direnişini anlamanın, kendimizi yeniden gözden geçirmekle mümkün olduğu gerçeğine ulaştık. Tarihe karşı öz eleştiri vermemizi gerekli kıldı bu şahadet. Yeniden bir kararlaşmayı yaşamamız gerektiğini gösterdi.

Sara arkadaş bizim için bir tanrıçadır. Bunu sembolik olarak değil, içini doldurarak yaşatmamız gerekiyor. Şahadeti her birimizin kendini evren, doğa, dünya, toplum, yaşam ve insan karşısında bir kez daha sorgulamasına neden oldu, nasıl bir yaşam

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

süreceğimizin kararlaşmasını yeniden oluşturdu, salt bir acı olmaktan çıktı, bir yaşam manifestosuna dönüştü. Duyduğumuz acıyı, her şeyden önce mücadele sözüne dönüştürmek bizler açısından önemlidir. İntikamını almak, onun yaşam çizgisine, mücadelesine sahip çıkmaktır. Bu temelde sözümüzü veriyoruz.

Sakine Cansız PKK Ocağı Kobanê Şehitleri Eğitim Devresi öğrencileri olarak şahadetinin 3.yıldönümünde arkadaşlarımızın hazırladığı okul gazetesine yazılan yazılardan oluştu bu kitap. Ayrıca Emin Faraşın arkadaşın çizimi olan resim de kapak olacak sadelikteydi. Tüm arkadaşlar Sara arkadaşına yoldaş olmanın emeğiyle hazırladı yazılarını, resimlerini.

Bu temelde ocak öğrencileri olarak Sara, Rojbin ve Ronahi arkadaşları tekrar büyük bir saygıyla anıyoruz.

***Sakine Cansız PKK Ocağı
Kobanê Şehitleri Eğitim Devresi Öğrencileri***

Sara Zamanındayız

“Yılların acılarına, o vahşet ortamının yarattığı uzaklığa inat yoldaşlığı sevmek, ona yakın olmak, onda herkesi yaşamak, onu herkesle yaşamak kadar güzel bir şey düşünemiyorum.”

Sara Arkadaşın kitabından...

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

ŞAHADETLERİNİN 3.YILINA GİRERKEN SARA, ROJBİN VE RONAHI YOLDAŞLARI ANMA TOPLANTISI

Dilzar Dîlok: 9 Ocak 2013 yılında Sara, Rojbin ve Ronahi arkadaşlar katledildi. Bu temelde arkadaşları anlamak, kişiliklerini tanımak ve bununla birlikte süreci anlamlandırmak istiyoruz. Arkadaşların şahadetlerine ilişkin hem Önderliğin hem de örgütün değerlendirmeleri oldu. Kadın özgürlük hareketimizin ve arkadaşların da önemli ve anlamlı değerlendirmeleri oldu. Bu temelde saygı duruşundan sonra, bugün vesilesiyle bizler de birkaç nokta vurgulamak istiyoruz.

Eğitim zeminindeyiz. Demokratik uygarlığı öğrenmek için ve kendimizi içinde görmek için PKK Sakine Cansız Ocağında eğitim görüyoruz. Önderliğin savunmalarıyla tarihin başlangıcına gidiyoruz ve insanlığın oluşumundan bahsediyoruz. Dolayısıyla tarihin ilk sürecinden bahsediyoruz, tarihin başlangıcına gidiyoruz. Savunmalarla tarihin başına gidip bugüne geliyoruz. Tabi tarihimize baktığımızda, tarih sosyolojikleşiyor. Bunu Sara arkadaşın tarihine baktığımızda çok somut görmekteyiz.

Sara yoldaşın kişiliğine baktığımızda demokratik uygarlığın özünü, ahlaki ve politik toplumun özünü barındırdığını görmekteyiz. Bu nedenle bu değerleri tanımak, anlamlandırmak sadece tarihin bilinciyle, tarihin araştırılmasıyla söz konusu değildir. Bi-reylerin şahsında tarihi görmek, PKK tarihinde mümkündür. Önderliğin gerçeğini çoğu zaman okuduğumuzda, Önderlik “sosyoloji tarihselleşiyor” sözü çok dikkatimizi çekiyor. Biz bu gerçeği Sara arkadaşın kişiliğinde somut görmekteyiz. Sara arkadaş Dersim gerçeğini, inancını, kültürünü, etnisitesini kişiliğinde koruyor ve yaşatıyordu. Bir Kürt kadını olarak, Kürt değerlerini 20.yüzyılda koruyor ve yaşıyordu. Aynı zamanda erkek egemenlikli sistemin tüm saldırılarına karşı ciddi bir mücadele içerisinde yaşıyordu.

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

Tabi ki bireyi, kişiliği tahlil ederken salt fiziki olarak tahlil etmiyoruz. Tarihsel gerçekliği içinde ele alıyor ve tahlil ediyoruz. Sara arkadaşın şahsında da yani bir Kürt kadını şahsında canlı bir tarih var. Ve bu kişisel tarihiyle demokratik uygarlık tarihini de kendinde yaşatan bir kişilik söz konusudur.

Sara arkadaşın gerçeğini salt tarihin içinde değil, kendiyle yaşattığı ilke ve ölçülere de dikkat çekmek gerekiyor. Sadece şunu söylemek yetmez: “Sara arkadaş çok eski bir arkadaştı, saldırı oldu ve şehit düştü, bu temelde değerimizdir.” Sara arkadaşın kişiliğinin toplumsal tahlilini yaparak onun kişiliğini anlamlandırabiliriz ancak. Bu nedenle PKK gerçeği nedir, PKK’nin PKK gerçeği olmasını sağlayan gerçek nedir, bu gerçek Sara arkadaşta nasıl kişileşmiştir, bunları da dile getirmek istiyoruz. PKK tarihi dersini de görüyoruz. Parti olarak PKK’nin farkını bazı noktalarda ortaya koyabiliriz. PKK nasıl PKK oldu, PKK nasıl bir parti oldu ki, kendi varlığını yaklaşık yarım asır koruyarak ciddi bir mücadele verebildi. Birçok özelliklerini sıralamak mümkün, ancak en önemli iki özelliğine dikkat çekmek istiyorum.

Keskin Bir Mücadelenin Sahibi: Sara

Birincisi keskin bir mücadele yürütmesidir. İkincisi ise uzun soluklu yani aralıksız mücadele tarzıdır. Bu her iki özellik de PKK’nin PKK olmasını sağladı. Keskin mücadelecilik özelliği, kendisini sistemden kopararak yürüttüğü mücadele anlayışıyla bağlantılıdır. Hem düşmanın geriliklerine karşı, hem de iç gerici-liklere karşı ciddi bir mücadele içerisinde oldu PKK. PKK’nin keskin mücadele yürütme tarzını en somut gördüğümüz arkadaşlardan biri de Sara arkadaşdır. Sara arkadaşın şahsında bu özellikler sonuna kadar yaşamsallaşan bir çizgi olarak kendini var etmiştir.

Diğeri ise aralıksız süren mücadele tarzıdır. PKK tarihinin belli dönemlerinde süreçleri tahlil ederek, yeni kararlar alarak, yolunu aydınlatarak yoluna devam bir tarzda mücadele yürüyüşü gerçekleştirmiştir. Mücadelenin bir yerinde tikanıklık olduğunda kendini geride tutmak, arkasında kalmak yoktur. Her zaman dönemin gerekliliklerine göre yaşayan, onun gerekliliklerini göre kendini yaratan bir duruşun sahibi olmuştur. En zorlu koşullarda bile kendine mücadele zemini yaratan, aldığı kararları yaşamsallaştı-

ran ve onun uygulayıcısı olabilme gücünü göstermiştir. PKK'nin bu özelliği Sara arkadaşın kişiliğinde mevcuttur.

O, parçalanmış, kendi varlığını sürdüremez bir duruma gelmiş, hala katliamın etkisinde olan bir toplumun içerisinde büyüyerek çelişkileri derinden yaşayan biriydi. Bu nedenle toplumu sorgulayarak, böylesi bir toplumda yaşayamayacağını ortaya koydu. Zaten Sara yoldaş yaşamını hep bir kavga olarak tanımlıyor. Yaşamım hep kavgaydı diyor. Başta içinde bulunduğu topluma karşı bir mücadele veriyor. Örneğin annesine karşı verdiği bir mücadele var. Aslında bu mücadelenin özünde yatan gerçek içerilmiş kadın gerçeğini kabul etmemektir. Dolayısıyla geleneksel, köle kadını kabul etmiyor. Görüldüğü gibi Sara arkadaş toplumda, başta aileye karşı bir mücadele içerisine giriyor. Daha sonra arayışları daha çok gelişiyor.

Tüm arkadaşlar Sara arkadaşın kitabını okumuştur. Kitaptan da anlaşıldığı üzere çok ciddi arayışı ve yoğunlaşmaları vardır. Arayışlarını hiçbir zaman dondurmuyor, sürekli kendini yaratarak arayışlarına anlam katmaya çalışıyor. Bu arayış hakikat arayışı, yaşam arayışıdır. Bu arayışları sırasında karşılaştığı tehlikeler, önüne çıkan engeller onu hiçbir zaman geriye çekmemiş, geriye adım atmasına sebep olmamıştır. Yaşadığı her zorlu süreci tahlil ederek, kendine yeni yollar yaratmıştır. Bu özelliğini PKK'nin bir ilkesi ve ölçüsü olarak kabul ediyoruz. Bizim için de çok önemlidir.

İçerde Ve Dışarıda Özgür Kadının Direniş Mücadelesi Yürüttü

Sara arkadaşın zindan direnişi de değerlendirilmesi gereken önemli bir noktadır. O süreçte hem düşmana karşı hem de içimizdeki bazı geri kadın yaklaşımlarına karşı da ciddi bir mücadele yürütüyor. Ama aynı zamanda bu bireyleri kazanmak ve parti çizgisine çekmek de istiyor. Sara arkadaş tanrıça erdemıyla eskiden mücadeleye sarıldığı gibi yeni paradigmanın da aynı sıcaklıkla uygulayıcısı olmak istiyor. Aslında bu duruşuyla ne kadar esnek bir zekâya sahip olduğunu, değişim dönüşümü kişiliğinde yarattığını görüyoruz.

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

Tabi Sara arkadaşın bu özelliklerini kadın özgürlük mücadelesinin militan özellikleri olarak ele alıyoruz. Herkese karşı saygılı, içten sevgi duyan bir yoldaşı. Sara arkadaşla birkaç dakika kalan biri dahi onun insan sevgisini, doğa sevgisini, arkadaş sevgisini görebiliyor ve yaşayabiliyordu. Yaşam ölçüleri olan ve bu ölçüleri toplumsallaştıran, etrafında yaşatan bir kişiliği vardı. Örneğin gittiği her yerde yenilik yaratırdı. Bir arkadaşına sigarayı bıraktırdı, birine yeni bir özellik kazandırdı. Birine üslup, hitabet kazandırdı. Başka birine spor ve temizlik anlayışı kazandırdı. Yani kendi duruşuyla hep bir şeyleri karşısındaki bireylerde yaratırdı. Eskiden Sara arkadaş için farklı derdik. Ancak şimdi anlıyoruz ki aslında kendini var etmiş bir kadındı. O, bir çizgiydi. O farklılığıyla esas olanı yaşamsallaştırmıştı.

Elbette herkeste bir şeyler yaratabilmek, sevgiyi oluşturmak, saygıyı yaratmak öyle kolay şeyler değildir. Ancak Sara arkadaşta ki bu özellikler onun doğal tanrıça özelliklerini ortaya koymaktadır. Bu tanrıçanın kucaklayıcı, kapsayıcı özelliğidir aynı zamanda. Onun kişiliğinde inşa edici, yaratıcı özellikler vardı.

Dersim kadını olarak yaşadığı bölgenin değerlerini koruduğu kadar aslında doğal toplum özünü koruyordu. Şahadetiyle de gördük ki, bölgenin değerlerini yaşattığı kadar evrensel değerleri de yaşıyordu. Bunu şehit düştüğü zaman cenazesinin karşılanmasında çok iyi gördük ve fark ettik.

Önderlik daha önce de belirtmişti, *Kürdistani olan evrenseldir*. Bu özelliğin Sara arkadaş şahsında somutlaştığını görüyoruz. Onun birçok özelliğini de adlandırabiliriz. Ancak kadın olarak çok esaslı bazı özellikleri var. En temel özelliği kendisi olmasıdır, bir başkasına benzeşmemesidir. O, kendi kendini yaratmıştır. Kendi farkındadır, kendi dinamiğinin, enerjisinin farkındadır. Yaşamı seven, canlı, hareketli, hayata renkli bakan kişiliği her an yaşam dinamizmini anlatırdı. Tabi tüm bu özellikleri Önderlik savunmalarda evrenin özellikleri olarak ortaya koyuyor. Farkında olmak, renkli olmak, kendini sürekli yenilemek... Eğer evrenin amacı özgürlükse bu özellikler temelinde Sara arkadaşta özgürlüğün somutlaştığını belirtebiliriz. Eğer biz de özgürlüğü ele alacaksak, öyle çok soyut ve başka yerlerde aramaya gerek yoktur. Sara arka-

Sara Zamanındayız

daşın kişiliğinde bu özellikleri görmek ve özgürlüğü somutlaştırmak mümkündür.

Sara arkadaş yaş büyük olmasına rağmen öylesine bir yaşam sürüyordu ki, hiçbir zaman yaşını göstermiyordu. Her yaştan arkadaşlarla ortak ruhu yakalayabiliyordu. Genç bir arkadaşla genç oluyordu. Yaşadığı zamanı asla eskitmeden yaşıyordu. Her anı, dolu dolu yaşıyordu. Yaşadığı an'a en büyük anlamları yüklerdi. Bu bizler için çok önemli bir özellik olmaktadır. Çünkü bizler yaşamak ve yaşlanmak arasındaki farkı anlamlandıramıyoruz. Sara arkadaş da bu biçimde değildir. Yaşayıp, deneyimledikten sonra bir köşeye bırakmak yoktur. Sürekli yaşamı sorgulamak vardır. Yaşadıkları onu yormuyordu. Yaşama karşı sevgi gençlere taş çıkartırcasına vardı Sara arkadaşta. Bu özellikleri özgürlük ölçüleri olarak ele almalıyız. Bu esaslara göre kendimizi yenilemeliyiz.

Sara arkadaşın özellikleri PKK'nin ilke ve ölçüleri olmuştur dedik. Ve bunu kendimize esas alıyoruz. Ve şehitler ölmez diyoruz. Bunu söylerken sadece slogan olarak kalması bir anlam ifade etmiyor. Şehitler ne zaman ölümsüzleşirler. PKK'yi yaratan özelliklerini yaşamsallaştırdıkça bizler şehitlerin izinde olduğumuzu ve ölümsüzleştirdiğimizi söyleyebiliriz. Yani ardılları olarak bu özellikleri kendimizde yaşatarak ancak o zaman şehitler ölümsüzdür diyebiliriz. Yoksa sadece bir slogan olarak dile getirip, bunun ilke ve ölçülerini yaşatmıyorsak o zaman pek bir anlam ifade etmeyeceği açıktır. Dolayısıyla yaşamsallaşmayan ölçü ve ilkeler bu sloganın altını da boşaltmaktadır. Bu nedenle Sara arkadaşın gerçeğini ele alırken ona benzeşmek değildir esas olan. Zaten Sara arkadaş herkesin kendisi olması gerektiğine inanırdı. Önemli olan var olan özelliklerini yaşamsallaştırabilmektir. Kendimiz olarak yaşamak ve özgürlüğe yürümek bizler için önemlidir.

PAJK 8. Kongresinde Sara arkadaş hazırды. PAJK meclisine önerildi. Platformu da oldu. Seçim yapıldı. Tüm kadın arkadaşlar yani delege arkadaşlar Sara arkadaş a oy verdiler. Tüm arkadaşların oylarını alarak kadın hareketi yönetimine seçilmişti. Tabi bunu esas bir ölçü olarak ele almıyoruz ancak o her arkadaşın sevgisini kazanmıştı. Sara arkadaş a karşı büyük bir sevgi vardı. Her arkadaş Sara arkadaş ı seçerken kendine bir gerekçe yaratmıştı. Yani demek istediğim bir kadın olarak bu kadar kapsayıcı bir yoldaşı.

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

Çünkü her arkadaş Sara arkadaşın bir yönünü görerek onu seçmişti. Aslında arkadaşların Sara arkadaş seçmesi de Sara arkadaşın gerçeğini, tanımını ortaya koyuyor. Sara arkadaşın büyüklüğü bu anlamda somutlaşıyordu da. Tabi kongre görev de veriyordu Sara arkadaş. Sara arkadaşın etkisi büyüktü ve kucaklayıcılığı görülüyordu.

Şimdiye kadar sadece Zilan arkadaş için tanrıça diyorduk. Şimdi Sara arkadaş için de söyledik bu belirlemeyi. Sara arkadaş bizim için büyük bir değerdir. Parti tarihinde de Sara arkadaşın kişiliğini değerlendirmiştik. PKK'nin kuruluş kongresine iki kadın katılıyor. Her iki kadın da Dersimlidir. Her iki kadın da çok güçlü kadınlardır. Birisi erkek egemen zihniyet boyutunda güçlüdür ve bu temelde de tercihini egemenlikli sistemden yana yapıyor, ancak Sara arkadaş ise ahlaki ve politik toplumdan yana tavrını koyarak mücadeleye koyuluyor.

İnsanın kişiliğinde var olan gücü nasıl örgütleyebileceğini Sara arkadaşın şahsında görebiliyoruz. Tüm arkadaşlar büyük bir kararlılık ve iddiayla kongreye katılıyorlar. Bizler de Sara arkadaş gibi çizginin takipçisi ve koruyucusu olmak istiyoruz. Elbette zamanı geriye alamayız ancak eğer Sara arkadaş gibi olmak istiyorsak, onun ilke ve ölçülerini kendimizde yaratmak istiyorsak, bugün PKK'yi yeniden inşa etmede onun zihniyetine girebilir, paradigmayı yaşamsallaştırma konusunda kendimizi geliştirebiliriz.

Sara arkadaş PKK'nin kurucu üyelerinden biriydi diyoruz. O zaman bizler de anda, anın oluşumunda PKK'nin yaratıcıları olabiliriz. Bu şans şuan önümüzde duruyor, değerlendirebiliriz. Sadece hayıflanarak otuz kırk yıl önce yaşanmış bazı gerçekler olarak değerlendiremeyiz ve yaşayamayız. Sara arkadaşın ilke ve ölçülerini anda yaşayarak çizginin koruyucusu ve takipçisi olabiliriz.

Önderliğe olan sevgisi, Önderlikle sürekli yaşama durumu söz konusuydu. Kendini Önderliğin ilke ve ölçüleri temelinde yaratan bir yoldaşı. Dolayısıyla Önderliğe, Önderlik gerçeğine nasıl yaklaşmalıyız noktasında ilke ve ölçüleri bizim önümüze koymaktadır. Hakikat gerçeğinde hakikatin adımları vardır. Hakikatin adımları, kendini, evreni, mücadeleyi, yaşamı tanımdır. Hakikat ancak bu biçimde yaratılır. Önderlik *“hakikatin her adımında kendini yaratmak, kâmil insana varmak demektir”* diyor.

Sara Zamanındayız

Sara arkadaşıta içsel sorgulama, içsel mücadele, toplumsal mücadele, sistemle mücadele çok yoğunudur. Yaşamının son anına kadar da sürekli bir mücadele içerisinde olmuştur. Önderlik Sara arkadaşın şahadetinden çıkarmamız gereken en önemli derslerden birisi komployu boşa çıkarmaktır, ikincisi Dersim katliamının devamıdır dedi.

Sara arkadaşın sevgisi hiçbir zaman bireysel değildi, her zaman toplumsal bir sevgi anlayışı vardı. Yaşamının son anına kadar anda kendini yaratan ve mücadele eden bir kişilikti. O, çizginin fanatik savunuculuğunu yaratmıyordu. Şahadeti dahi anda mücadele eden bir duruşu ortaya çıkarmıştır. Bu bizim için de büyük bir derstir. Mücadele ne kadar zorlu olursa olsun her an özgürlük mücadelecisi, anlamlı yaşam mücadelecisi olma kararlılığı içerisinde olmalıyız.

Sara arkadaşın bize anlatmak istediği gerçek şudur:

Çizgide fanatik olarak mücadele vermekten ziyade, Önderliğe ve Önderlik çizgisine anlam vererek mücadele anlayışını yaratmak militanlığın şartıdır. Şehitlere ve yaşama anlam vermek bu anlamda önemlidir. Bu temel özellikleri Sara arkadaş için söyleyebiliriz. Daha söylenecek birçok şey var tabi ancak bu toplantı vesilesiyle bunları dile getirebiliriz.

Sara'nın Dersim'den Apocu Devrimciliğe Yürüyüşü

Mustafa Karasu: Sara arkadaşı minnetle anıyorum. Alçakça bir katliamdı. Bu katliamı hiç unutmamak gerekiyor. Üzerine düşünmek gerekir. Travmatik bir durumdur. Bazı olaylar toplumlar da travmatik durumlar yaratır. Bizim için de öyle bir şeydi. Öyle öldürülmeleri, ölüm şekilleri çok ağır oldu. Hem de partinin kurucusunun böyle öldürülmesi bizim açımızdan da bir sorun. Özeleştirisi durumudur da. Böyle saldırılara açık olmak öz eleştiri durumudur. Tabi bunlar değerlendirildi. Bizim açımızdan önemli olan bu arkadaşların şahadetlerine verilmesi gereken cevaptır.

Sara arkadaşın kişiliğinin temelinde, devrimciliğe başladığı koşullar, Dersim gerçekliği ve yaşadıkları vardı. Bu özellikler, Sara arkadaşın kişiliğini şekillendirdi. O koşulların ve çelişkilerin sonucunda çok genç yaşlarında Apocu harekete katıldı. Kendi öfkesini, tepkisini, çelişkisini bu harekette buldu.

Sara arkadaşın Dersim isyanının derinliği kadar da büyük öfkesi vardı. O'nun isyancılığını da biraz öyle anlamak ve değerlendirmek gerekir. Dersim'de yaşanan bir soykırımdı. Bir Dersimli ve kadın olarak bu öfkeyi duyması Dersim'in acısını hissettiğini, anladığını gösterir. En azından Dersim'de yürütülen soykırım kültürünün etkili olmadığı bir kişilikti. Dersim gerçeğine yapılanları derinden hissediyordu. Gerçekten de soykırımcı sisteme öfke duymadan büyük devrimcilik olamaz. Öfke duymadan vicdanlı ve ahlaklı da olunamaz. Yanlış, zulme, haksızlığa öfke duymak çok çok önemlidir. Zulmü, baskıyı normal görmek kadar vicdansızca, ahlaksızca bir şey yoktur. Bu yönüyle Sara arkadaş büyük bir öfkeyi yaşıyordu. İçinde çıktığı toplumun o yaşadığı sorunlar karşısında öfke duyması Sara arkadaşın önemli yanıydı. Bunu da sonuna kadar götürmesi dikkate değerdir. Çünkü o, öfkesini hiç azaltmadı. Ki sömürgeci soykırımcı sisteme karşı öfkeyi hiç azalt-

mamak gerekir. Fuat arkadaşın bu konularda verdiği bir örnek vardı: Bir Arap şeyhi “ölüm olduğunda, acı olduğunda ağlamayın ki, acılar dinmesin” dermiş. Bu gerçekten önemli bir şeydir.

Günümüzün kapitalist kültürel soykırımcı dünyası, insanlarda ahlak ve vicdan bırakmıyor. Toplumda öfke bırakmıyor. Öfkeyi yumuşatıyor. Önder Apo’nun liberalizme öfke duyması da bu nedendir. Çünkü kapitalizm aslında her şeyi, sömürüyü de, baskıyı da, zulmü de her türlü çirkinliği de normalleştirmektedir. Yani yaşam ilkesi, iradesi, ölçüsü bırakmayan bir sistemdir. İşte sömürgeci devletin Dersim’de uyguladığı sistem Kapitalist modernite sisteminin soykırımcı politikalarıydı.

Sistem, Dersim’de kendisine karşı toplumsal öfkenin birikmesini sürdürülmesini istemiyor. Bu politikalarla Dersim soykırımının toplumda yarattığı öfkeyi tümünden öldürmek istiyorlardı. Öfke duymayan, olanları normal karşılayan toplum yaratılmak isteniyor. Dersim’de izlenen **“Beyaz Soykırım”** ve izlenen politika budur.

İşte Sara ona da öfke duyan bir arkadaştı. O hiçbir zaman hiç bir şeyi baskıyı, zulmü normal görmedi. Yaşamdaki en ufak haksızlığı görünce tahammül etmezdi. Bence bu Sara arkadaşın temel bir özelliği idi. Öfkeyi, tepkiyi, haksızlığı görmeyi daha örgütlü hale getirmek lazım, daha bilinçli planlı hale getirmek lazım. Bu hepimiz için geçerli, bu şart ama öfke olmadan, duymadan ne yapacaksın. Ne örgütlü olabilirsin, ne taktiğini ve stratejini oluşturabilirsin! Bu yönüyle önemli örnekler var. Parti tarihinde de var.

Önderlik, “Ben Ankara-Mamak’ta bir tokat yedim, ama o tokadın acısını unutmadım” dedi. Bize de söylüyordu: “Biz bir tokat yedik unutmadık, siz o kadar işkence yediniz, unutmayacaksınız. Unutmamanız lazım diyordu. Bu kadar şeyi unutacak mısınız, bunun gereğini yerine getirmeyecek misiniz? Yani o yaşadıklarını örgüte, mücadeleye, direnişe dönüştürmeyecek misiniz?”

Gerçekten bize Önder Apo’nun zindandan çıkan arkadaşlara söylediği buydu. Bana özellikle söylediği buydu. İşte Sara arkadaş gerçekten kişiliğiyle o Dersim’de halkın yaşadığını bir mücadeleye dönüştürme iddiasını ortaya koyuyor ve bunu PKK’de görüyor. PKK’nin bu gerçekleştirebileceğini, bu öfkesine cevap olabileceğini görüyor ve katılıyor.

Sara Arkadaştan Öğrenilecek Çok Şey Var!..

Başında neyse sonunda da öyleydi Sara... Heyecanı, coşkusu, sömürgeci sisteme öfkesi hiç azalmamıştı. Yorgun demokrat olmamıştı, yorulmamıştı. Daha yeni devrimciliği başlamış gibi coşkusu vardı. Böyle bir yaklaşım içerisindeydi.

Sara arkadaştan öğrenilecek şeylerden biri de buydu. Zaman zaman duygusalıkları vardı. Duygusal, tepkisel bazı şeyler olurdu ama geçiciydi. Onlar hep geçici oldu. Öfkesini, inancını sağlam tuttu ve bu mücadeleyi kararlılıkla sürdürmenin tutumu içinde oldu. Önderliğin esaretinden sonra da sorumluluk duydu. Önderliğin kadın özgürlük çizgisini geliştirme konusunda kendisini sürekli sorumlu gördü. Önderliğin bu çabalarının kendilerine bir emanet olduğunu, bunu geliştirmeleri gerektiğini, buna sahip çıkmaları gerektiği konusunda hep titiz oldu. Önderlikten sonra Sara arkadaşın o titizliği vardı.

Kadın Özgürlük Çizgisi konusunda ortaya çıkan eksiklikler, yetersizlikler konusunda böyle bir titizliği, hassasiyeti vardı. Kadın özgürlük çizgisi gelişmişti, bunun sürmesi gerektiği konusunda hep sorumluluk duydu. Önderliğin yarattığı emeklere, değerlere bağlı olmak, onu sürdürmek istemek, o da büyük bir ahlaki ve vicdani bir devrimci duruşu ifade ediyordu. Önderliğin bu çabasını çok anlamlı gördü ve hep sahiplendi. Önderliğin temsilcisi olmaya, Önderliğin yarattığı Kadın Özgürlük Çizgisinin duruşunu kendi bildiği, duyduğu, anladığı kadar temsil etmeye çalıştı. Önemli bir sorumluluk duygusuydu. Komplodan sonra o zor koşullarda Sara'yı ayakta tutan, mücadele gücü veren en temel şey Önderliğin yarattığı bu değerlere sahiplenmek ve onu ileriye götürme anlayışıydı. Kendisini biraz tanıdığım için olaylara, olgulara refleksi nasıl, neyi nasıl ele alıyor hissedebiliyordum. Böyle bir yaklaşımı vardı. Bunlar hepsi önemli, bunları bilmek lazım.

Sara'nın Zindan Direnişi

Zindanda da duruşu önemliydi. Ben kendisini esas olarak zindanda tanıdım. Daha önce Ankara'da sadece bir görmüşlüğü vardı. Sanırım 1977'de Ankara'da da bir görmüşlüğü oldu, İz-

mir'den Halkın Kurtuluşu'ndan gelmişti. Fakat Sara'yı esas Diyarbakır Zindanı'nda tanıdık. Gerçekten zindandaki durumu önemliydi. O koşullarda kırılmamak, yılmamak önemliydi. Örgütün o süreçte önemli kadro düzeyi yan yanaydık. Ancak Sara arkadaşın yanında öyle önemli örgüt kadroları yoktu. Ya da kendisine güç verecek, destek verecek en azından kendisini yalnız hissetmediği, güç aldığı bir kadro yapısı da yoktu. İnsanlar toplu haldeyken, arkadaşları da varsa, hiç konuşmasalar bile onları yanında hisseder. Sara arkadaşta bu yoktu ama o ise parti kurucusu olarak büyük bir yoldaş sevgisi ve bağlılığı vardı. Hissederek yaşadı. Yanında kimse yoktu belki, ama bütün arkadaşlarını, cezaevindeki yoldaşlarını, partiyi birlikte kurduğu arkadaşlarını hissederek yaşadı. Yoldaşlarını hep hissetti, hiç kopmadı. Sara arkadaşın en önemli yanındır bu.

Yoldaşlığı Her An Hissederdi...

Bana sitem dolu mektup yazarak gitmişti. Avrupa'ya son gidişinde bana sitem dolu iki sayfalık mektup yazmıştı. Gitti, ben cevap verecektim ama veremedim. Yoldaşlığı her an hisseden bir arkadaştı. Giderken bile belli bir şeylerden dolayı bazı izahatlar yapmıştı. Yani yoldaşlığını koparmayan, yoldaşlık ilişkisini sürdürmek isteyen, kendisinin anlaşılmasını isteyen ve kendisini anlatmak isteyen bir şeyi oldu.

Gerçekten cezaevinde de öyleydi. 1981 yılında Diyarbakır Zindanı'na geldiler, iki buçuk yıl sonraydı. Eylül direnişinde koşulları gezerken gittik, gördük. İlk gördüğümüzde, bizlere sarıldığında mimiklerinde, duruşunda o yaşadığı heyecanda görebildik. Çok iyi anlayabildik. Kişiliğini tam olarak tanıma imkânına kavuştuk. Kendisini dışa vurmayan değildi. Duygularını, düşüncelerini açık dışa vurabilen bir arkadaştı. Öyle ayakta kalmıştı. Yoldaşlarına bağlı kalarak, düşünerek, her gün yoldaşlarıyla yaşayarak ayakta kalmıştı.

Şunu söyleyebilirim: Hepimiz şöyle ya da böyle hiç birimiz kesinlikle onun kadar her an yoldaşları yanında hissetmeyi yaşamamışızdır. Onu da güçlü kılan, ayakta tutan oydu. Bir yoldaşlık ve arkadaşlık sevgisi vardı. Duygusaldı Sara arkadaş, biraz duygularla hareket eden bir arkadaştı. Bazen böyle politik olmayan şey-

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

leri de olurdu. Ama o da çok önemli bir özelliktir tabi. Politikayı duygularla yapmak da önemlidir. Sara'da bu özellik de fazlasıyla vardı. Her zaman duygularıyla yaşıdı. Duyguları en yüksek düzeyde oldu. Duygularını yoğunlaştıran bir arkadaştı. Bütün arkadaşlarına bağlıydı. Bu kadar şahadet oldu hepsini yaşıyordu. Öyle unutan bir arkadaş değildi. **“Unutmak ihanettir!”** sözü Sara arkadaş için ilkesel bir davranıştı.

Sara arkadaş, yaşadığı hiçbir şeyi, yoldaşlık ilişkisini asla unutmazdı. Bu çok önemli o zaten değerler toplamı ve değerlere sahip olan, değerleri bırakmayan, değerlerine yeni değerler katarak, bir değerler toplamı olarak yaşayan, sürekli kendini değerlerle güçlendiren, moral olarak güçlendiren bir özelliğe sahipti. Önemli bir yoldaştı.

Apocu Harekete Katılan İlk Kadın Arkadaşlardandır

Kuşkusuz hareketimize katılan ilk kadın arkadaşlardan olması çok önemli. Hele böyle zor bir mücadeleye ve Apocu Gruba girmek de öyle kolay değildi. Kendi kişiliğini, bütün her şeyini bırakacaksın yani. Ömrünü mücadeleye vereceksin. Toplumun gelenekleri var. Evinden çıkıyor, gurbete gidiyor, her şeyini bırakarak mücadeleye gelme kararlılığını göstermek o dönemin ortamında bir kadın olarak da kolay değil. Onu da anlamak lazım, büyük bir cesaret gösteriyor. Cesaret, yiğitlik diyoruz ya öyledir Sara'nın katılımı...

Gerçekten hiç umut verecek bir şey yok, ne sağcısı umut veriyor, ne solcusu umut veriyor, ne dünya umut veriyor ama çıkıp o ortamda da çıkış yapıp bu harekete katılmak büyük bir cesaret işte. Ama Önderlik, tutum koydu zamanında, adım attı. Çubuk barajında tarihi adımı attı, partileşme sürecinde de yine tarihi çıkış yaptı.

İşte o koşullarda Sara da Apocu harekete katılma cesaretini göstermişti. Herkes cesaret edip böyle bir harekete geçemezdi. O geleneksel yaşam içinde kadınlarla ilgili bazı ölçüler var. Evlidir, eşini bırakıyor. Amcasının oğlu eşidir, yakasına yapışmıştı. Ancak buna rağmen bırakıyor onu. Elinin tersiyle itiyor onu. Bütün aile çevresi de onu bağlamak, tutmak istiyor, ama hiç birisini dinlemiyor. İşte bunlar onun en önemli özellikleridir. Bir kadının o süreç-

te katılması kolay değil. Lise okuyordu, üniversite okumamıştı. Buna rağmen böyle bir adım atabiliyor. Tabi o dönemde Kürt kadınlarında okuyan azdı. Bazen denilir ya *“neden o süreçte çok kadının arkadaş katılmamış”* diye. O dönemde gerçekten çok fazla Kürt kızlarının fazla okula geldiği yoktu. Azdır yani, biraz Dersim çevresinde vardır. Katılımın o dönemde azlığı anlaşılırdır.

Kadınların PKK'ye Katılımını Çok Etkiledi

Sara'nın katılımı daha sonraki kadın katılımlarını çok etkiledi. Dersim'de belli bir katılım oluyordu. Sara'nın birçok kişiyle ilişkisi vardı. Biraz o konuda optimistti diyebilirim. Herkesle ilişkisi vardı, herkesi değiştirebileceğine inanırdı. Farklı şeyleri olsa bile yine de bazı şeyleri sürdürebileceğini söylerdi. Gerçekten etkileyciliği vardı Sara arkadaşın. İnsanlarla sosyal ilişkileri iyiydi. Bu temelde Dersim'de de belli bir kadın çevresi bize katılmıştı.

Şunu da belirtmek isterim. Cezaevinde bir kadın koğuşu var. Kadın duruşunu göstermesi cezaevinde etkiliyor. Her zaman bir moral değeri oldu. Çıkana kadar birçok cezaevini dolaştı. Sadece bizim arkadaşlar değil, herkes çok büyük bir saygı duydu Sara arkadaşına. Onun duruşuna, tutumuna, tüm farklı gruplardan insanlarda, tanıyanlarda saygı duyuyordu. Bu bakımdan şehit düşükten sonra o kadar çok geniş bir çevreye ulaşma şeyi bu özelliğindendi. Sadece bizi etkileyen değildi. Dışımızdaki çevrelere de şöyle ya da böyle etkileyen özellikleri vardı. O da yansıdı tabi cenaze törenine. Kürdistan'da kadının ayağa kalkışı açısından ve Dersim açısından irdelenmeye değer.

Kişiliğini anlamaya, yansıtmaya değer, Dersim kişiliği açısından bizim için önemlidir. Çünkü Dersim'de bir soykırım var. Dersim Türkleştirilmek isteniyor. Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirilmek istenen temel alanlardan biri Dersim'dir. O alanın ayağa kalkması bizim için önemlidir. Diğeri de tabi tarihin en eski sömürgesi, en eski ezileni olan ve kadının toplumsallaşmayı yarattığı bu Kürdistan coğrafyasında kadının yarattığı tarih içinde ezilmişliğine karşı böyle bir isyan içinde olmak önemli. Hem Dersim açısından önemli hem de genel kadın hareketi açısından bu

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

kişiliğin incelenmesi, irdelenmesi gerekir. Anlam yüklemek, değer vermek gerekir.

Sara'nın Hiç Bitmeyen Yoldaşlık Sevgisi...

Sara'yı şimdi daha iyi de anlıyorum. Şehit düştükten sonra şunu da söylemek istiyorum. Biraz sitemkâr bir mektup bırakarak Avrupa'ya gitti. Zindan süreci üzerine tartışmalarımız vardı. Gereklili gereksiz zamanlarda belli yerlerde, toplantılarda gündemleştirmiştik. Bu konuda şimdi daha sonra düşünüyorum bizim de düz yaklaşımımız, kadını anlamamama, özellikle hem toplum, hem örgüt olarak doğru yaklaşmama gibi yaklaşımlarımız oldu. Tamam bir yanlış oldu, özeleştiri verdi kendisi. Ama tabi bir kadın oldu mu biraz daha hassas oluyor. Bizim de geçmişte bu konularda biraz böyle yetersizliklerimiz, eksikliklerimiz oldu. O biraz ona alınmıştı. Bizim o eksik ve yetersiz yaklaşımlarımız onun öyle hep içinde tutmasına yol açtı. Onu da bu vesileyle belirtmek istiyorum. Şahadetinden sonra o yönlü bir yazı da yazdım. Bazı yaklaşımlarımızın yetersiz olduğunu kendi adıma itiraf ettim. Onu da belirtmek istiyorum.

Fakat şunu söyleyeyim, tabi böyle şeyleri olurken hiç sevgisi, saygısı hiç eksilmedi yoldaşlarına karşı. Hiçbir gün öyle sorunlar oldu diye arkadaşlara karşı sevgisi, bize karşı saygısı zerre kadar eksilmedi. Hep güçlü tuttu. Yaşadıkları hiç öyle onu etkilememiştir. Tepkileri anlıktı. Hiçbir zaman uzun sürmezdi. Bizimle ilgili de değil, başka arkadaşlarla tartışsa da kırıcı değildi. Böyle bir arkadaştı. Bu yönüyle tabi öğrenilecek yanları var. Yoldaşlığı, arkadaşlığı sevme açısından da gerçekten öğrenilmesi gereken yanları var. Özellikle yoldaşlık ilişkilerinin zaman zaman zayıfladığı, çok fazla anlam verilmediği özellikle kapitalist modernist yaklaşımın, bireyciliğin tabi etkileri ile şey ettiriyor. Önderlik dedi ya “*Kadro örgütlendirilmiş hakikattir.*” Yoldaşlık da örgütlenmiş saygı ve sevgidir. Sara da öyle bir hakikatti. Öyle yoğunlaşmış, sevgi saygı demek, bu gerçekten Sara arkadaşta vardı.

Kapitalist modernitenin etkilerinin bireyciliğin bulunduğu, zaman zaman o tür şeylerin olduğu ortamda tabi Sara'yı anlamak gerekiyor. Yoldaşlık sevgisini sürdürmek geliştirmek önemlidir. İşte “*eskiden yoldaşlık vardı, şimdi yok*” diyorlar. Yok, öyle değil,

bu doğru değil. Eski arkadaşlarda da yeni arkadaşlarda da yoldaşlık sevgisi güçlüdür. Ama hep hareketin ilk çıktığı dönemdeki yoldaşlık ilişkileri yoğun olduğu için hareketi ayağa kaldıran, yürüten, bugüne getirenlere tabi her zaman atıfta bulunuluyor. Yoksa bugün onların olmadığı anlamda bir yaklaşım yanlış. O tür söylemler doğru söylemler değil. Bu ortamda Sara arkadaşın yoldaşlık ilişkilerini düşünmek lazım. Bu vesilesiyle ben parti tarihinde her zaman anlatırım. Sara arkadaş anarken bu vesileyle o dönemdeki toplumsallık anlayışını da anlatayım.

Sara Arkadaş Ve Toplumsallığımız

Biz toplumsal bir varlığız. Kürdistan’da toplumsallık yakın zamana kadar güçlüydü. Türkiye’de de güçlüydü. 1970’li yıllarda toplumsallık gerçekten güçlüydü. Sara arkadaştaki arkadaşlık sevgisi, değerler tabi toplumsallığın güçlü olduğu bir zamanda şekillenmiştir. 1970 yıllarda şöyleydi. Solcusu da, sağcısı da, İslamcısı da, faşisti de, sosyalisti de toplumsaldı. Hepsi toplumsaldı. Toplumcu olmayan yoktu. Eskiden şöyleydi, birisi deseydi “*Yahu toplumdan bana ne, kendi çıkarıma bakarım*” deseydi, onun yüzüne tükürürlerdi. Kimse onunla arkadaşlık yapmazdı. “*Ben kendi işime bakarım, toplumdan bana ne!*” deseydi kimsenin sevgisini kabul edemezdi.

Bireycilik lafı kabul edilmeyen bir şeydi. Böyle bir karakter vardı. O yönlü dedik ya, Türkiye’de kırk tane örgüt vardı. Herkes örgütleniyordu. O biraz da şundandı, toplumcu değerler olduğu için toplum örgütlenmeye yatkındı. O yıllarda çok yatkındı, hemen örgütlenebiliyordu. Şimdi diyorlar ya, dünyada sendikacılık bile yok. Toplumculuk ölmüş.

İşte Sara, Dersim gibi soykırım olsa da toplumsal yaşamın güçlü olduğu bir coğrafyadan gelmişti. Bu yönüyle, sevgi, saygı, yoldaşlık ilişkilerinin toplumsallıklarını da görelim.

Sara arkadaş gibi yoldaş sevgisine, arkadaş sevgisine, toplum sevgisine ulaşmak için de toplumsal karakteri iyi anlamak, bireyselliğin hangi değerleri götürdüğünü iyi anlamak gerekiyor.

Sara arkadaşla iyi yoldaş olmak bireycilikten kopup, toplumsallık içinde sevgi, saygı ve yoldaşlık ilişkilerini yaşatmaktır. Bunu bu vesileyle belirtmek istiyorum.

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

Unutulmayacak, unutmamamız gerekiyor.
Unutmamalıyız.

Sara'nın İntikamı Yerde Kalmamalıdır

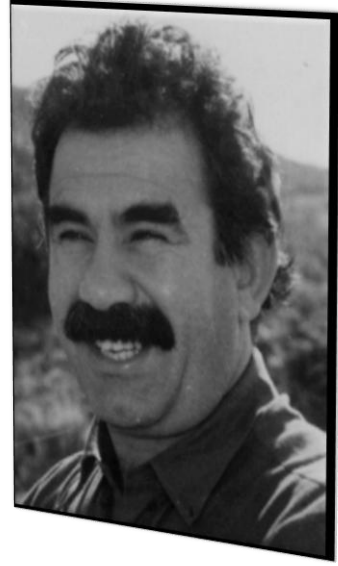
Sara'nın intikamı yerde kalmamalıdır. Özellikle de kadın arkadaşlara da söylüyorum. Biz yapamazsak bile, kadın arkadaşlar Sara'nın intikamını yerde bırakmamalı. Bu önemlidir. İşte travmatik dediğim şey budur yani. Aşmamız, onu da hep düşünmemiz lazım. En önemlisi de kadın özgürlük çizgisini başarıya götürmek, gerçekleştirmektir. Sara'ya yönelik bu katliamı açığa çıkarmak, üzerinde durmak, intikamını da almak çok çok önemlidir. Bu konuda size bir anımı anlatayım.

Biz Amed cezaevinde kaldık. Arkadaşlarımız öldü. O kadar işkenceler çekildi. Hakaretler yapıldı. Ben onun bizim üzerimizde ne kadar etkili olduğunu düşünmemiştim. Düşünmüştüm ama, derinliğine tam hissedememiştik. Esat Oktay'ın vurulduğunu duyduğum an sanki içimde öyle ağır bir taş, yük çıktı. Gerçekten derler ya, bir travmatik şey yaşıyormuşuz. Onun varlığı bir yük-müş içimizde. Ölünce içimden bir ağırlık, bir taş kalktı sanki.

Sara, Rojbin ve Ronahi arkadaşların da şahadeti şimdi içimizde bir sıkıntıdır, hep ağırdır. Bu arkadaşların da şahadetini bu biçimde kaldırmak, taşımak, hatırlamak gerçekten ağırdır. Ama onların anısına bağlılığın gereği olarak mücadeleyi geliştirerek, kadın özgürlük çizgisini geliştirerek başarıya ulaştırmalıyız. Bunu öyle aşmamız lazım. Böyle yoğunlaşırsak aşarız.

Bu temelde bir daha yıl dönümünde minnetle, saygıyla anıyorum. Onun özlemlerinin, duygularının, bu mücadeleyi yaşatacağı sözünü bir daha veriyorum, veriyoruz.

Yoldaşları Sara'yı anlatıyor...

Kendini Yaratmış Özgür Kadın Duruşudur Sara

Medya Xinişi: Sara arkadaşın şahadet yıl dönümüne ilişkin arkadaşlar da değerlendirmelerini yaptılar. Bir kadın olarak, mücadele içerisinde önemli yeri vardı. Toplum içinde var olan kadına yönelik tüm ön yargıları kırdı. Kadının hiçbir şey yapamaz dediği, iradesinin yok sayıldığı bir toplumdan çıkarak bu sisteme baş kaldırdı. Kadının gücünü ortaya çıkararak bu zihniyeti parçaladı. Onlarca kadının umudu oldu. Şimdi binlerce kadın onun izindedir, mücadele saflarına katılıyor ve kadın özgürlük mücadelesini

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

veriyor. Bu dağlarda cesaretlece yürüyorlar. Sara arkadaş böylesine güçlü bir duruşa ve kişiliğe sahip bir kadındı.

Sara arkadaş nasıl yaşanması gerektiğini bizlere gösterdi. Bu yaşama nasıl anlam verilmesi gerektiğini bizlere öğretti. Yaşam duruşu ve disipliniyle her zaman her yerde örnek bir yoldaştı. Sara arkadaşın şahsında insan yaşamı daha fazla seviyordu. Bir yaşam çizgisi oluşturmıştu. Yıllardır kadro olarak kadın özgürlük çizgisi için mücadele veriyoruz ancak kişiliğimizde bu çizginin ilke ve ölçülerini hala yaratma konusunda yetersizlik yaşıyoruz. İrade olmakta zorlanıyoruz. Heyecan ve sevgi yaratma konusunda yetersiz kalıyoruz. Ancak Sara yoldaş tüm bunların toplamını kişiliğinde oluşturmıştu.

PKK’de her yoldaşın gelişkin bir yönü vardır. Ancak Sara arkadaş her yönüyle kendini yaratmış bir kadın duruşuna sahipti. Sara arkadaş bizimleyken yaşamına ne kadar anlam verebiliyorduk, bunu her birimiz kendimize sormalıyız. Sara arkadaş en son bizim yanımızdan ayrıldı. Avrupa’ya gitmeden önce bir süre bizimle kaldı. Sara arkadaş yaşam sorumluluğu olan ve bunu etrafındaki arkadaşlara da öğreten bir yoldaştı. Günün her anında kendini ve çevresindekileri eğiten bir duruşa sahipti. Bu konuda her zaman doğal sorumluluğu vardı. Arkadaşların gelişiminden kendini sorumlu görürdü. Kendinde var olan her şeyi manevi anlamda paylaşırdı.

Bizler Sara arkadaşın heyecanı ve sorumluluk duygusuyla kendimizi yeniden yapılandırmalı, daha fazla mücadele etmeli, kadın özgürlük çizgisini sahiplenerek, başarıya ulaştırmalıyız. Sara arkadaşın yaşamını bir model olarak ele alıp bu biçimde yaşamalıyız.

&

Sara Arkadaş Zindan Direnişinin Öncüsüdür

Adil arkadaş: Biz şimdiye kadar parti tarihinde zindan direniş önderleri olarak Hayri, Kemal, Mazlum arkadaşları dile getiriyorduk. Bence Hayri, Kemal, Mazlum arkadaşlara Sara arkadaş da eklenmesi gerekiyor. Neden? Kişi olarak tanık oldum.

Sara Zamanındayız

Benim için Sara arkadaşın direnişi bir efsaneydi. Neden efsaneydi? Bizim yanımızda Hayri, Kemal, Mazlum arkadaşlar vardı. Gücü, iradeyi onlardan alıyorduk, direniyorduk. Korkunç tecrit koşulları vardı. Kadın koğuşu bu yönüyle tümünden tecritti. Dolayısıyla direnişin ruhunu, iradesini oluşturan, özgünde yaşatan - kadınlar koğuşu açısından belirtiyorum- Sara arkadaştı.

Sara arkadaş kadınlar koğuşunda olmasaydı, o Amed zindanının vahşet koşullarında gerçekten duruş nasıl olurdu! Belki çok yorum yapmak sübjektif olur ama, Hayrilerin, Kemallerin, Mazlumların geliştirdiği direniş geleneğine uygun PKK direnişçiliği olmayacağı kesindi. Onu gerçekleştiren hem kendi ilişkileri hem de yaşamda moral, motivasyon olarak, ideolojik olarak gerçekleştiren biraz oydu. Ki, Elazığ grubu da çoğu biraz çözülen gruptu. Şahin Dönmez'in ihaneti vardı. Bunu bertaraf eden de yine Sara arkadaştı. Esas önemli olan o.

Sadece parti kuruluş kongresine katılarak, sembolik bir şey gerçekleştiren bir duruş değildi. Gerçekten de onu yaşatan bir düzeyi vardı. Şahin Dönmez yakalandığında Önderliğin yardımcısıydı. Her şeyi vermişti. Buna karşı en iyi direnişi gerçekleştiren Sara arkadaştı. Diğerleri çözüldü. Amed zindanına getirildikten sonra birçok şeyi de itiraf etti. Fakat Sara arkadaş tüm bunları bertaraf eden PKK direnişçiliğini, Önderlik çizgisini hem sorguda, hem cezaevinde hem o vahşet koşullarında hem de Esat Oktay'a karşı bunu canlı tutan bir duruş, bir yaşam gerçekleştirdi. Kadın özgürlük çizgisi açısından Sara arkadaşın geliştirdiği zindan direnişçiliğinin öncülüğü parti tarihinde yerini bulmuştur.

Bundan sonra da parti edebiyatında, parti tarihini anlatım dilimizde zindan direniş önderi olarak, bunun yanında da kadın özgürlük çizgisinin öncüsü olarak da parti edebiyatında yerini almalıdır.

Bu vesileyle tekrar anısı önünde saygıyla eğiliyorum.
İyi bir öğrencisi olacağımın sözünü veriyorum.

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

Özgürlük Timsali Üç Kadın Yoldaş...

Bir özgürlük çılgılığıdır, Dersim'den yükselen, Besêlerin, Zarifelerin, Zılanların ve Saraların sesi... 38'lerde kısılmak istenen bu özgürlük haykırışının, Munzur dağlarında bu yiğit kadınların özgürlük haykırışının devamıydı Sara... Ve şimdi de tüm ezilen, mücadele eden kadınların evrenselleşen umudu oldu. Jan Darkların, Claraların, Rosaların ve kendini küllerinden yaratan isimsiz nice kadınların umudu...

Katliamların acısını derinden hissederek yaşayan Sara yoldaş, büyüyen öfkesiyle büyük bir hakikat yolcusu olmaya karar verir. Böyle başlar Sara yoldaşın öyküsü...

Yargısız katledilen, gülücükleri yüzünde donmuş çocukların intikamcısı olur. Tarihini tanıdıkça kendini tanıyor, kendini tanıdıkça da daha çok büyüyordu amaçları, hayalleri, özlemleri ve kavgası... Büyüyen çocukluk hayalleri özlem ve amaçlarını Önderlik gerçeği ile buluşturdukça daha da büyüttü kavgasını. Bu buluşma bin yıllardır özgürlüğe susamış bir halkın buluşmasıydı. Yok etmek istenen kadının yaşam arayışıydı. Önderlikte buldu kadını, özlemini, umudunu ve de hayallerini.

Yaşam karşısında her zaman pozitif, sıcak, yoldaş canlısı olması temel özellikleriydi. Dağların asi, hırçın yanı kadar direngen bir kişiliğe sahipti. Sara yoldaş, bu topraklarda yaşayan kadim Kürt halkının yiğit bir kızıydı. İradesini kırmak isteyen zalim cellâtları da kahretti cesaret ve direnişi ile...

Üç yiğit Kürt kadınına karşı Paris'te gerçekleştirilen 9 Ocak komplosunun gerçek hedefi egemen erkek zihniyetine karşı direnişe geçen Kürt kadınının iradesini kırmak ve yok etmektir. Bu saldırı gelişen kadın özgürlük mücadelesine vurulmak istenen bir darbedir. Tıpkı Önderliğimizin de ifade ettiği gibi bu katliam 15 Şubat 1999 Uluslar arası Komplosunun bir devamıdır aynı zamanda. Önderliğimizin *en büyük projem* dediği Kadın Özgürlük

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

Mücadelesi üzerinden hedef alınması ve etkisiz kılınmak istenmesidir.

Koçgiri, Ağrı, Zilan, Halepçe, Qamişlo, Sivas, Maraş ve Roboski katliamların bir devamı niteliğinde olan bu komplo ikinci bir 38 Dersim katliamı olma özelliğini taşıyor. Dersim’de kalan direniş nüveleri de böylece bitirilmek, haykırıslara cevap olan sesler yeniden kesilmek istendi.

Ama fısıltı halindeki sesler çoktan birer çığlık halini almıştır.

Sara, Rojbin, Ronahi... Üç bilge can, üç özgürlük sevdalısı... Aynı hakikat peşine düşmüş biz kadınlar yürüdükleri yolda her daim izlerini takip ediyor olacağız.

Şehit Rojda Komünü

Sara, Rojbin, Ronahi ve Hakikatimiz...

Sakine Cansız (Sara), Fidan Doğan (Rojbin), Leyla Şaylemez (Ronahi) Kürdistan'ın toplamı üç kadın devrimci... Özgür kadın çizgisinin devrimci özeti idi onlar... Avrupa'nın kalbi, iki modernitenin çatışma mekânı, komünler ve devrimlerin kenti Paris'te 9 Ocak 2013'te alçakça katledildiler...

Şimdi onların vurulmasının üçüncü yılına giriyoruz. Dağdayız. Onları en güzel dağlar anlatabilir. Onlar en güzel dağlarda anlatılır. Çünkü onlar bu dağlarda yürütülen özgürlük kavgasının hakikatidiler.

Şimdi Kürdistan'ın dağlarında PKK Sakine Cansız Ocağı'ndayız... Her yönümüz bembeyaz... Dağlar, vadiler, tepeler, meşe ağaçlarının dalları, patikalar ve her yer kar beyazı.

Unutmuyor onları dağdaki yoldaşları... Onlar gözyaşlarını kalbine akıtıyorlar. Kavgayı büyüterek dindiriyorlar acılarını. Ama unutmuyorlar ve unutturmuyorlar hiçbir acıyı... Çünkü dağın, dağlıların hakikati budur.

Ve hakikatimizin tanımlandığı PKK Ocağı'ndayız. Sakine Cansız adı verilen Ocak'ta hakikatin ikrarı, Güneşin yoldaşı ve Özgür Kadının önderini ve iki genç yoldaşı Rojbin ve Ronahi'yi anıyoruz.

Sara... O şimdi Ocak sahibi... Hakikatin, itikatin ve ikrarın sahibi Sara... Kırklar ceminin iyilik, doğruluk, eşitlik, özgürlük ve güzellik meleği... Munzur'un ap ak suyu gibi coşkulu akan, dağları kadar engin, Ana yürekli Sara...

Şimdi O'nun Ocağı'ndayız... Dar'a durmuşuz. Hakikati ifade eden sözlerin Cem'ini tutup, semah dönüyoruz... Sadece o'nun yoldaşları değil, dağın toprağı, çiçeği, serçesi, kırlangıcı, kelebekleri, meşeleri, çınarları ve söğütleri de semaha durmuş...

Sara... O Şimdi İkrar sahibi... Hakikatin yolunda yoldaşları ile ikrar olan Sara... İnsan-ı Kamillîği ile ikrarı olana itikattır o...

Paris'teki Kerbela, Dersim, Zilan, Roboski, Şengal'dir o... O vurulduğunda bizi, tarihimizi ve toplumumuzu, toplumumuzun en

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

özgür yanını vurmuşlardı. Nasıl da öfkelenirmişler katillerini... Nasıl da korkutmuşlardı bir bilseniz...

Avrupa'nın merkezi, devrimlere mekân olan Paris'te vurulduklarında Kürdistan'ın gözyaşları gökkuşağının meleklerini oluşturmuş. Bütün yıldızlar geceleri utancından görünmek istememişti.

Öfke sel olmuş, sokaklarda dingin bir özgürlük şarkısına dönüşmüştü. O şarkıyı herkes kendi dilinde söylüyordu. Üç kadın devrimci bir dünya olmuş, katilleri ise yaptıklarını söyleyememiş ve karanlığın renginde gizleneceklerini sanmışlardı. Oysa üç devrimci kadın dünyanın, insanlığın ve bizim hakikatimiz olmuştu. Reberlerin izinde, fikri, zikri ve eylemi ile yol alan bu üç devrimci kadın “biz” olmuş, bütün “ben”liklerimizi ortaklaştırmışlardı. Sara bütün kalbi ile “biz”di. Herkesi kendisinin bir parçası kabul eder, kendisini herkes ile tamamlardı.

PKK'yi kalbi ve bilinci ile herkese taşımak isterdi.

Dersimli bir Kürt, Alevi ve sosyalist, özgürlükçü lider bir kadın olmanın bilincini taşıyordu. Önder Apo ile başlattığı bütün cümleler, onun hakikatiydi. Ve o iki genç yoldaşı ile Paris'in orta yerinde kallesçe vurulduğunda “bizim” de vurulduğumuzu biliyordu. Ama düşman, onu vuran tetikçiler, onunla beraber iki genç kadının da yanı sıra, Rojbin ve Ronahi'nin bütün Kürdistan ve bütün dünyanın kadınlarının özgürlük sembolleri olacağını bilmiyordu.

Çünkü kalbi duyguları ile kendi hakikatine varan Sara şunu iyi biliyordu: *“Hakikat dil ile, ikrar kalbi ile tasdik ederek iman getirmektir. Önce özünü, sonra toplumunu sevmektir. Kendini bir pir'e teslim etmek ve onun sözüne uymaktır.”* Alevi inancının bu hakikat ve itikat felsefesini PKK'nin ve Rêber Apo'nun felsefesi ile birleştiren Sakine Cansız şimdi Ocak sahibidir. Ocak ise hakikat ve itikatın ikrarı ile anlamlıdır. Ve bu anlam Sara'da Özgürlüğün Cennetidir.

Baki Gül -Şehit Dilşer Komünü

Sara Zamanına Tutunabilmek

*bir şiir yazmak,
hiç bitmeyen bir özleme
yeniden kapı aralamak gibi
bir şiir okumak,
hiç bitmeyen bir hasrete
yeniden demir atmak gibi
hangisine vursam yüreğimi
kor ateşe atılmak gibi*

Özgürlük mücadelesinde birlikte kavgaya durduğumuz, birlikte yol aldığımız yoldaşların her şahadet yıl dönümünde söylenen inadına bir direniş türküsüdür. İnadına bir yemin türküsüdür dilden dile dolaşan. Bu nedenle bazen kiminle ne kadar kalıp, ne kadar yaşadığın hiç önemli değildir. Önemli olan kaldığın ana ne kadar anlam yüklediğin, insanların yüreğinde oluşturduğun izlerdir. Kimileriyle paylaşır, kimileriyle yaşar, kimileriyle yol alır, bazen de hepsiyle bire bir yaşamasak da, isimlerini duyarız sadece. Ama o duyduğunuz isim Sara yoldaşa eğer, yaşarken dahi tarihe efsane olan direnişi karşısında tepeden tırnağa sarsılır insan. Bu öylesine bir direniştir ki, dinledikçe çoğalan, çoğaldıkça insanın yüreğini kasıp kavuran bir direniş yaratır ruhunda. Çünkü direnişi öyle sıradan bir direniş olmadığı gibi, yaşamı da öyle sıradan değildi Sara yoldaşın sadece. Onun yaşamında Geli Zilan'da, Der-sim'de, Şex Sait isyanında, Koçgiri'de katledilen milyonlarca insanın intikamını almaya and içmiş bir hayat vardır. Sara'da yaşayan milyonların kalp atışı vardır. Yüreği isyanla dolu kadının, yaşam kavgası, yaşam direnci, yaşam tutkusu vardır aynı zamanda.

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

Sara yoldaşı düşünürken bir türlü uyku girmedi gözlerime bu gece. Yine kaybolup gitmişti zaman. Uzaklara hem de çok uzaklara sanki. Elimde uzun bir süredir beklediğim kitabının üçüncü cildi, öyle dalıp gitmişim manganın sessizliğine. Yarın Paris'te katledilen üç kadın devrimcinin şahadet yıl dönümü. Ve PKK ocağı eğitim devrimizde tartışmalar belli bir düzey kazanıp, yoğunlaşmalarımız önderliğin paradigmasında derinleştikçe hangi zaman dili-mindeyim diye sorup duruyorum kendime.

Okulumuzun adı Sakine Cansız PKK ocağı. Bu devrenin öğrencileri olarak dört parça Kürdistan başta olmak üzere ayrı ayrı mekânlardan gelip ocak eğitiminde buluştuk. Dolayısıyla ocakta Sara'nın zamanındayız şimdi. Sara yoldaşın direniş ruhuyla anda oluşabilmek ve de kendimizi yaratmak için. Çünkü O, özgür yaşam çizgisinin temsilini yaşamın her anında yarattığı gibi bizlere bıraktığı en büyük mirası Sara ölçüsü ve ilkesi oldu. Böyle bildik, böyle dinledik, böyle okuduk, böyle öğrendik ondan.

İşte zihnimin kulvarlarında bu sorgulamaları yaşarken, yüreğim 9 Ocak katliamının derin sessizliğinde bu gece yine. Düşündükçe bu katliamı yokluğuna düşünüyorum zamanın. Düşündükçe bu katliamı, ateşine düşünüyorum kızıl saçlarının. Düşüncelerimi çepeçevre saran Sara zamanının efsuni kokusundayken, bir de Ronahi ve Rojbin'in özgürlük direnişleri ortak bir nehir olup akıyor tüm zamanlara. Direnişleri kadar yaşamları da kadın olmanın anlam yüklü birlikteliğinde aynı kesitte buluşuyor tarihin yine bir iz düşümünde. Ve her birinin yaşam öyküsü kadın özgürlük mücadelesi için zincirin bir halkası olup geçiyor iç içe.

Eğitim devrimizde en temel tartıştığımız noktalardan biri de Önderliğin "devrimi yapmaktan korkuyorsunuz" eleştirisi. Elbette yoğunlaştıkça devrim iddiasının bu kadar uzağında olmak, zorluyor şu hiç de devrimciliğe yakışmayan kırılğan yüreğimizi. Sara zamanında yankılanan düşüncelerimiz her zamankinden daha fazla özgürlük mücadelesine sarılmayı ve devrimi gerçekleştirmeyi gerektiriyor çünkü.

Devrimcilik, fırtınalı bir yürek ve devrimci kişilik ister. Delice bir kavga ister. Ötesi bir devrimcinin kendine kabul edemeyeceği yüreğin tanımından başka ne olabilir ki? Biz bu gerçeği Sara yoldaşın yaşam kavgasında, mücadele tarzında, özgürlük için atan

Sara Zamanındayız

yüreğinde hissettik. Yaşamım hep kavgaydı dediği fırtınalı kişiliğinde gördük. Düşmanın karşısında sergilediği direniş ruhunda gördük. Ve şimdi soruyorum kendime ne kadar cesur, fırtınalara dayanıklı şu kırılğan yüreklerimiz. Bu duruşumuzla, bu katılımımızla, bu yetersiz yoldaşlığımızla devrim yapabilecek miyiz, yoksa rüzgârda savrulup kendimiz olmaktan çıkacak mıyız? Elbette, özgürlük ölçümüz, ilkemiz Sara yoldaşın bize bıraktığı yaşam ölçüsü ve ilkesiye eğer bu mirasa sahip çıkmak ancak devrim yapmaktan korkan yetmezliklerimizin üzerine cesurca gitmekten geçeceği kesindir. Bu korkuyu aşabilmenin tek yolu Sara'nın zamanına tutunabilmekten, onun özgürlük tutkusuna sarılabilmekten geçtiğini görüyorum. Ancak be ancak onun yaşam coşkusuyla, heyecanıyla, iddiasıyla devrimi yapabileceğimize inanıyorum. Ve bu düşüncelerin berraklığında ruhumu saran sevgisinin azametiyle, değil bir gün, bir an dahi geçirmeden yaşamın anlamını yakalamak istiyorum. Kavgaya durmak, devrime yürümek için. Yüreğime bıraktığı bu azamete sarılmak, hem de sıkı sımsıkı. Bir daha hiç bırakmamacasına sarılmak istiyorum insana güven veren, kendinden emin duruşuna... Çünkü ondaki cesaret, öylesine bir cesaretti ki, düşmanın yüreğini titreten, düşmanın yüreğine korkuyu salandı.

Hani biliriz, her insanda yürek vardır. Ama bir de yaşarken yürekli olmak vardır. İşte Sara yoldaş yüreklice yaşamasını bildiği kadar yaşatmasını da bilirdi her zaman. Bana tek kelimeyle onu anlat deseler, cesaret derdim. Karşılığını bulur mu, onu da çekinecek belki de. Elbette ki; cesareti, inancından, bağlılığından ve uğruna savaştığı gerçeğin hakikatinden kaynağını alıyordu. Hakikat *KENDİNİ BİL* ilkesiyle yaşamaksa eğer, PKK ocağında bu hakikatin karşısında geç kalınmış bir öz eleştiri yapabilmek ve tüm zamanları Sara zamanı yapabilmek için kendi anlam gerçeğimizi arıyoruz. Yarına onun cesur ve cesaretli ruhuyla sarılabilmek için.

Arya Andok

Sara Arkadaştan Mektup

“Umut zaferden daha değerlidir” sözü bir şarkının nakaratı gibi dudaklarımda. Yüreğim umut dolu. Uzun bir aradan sonra “MERHABA” demek kadar güzel bir duygu yoktur. Bu duyguyu yaşıyorum tekrardan. Çünkü mürit-mürşit ilişkisidir bizimkisi.

Geçen yılki mektubunu aldım. Aynı güne denk getirmek için cevap yazmadım. Şimdi anlatmak istiyorum; nelerin olduğunu sormuşsun.

Bir sabah bavulumu hazırlamış, hasretini çektiğim dağlarıma doğru yol almaya karar vermiştim. Bir yıldır kopmuştum özgürlük dağlarından. Bana binlerce yıllık bir hasret gibi geliyordu. Bu şehirler sıkıyordu beni, boğucuydu, gürültülüydü. En önemlisi de toprak yoktu buralarda.

Oysa ben toprağa basmalıydım, basarken de kucaklaşmalıydım toprak anıyla. Derelerden, kaynaklardan avuç avuç su içmeliydim. Her sabah merhabalaşmalıydım kuş cıvıltılarıyla. Kara kışını bile özlemiştim dağlarımın. Karla oynamayı, kartopu yaparak pusuya yatmayı, gelip geçenlere atmayı özlemiştim. Hele hele kartopu oynarken gerillanın yüzündeki tebessümü ve ağız dolusu gü-lüşleri... Özgürlük sevdalısı kadın yoldaşlarımı, genç yoldaşlarımı ne kadar çok özlemiştim.

Dağlarıma ulaşma heyecanıyla koyuldum çalışmalarına. Tamamlayıp gitmek istiyordum. Aceleciliğim bundandı. Bir devrimci işlerini yarım bırakmaz ilkesini yaşamımızda kanıtlamıştık. Hiçbir zaman yarım bırakmadım, bırakmayacağım da hiçbir işimi.

Bu şehirdeki son günüm ve son gecemdi. Akşam dernekte olmalıydım. Son çalışmaları birbirimize devretmeliydik. Ve dağ koku taşıyan Fidan ile konuşmalıyım. Onun da özlemi vardı dağlara, belki söylemek istediği bir şey vardır. Bir de gülerken yüzünde güller açan Leyla'yı da görmeliyim. O yanımdayken huzurluyum

nedense. Çünkü genç, dağlı ruhu insanın yüreğini dağlara taşıyor gibiydi.

Akşam saatlerinde şoför beni aldı. Derneğe doğru giderken şoförde bir değişikliğin olduğunu hissediyordum. Gözleri çok tuhaf, bakışları anlamsız, donuk adeta. İrkiliyorum gözlerinden. Tuhaf bakıyordu bana.

Bir anlam biçmeye çalıştım ama karmaşa vardı. Tanım getirmekte zorlandım ama yine de benim yoldaşımdı. Ona güveniyordum. Dernek kapısında bizi bırakıp gitti.

“Yarın bu vakitlerde dağlarımın patikalarında yürüyeceğim mülteci olarak değil, ait olduğum, beni kendimle buluşturan yerde olacağım” diyerek heyecanlı heyecanlı çıkıyordum merdivenlerin son basamaklarını. Yüreğim heyecan doluydu, kıpır kıpırdı adeta.

Fidan ve Leyla arkadaşlarla çalışmaları birbirimize devrettikten sonra dağ hakkında konuştuk biraz da. Saate bakmışım, çok geç olmuştu. Dernekte kalıp kalmama arasında bocalarken kapı vurulmuştu. O saatte yoldaşların dışında kimse gelmezdi oraya. Kapıdakine kim olduğunu sorduk hemen; şoförün sesiydi, Ömer’di gelen. Açıp açmama konusunda tereddütlüydim, çünkü gözleri aklıma gelmişti. Belki bir şey unutmuştu onun için geri gelmişti, belki de sıkıntısını paylaşmak için gelmişti. Kapıyı açmalarını söyledim. Ömer karşımdaydı ve gözleri; gözleri daha da korkunçlaşmıştı. Tanırdım böyle gözleri. Hiç konuşmadı, tek sözcük bile etmedi. Silahını bize doğrultmuş, duruyordu öylece. Anlamışım hedefin ben olduğunu. Onu ikna etmeye çalıştım ama dinlemiyordu. Bir ara sanki biraz erimişti yüreği, bu fırsatı değerlendirmiştim hemen “*yoldaşlarım gitsin, onlar can, onlar yürekler, ben kalacağım*” diye ikna etmeye çalıştım. Nafile, dinlemedi... Sadece silah sesini duyabildim.

Uzanmışım yerdeydim, Fidan’a seslendim cevap vermedi, anladım o da vurulmuştu. Leyla’ya seslendim büyük bir umutla. On dan da cevap alamadım. Demek ki o da vurulmuştu.

Ne kadar kaldık hatırlamıyorum. Ayağa kalkmak istiyordum, bedenim kalkmıyordu, hareketsiz duruyordu. Hep dik dururdum bilirsiniz, ‘kadınlar dik durmalı’ inancıyla hareket ettim hep. Zaten Önderlik her konuda dik olmayı öğretmişti bize. Tekrardan ayağa kalkarak dik durmayı istiyordum. Ama bedenime söz geçi-

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

remiyordum. İlkın Fıdan geldi yanıma, sonra Leyla. Onlar da çok uğraşmıştılar bedenleriyle.

Sabaha telefon çaldı. Arayanın arkadaşlar olduğunu anlamıştık. Telefonu kaldırıp cevap vermek istedik, olmadı. Hiç durmadan çalışıyordu.

Sonra bir arkadaş geldi, bedenlerimizin hareketsiz olduğunu görerek çığlık çığlığa çıkıp gitti. Sonra binlerle döndü. Sonrasını biliyorsunuz.

Ben de oradaydım takip ettim.

Bedenimi Dersim'e götürürlerken çok sevinçliydim. Uzun yıllardır görmemiştim emek kokan köyümü. Hele hele ana emeği ile büyüdüğüm evimi. Kim beni kucakladıysa ben de sarıldım onlara doya doya.

Çok hareketli geçiyor günlerim. Kimi zaman dağdaki yoldaşlarımın yanına, kimi zaman Rojava'ya, Şengal'e gidiyorum. Kimi zaman Avrupa'daki, kimi zaman Kuzeydeki yoldaşlarımla oluyorum. En çok da günlerimi Ada'da geçiriyorum. Önderliğin omzuna başımı koyup sohbetlere dalıyorum.

Yine aynıyım. Kızıl saçlı tanrıça, Dersim'in asi kızı, herkesle, her şeyle kavga edenim. Kavga bitmez bende. Her gün yanınızdayım. Ellerinizi tutuyor, yüzünüze buseler konduruyorum. Duyum-sayabiliyor musunuz? Bir gün bile sizi görmemek olmaz.

Şimdilik bu kadar, beni mektupsuz bırakmayın.

Hepinizi sevgiyle kucaklıyorum. Tüm can yoldaşlarıma selamlarımı söyleyin...

Stêrk Laşer- Şehit Avesta Komünü

Sakineleşmek Toprağa Kök Salmaktır...

Çiçeklenmek, toprağı sımsıkı kucaklayarak rengârenk açmaktır... İçimdeki duygu yoğunluğunun dışavurumu gibi... Bir akış, hiçbir engel tanımadan yol güzergâhını şaşmadan yüreklere dolu dolu bir akış; yaşama gülücükler saçarak başı dik haykırmak ve derin bir soluklanmayla kucak açmak maviliğin sonsuzluğuna... Tüm kahredici rüzgârların hırçınlığına aldırmaksızın ilerleyen yürüyüşünde bir nebze de olsa inadı, bağlılığı, inancı eksilmeyen yaşam rüzgârlarına takılıp kalmış saç tellerinin kök saldığı bu kut-sallıkta aramak o isyankâr ve gururlu bakışları...

Seni tanımak, anlamak, yoldaşlığına yol arkadaşlığı yapmaktır bize gurur veren. Yaşarken öğreten gerçekliğinde bir an bile kopmayan, seni hep arayan ama her defasında yüreklerinin derinliklerinde karşılaşan bir kavga bir haykırdır.

Yazmak ifade eder mi tüm duygulanmaları diye düşünmüşümdür hep. Ve her defasında cevabım duygular da yazılmaz, ancak yaşatılır, yaşanır... Yaşamaktır onu görkemli kılan ve aynılaştırmayan, başka bir şeye benzeşmeyen tek şeydir diye cevaplamışımdır. Seni hissededen yaşayan, duygumun derinliği çoğu zaman beni alıp götürmüştür. Kendi özüme, kendim olmaya, tanrıçam Star'a, sana, anaya, toprağıma, sendeki tüm güzelliklere doğru, senle her adımda her yol yürüyüşümde her mutlulukta, yol arkadaşı olmak kadar gurur veren bir şey yoktur. Gurur seni layık olduğun yere ulaştırmak kadar, çarpıcı kılıyor, sana dair tüm kelimeleri. Asılı kalıyor bakışlarımız o mağrurlukta, sadelikte, kendine olan güvende, yarattığın anlamda...

Tarihselleştiğin anda çoğalıyorsun ve saçıyorsun aydınlığını, kadın olmanın gururunu, kendin olmanın huzurunda. Kendini katıyorsun tüm anlam dolu yüklenimlere... Ve sevgi kokuyorsun, aşk oluyorsun bu zamanda. Zaman çetin doruklara taşıyor sevdanı, enginliğinde sınıyorsun kendini. Bir an yüreğinin genişlediğini, etrafının çepeçevre sarmalandığını hissediyorsun. Tıpkı sarmaşık gibi rengârenk açtığını görüyorsun ve daha da sarılıyorsun sımsıkı-

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

kı, elinden kaçırmak istemeyeceğin bir fırsat gibi doluyorsun kendini hayatın basamaklarına.

Seninle göç etmek isterdim yüreklerin en تنها köşelerine. Melek yüzlüm, kızıl saçlı bilgem, senden öğrendiğimiz o kadar şey var ki!.. Seni taşırabilmek genç yüreklerle bir borç, karşılığını beklemeyen bir anlam dizilimi. Her an mücadeleli kılmaktır seni çoğaltan. Kendin olduğun anda var oluyorsun, var ediyorsun. Çiçeklenmelerin tohumlarını serpiyor etrafa. Yeniden yeniden filizleniyorsun gönüllerde. Gönül bir oldu mu kutsal mekâna yol alanlar da ardı sıra ilerliyor, bedeli ödenmeyen yaşama. Sende biz olmanın gururuna erişirken, sana ulaşamamanın, elini tutamamanın hüznünü taşıyoruz benliklerimizde... Affetmiyoruz kendimizi, sana dair hissedememenin ve yaşananların hesabını vermekten kaçındığımız anlara dolduruyoruz saklı tuttuğumuz duygularımızı.

Oysa yanı başımızda duran aşkla dolu, tutku yüklenimli o yüreği ne kadar tanıdık ve hissettik? Her duygumuza ortaklık eden, sevgiyle, yoldaşlığıyla, sadakatiyle yanımızda varlığını hissettiğimiz buram buram toprak ve ülke kokan yoldaşımızın biz ne kadar yanında olduk ve ortak olduk acılarına, mutluluğuna, kavgalarına...

Giderken de kavgayla doluydu yüreğin. Haksızlığı kabullenmedin hiçbir zaman. En zorlu anlarımızda sırtımızı dayadığımız güç kaynağımız oluyordun. Seninle Önderliğe yol alıyorduk. Her anımızda güven ve inançla doluyorduk. Bakışların coşkun bir ırmak misali doluyordu çoraklaşmış, çürümeye yüz tutmuş yanlarımıza. Yeniden canlanıyorduk, soluklanıyorduk. Ve yeniden sözleşiyorduk, Özgür İnsanla...

Son sözü senin dilinden, sen olan yüreğimizden haykırıyorduk: *"Hep Kavga ile olacak yaşamımız."* Seninle yol yürümenin guru ru ile ilerleyeceğiz. Seninle kök salacağız toprağa, filizlenip çiçekleneceğiz Kürdistan'ın dört yürek parçasına rengârenk olacağız.

Sen, Fidan ve Ronahi kokacak ülkem...

Binevş Ceng

“Bilinir, bizde o sürecin yoldaşlığı kanı ateşlerdi, yüreğe ateş düşürürdü. Bağlılıklar ateş gibiydi. Çünkü yoldaşlığın temeli ateşti. O ateş bir araya getirmişti bizi. Her şey yoldaşlıktı, her şey bu ateşin yakıcılığında boy vermişti.”

Sara Arkadaş'ın Kitabından...

Sara İlkesi, Bizim İnsan Olma İlkemizdir

Partimizin 36.kuruluş yıldönümünü dağlarda büyük bir coşkuyla kutladık. PKK militanları olarak kuruluş yıl dönümünde kutlamalarla, şehitlerimizin önderliğinde yürüme kararlılığıyla ve yol arkadaşlarımızla birlikte olmanın, kendi farkımızda olmak kadar dünyaya kendimizi farketirmenin onuruyla, mücadelemizin ulaştığı zaferleri daha büyük zaferlere taşımanın iddiasıyla yeni mücadele yılımızı karşıladık. Bu mücadeleye ilk atılan kadınlardan olan Sara yoldaşı anlatmak için 36.kuruluş yılı etkinliğimizde yol arkadaşlarımızın yaptığı tiyatrodan söz etmek istiyorum.

PKK kuruluşunu temsil eden sade, hatta oldukça amatör bir tiyatroydu hazırlığı yapılan ve sunulan. Hatta tiyatro sayılıp sayılmayacağı da tartışılabilirdi. Parti tarihimizden bildiğimiz, dinlediğimiz toplantılar, diyaloglar yaşamımızın içindeki, yanı başımızdaki arkadaşlar tarafından temsil edilerek bir tiyatro oluşturulmuştu. Fazlasıyla dikkatli izleyerek havaya girmeye çalıştığımızı da söylemek mümkün. Parti kuruluş kongresi hazırlıkları yapıyor, halkla ilişkiler bir iki mütevazı olayla anlatılmaya çalışılıyor. Her şey olağan seyrindeydi. Ulusal kurtuluşçuların halkla ilişkileri, toplumsal duyarlılıkları yansıyordu. Kendimizce davranışlardan ziyade sözlerden, öncesinden duyup bildiğimiz tarihi anlamı olan sözlerden yeni anlamlar çıkarmaya çalışıyorduk. Mazlum Doğan arkadaşın gençlerle diyalogu bizleri alıp tarihin derinliklerine götürdüğü gibi onların yanımızda olmamasının acısını, derin boşluğunu bir kez daha duyduk.

Bir iki sahne sonra kongreye katılacak arkadaşlar belirlenme tartışmasının yapıldığı bir toplantıdaydılar. İki genç kadın arkadaşımız da o sahnede idi. Biri boynuna küçük bir kefiyeyi flar şeklinde bağlamıştı. Diğer arkadaşın “*Sara arkadaşını öneriyorum*” demesiyle arkadaşların Sara arkadaşın sesini açmaları bir oldu.

Sara Zamanındayız

Karşımda boynunda fularıyla gencecik bir Sara... PKK kuruluş kongresine gitmeye hazırlanan gencecik bir Sara duruyor tam karşımda. Kulağımda evren tamamlanmışlığında bir ülke Sara, direnen ve özgürleşen bir Dersim, bir avuç özgür toprak, baştan-başta bir özgür ülke. Sara arkadaşın sesiyle tiyatro tamamlandı yüreğimizde. Tiyatronun vermek istediği hisler Sara hakikatinde toplandı ve gelip yüreğimizdeki yerini aldı. Sara arkadaşın sesi kulağımızda kaldı, tiyatronun sahneleri değişti, yeni sahne kuruldu, konuşmalar devam etti. Artık PKK kuruluyordu. Henüz Sara arkadaşın sesi kulağımızda duruyorken Önderliğimizin sesi PKK kuruluşunu dillendirdi. Yüreğimizde Önder Apo'nun ve Sara yoldaşın sesi harmanlandı, bir özgür yaşam sesi olup yerleşti belleğimize.

Sara yoldaş, mücadeleliliği, kavgacılığı kadar su gibi duru sesiyle, yoldaşlığı derinleştiren öneri ve duygudaşlığıyla yine bizimleydi. Bizimleydi ve bizi hiçbir zaman bırakmayacağını söylercesine bir kararlılık ve bilinçle yanı başımızdaydı, tam bizimleydi.

Sara yoldaş bize ne söylüyordu?

Neden sesini zamanın ve mekânın ötesine taşıyacak anlamlardan çekip çıkarmıştı?

Sara yoldaşın sesi ne anlatıyordu ve bu sese nasıl cevap vermiyorduk?

Sara arkadaş, kıyısında durup tamamlanmış bir hayatı izler gibi anlattı kendi hayat öyküsünü. Kendi yaşamını kendisi anlattı ama başkasına da bu hakkı verdi. Yaşananların tamamını yazamayacağını, özellikle Diyarbakır zindan süreçlerini anlatmanın hakkını veremeyeceğini, usta edebiyatçıların anlatarak hakkını vermesi gerektiğini belirtti. Yazarak yaşadıklarını tarih yapmanın işaretlerini kendisinden sonrakilere bıraktı. Belki de bizler bu yazdıklarımızla onun hayatının geri kalanını yaşamakta, yaşatmaktayız. Ne mutlu...

Sara arkadaş, genç kızlık çağından şehit düştüğü ana kadar tüm anlarını mücadeleyle ördü. Bir tanrının Onu yaratmasına izin vermeyecek kararlılıkta yarattı kendini. Hem de bir tanrı yüceliğinde. Bu sadece soyut ya da güzelleme yapmak amacıyla söylenmiş bir söz değildir. Kendini yaratmanın tanrısallığına en erken ulaşan Kürt kadınlarından biridir Sara arkadaş. Dersim gerçeği-

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

nin, Dersimli kadınların belleğinde derin bir varolma arayışı yarattığı bilinir. Sara arkadaş bu arayışını özgürlük arayışıyla birleştirerek tanrısallaştı. Zilan yoldaşın eylem yapmak için Dersim'i seçmesi de aynı hakikatin başka zamanlarda ve başka biçimlerde zuhur etmesi değil midir?

İnsan tarihtir. Kültür tarihtir. Sözler tarihtir. İlişkiler bir bütün tarihtir. Sara arkadaş bu tarih tanımlamalarının tamamını fazlasıyla kendi ömrüne sığdırmış, ortalama bir zamanı olağanüstü bir zamana dönüştürmeyi başarmıştır. Zaman ve mekânı aşan insan gerçeğidir tarih olan. Ve Sara yoldaş kendi zamanı kadar kendi mekânından da taşan bir özgürlük yoğunlaşması olduğunu herkese göstermiştir. Sara gerçeği, insanlığın başlangıcından bugüne kadar akıp gelen özgür toplumsallığın varoluş ırmağının Kürt kadını bedeninde kendini görünürleştirmesidir. Tarih ırmağının akıp bizim günümüzde Sara hakikatinde bize ulaşmasıdır.

Sosyalizmin kadın gerçeğinde nasıl da somutlaşacağını, bir kez daha yeniden varolarak tüm dünyaya umut olma ideallerini yeniden dirilteceğini, aslında sosyalizme yeni bir doğum yaptıracağını, Roza Lüksemburgların ruhlarını yeniden herkese hatırlatarak özgürlüğün, kadın özgürlüğüyle mümkün olacağını tüm dünyaya duyurmuştur. Sara yoldaşın Kürdistan ve Ortadoğu toplumları ve özgürlük mücadeleleri için olduğu kadar dünya sosyalist, demokratik, özgürlükçü hareketleri ve tüm dünyanın özgür yaşamak isteyen kadınları için anlamı tartışılmazdır. Şahadetinde dökülen gözyaşları tek ölçü değildir ama yine de bizim gibi keskin verilerle algılamayı adet edinmiş olanlar için bir veri olabilecek niteliktedir.

Partimiz PKK'nin başarısının temel kriterlerinden birinin kesintisiz mücadele olduğu bilinmektedir. Sara, bu kesintisizliği sağlayarak PKK'yi tüm devrimci örgütlerden farklı kılan bir öncü kadın militandır. Özgürlük mücadelemizde yer alan her bir arkadaşımız kendi zaferleriyle PKK'yi bir zafer partisi kılmış, kendi direngenliğiyle PKK'yi temel direniş gücü yapmış, kendi sürekli mücadele kararlılığı ve iddiasıyla PKK'yi süreklileşen bir mücadele kararlılığı olan bir parti haline getirmiştir. Her arkadaş bu özelliği Önderliğimizden, şehitlerimizden ve PKK'nin kök hücresi olan arkadaşlardan almıştır. Bunu birebir ya da dolaylı olarak, kimi

zaman dinledikleri yoluyla, kimi zaman gördükleriyle, kimi zaman okuduklarıyla, kimi zaman o öncülerin yarattıklarındaki izlerin yıllara rağmen silinmemişliğine bakarak almışlardır. Her bir PKK'lı bu kök hücreyi alarak kendini yeniden yaratma eylemini en büyük eylemi yapmıştır. Her PKK militanının en büyük eylemi kendini yaratmasıdır. Ve bu kendini yaratma eylemindeki kök hücre, Önderlik, şehitlerimiz ve yaşayan büyük insanlık değerleridir. Sara yoldaş, işte bu değerlerin en estetize olmuş, evrenin dişil zekasıyla olgunlaşmış, en anlamlı ve süreklileşen kadın yüzüdür. Direnmeyi bilen her kadında bir Sara hücresi vardır. Kavgayı göze alabilen, kavga ettiği kadar yoldaşlarında ve özgürlük mücadelesi tarihinde yeni anlamlar yaratmayı bilen her kadında, hatta her devrimcide bir Sara hücresi vardır.

Sara arkadaşın yaşam arayışlarıyla tohuma duran, PKK kuruluşuyla olgunlaşan, Diyarbakır zindan sürecinde açığa çıkan tanrıça gerçeği tüm devrim yılları boyunca büyümüş, yeşermiş, dallanıp budaklanmış ve gölgesine binlerce, on binlerce insanın sığınabileceği bir özgürlük ağacına dönüşmüştür. Ve bu gerçeklik PAJK olarak 21.yüzyılın ideolojik öncü gücü olmayı başarmıştır. Birkaç saat de olsa Sara arkadaşla yaşayan herkes bu gerçeğin bilincini içselleştirmiştir. Bu gerçek, mücadelemizde tasfiyeciler somutunda belirgin olarak açığa çıkmıştır. Tasfiyecilerin Sara arkadaşla tüm mücadele süreçlerindeki yaklaşımı karşıtlık temelinde olmuştur. PKK karşıtlığı yapan tasfiyecilerin ilk adımı Sara karşıtlığı şeklinde somutlaşmıştır. Her tasfiyeci, yaptığı çizgi dışı her davranışın Sara arkadaşın çizgi savunuculuğuna, Sara yoldaşa somutlaşan PKK hakikatine çarpacağını bilmıştır. Sara arkadaş somutunda çizginin kişileştirdiğini gösteren bir gerçektir bu.

Parti ilke ve ölçülerini savunmanın kadın zekasıyla nasıl olması gerektiğine dair sorulara verilecek cevap Sara arkadaşın duruşu, hitabı, insana yaklaşımı ve yaşam algısı olabilir. Sara arkadaş kendi yaşamını kavganın alevleriyle yaşadığı kadar bu alevlerin ortasından yanmadan, kül olmadan ve yeniden kendini varederek yaratmıştır. Kavgalarını süreklileştirdiği kadar nasıllığı konusunda da önemli sonuçlar çıkarmış olan Sara arkadaş bizlere yaşamın mekanik, düz ve dogmatik bir tarzda ele alınamayacağını göstermiştir.

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

“İnsanın yaşam, kavga enerjisi politikaya ustaca kilitlenmedi mi, o alanda doğru hedeflere yöneltildi mi, duygulara kapılma, enerjiyi oraya yöneltme, her şeye biraz o atmosferden bakma durumu gerçekleşir ki, bu noktada siyasetin ateşi yakar geçer, aman tanımaz. Gücün, enerjin çığınca da aksa, siyasetin, onun örgütlenişinin, savaşının yörüngesinde sağlam bir yer bulmamışsa, oradan oraya dolanır durursun. Savrulmalardan kurtulamazsın.” Bu sözler Sara arkadaşın kendi yaşamından süz-düğü ve bizimle paylaştığı gerçeklerdir. Aynı zamanda kök hücrenin kendini yenilemesinin de göstergesidir.

Önderlik sahasından ülkeye gelirken ayağından ameliyat olduğu için ülkeye gidemeyen Zamani Arkadaşla diyalogları Onun özgürleşme kararlılığını, mücadeledeki ısrarlarını ve yaşam karşısındaki bilincini ortaya koymaktadır. Şöyle der Sara arkadaş: *“Ben zaten ölümle anlaşıma yapmışım. O benden korkuyor. Kürdistan’ın bağımsızlığını görmeden ölmeyeceğim. Ölmeyelim tamam mı?”*

Bu sözler Sara arkadaşın yaşam kararlılığını, anlamlı yaşam iddiasını ortaya koymaktadır. Aynı iddianın, aynı yaşam aşkının, aynı yüzyılın bağrında Zilan arkadaşın bedeninde, yine Dersim’de eyleme durması da tesadüf olmasa gerek.

Önderliğimiz Sara arkadaşı uğurlarken yaptığı çözümlemelere ek olarak son bir zafer dileğini dillendiriyor: *“Haydi Sakine, sen dağları seviyorsun. Dağlara vura vura bütünleşirsin herhalde. Başarı haberlerini bekliyorum.”* Bu sözler Önderliğin ondan beklediklerini anlattığı kadar, Önderliğin onda gördükleridir. Ve bu sözler Önderliğimizin bizden bekledikleridir.

Bugün PKK Sara arkadaşın kendinde yarattığı ve tüm dünyaya duyurma mücadelesi verdiği ilkelerle somutlaşmaktadır. Sara yoldaş, Önderliğimizin yeni paradigmasının kadın zekasıyla uyumunu hızlı bir şekilde anlayarak kadın özgürlük mücadelesini bu paradigma doğrultusunda yükseltmenin mücadelesini vermiştir. Bizler için çizgi, doğrultu, mücadele önderi olduğu kadar bir ana, bir tanrıça düzeyinde gördüğümüz Sara yoldaş kadın özgürlük çizgisinin güncellenmiş halidir. Sadece kendini çağla bütünleştirmekle kalmamış, aynı zamanda kendini gelenekten geleceğe taşıyan en anlamlı anın yaratıcısı olmuştur. Bundan dolayı Kürdistan

Sara Zamanındayız

Kadın Özgürlük Mücadelesi için Sara yoldaşın öncülüğü, önderliği, temel yaratıcı-yürütücü değerlerden biri olması ve tüm bunların bileşkesi olarak tanrıçalığı tartışmasızdır. Tüm kadın yoldaşlarımızın yüreğinde kendi özgür kadın duruşuyla yer etmesini bilmiş olan Sara yoldaş, aynı zamanda Kürdistan özgürlük mücadelesindeki kadınların toplum olmasının ilkesidir.

Sara ilkesi, tüm özgürlük aşığı kadınları aynı paradigma, aynı yaşam algısı, aynı mücadele kararlılığı ve aynı özgürlük duyumsamasında bir araya getirmenin ifadesidir.

Sara ilkesi, özgürlüğün kadın rengiyle, kadın zekâsı ve yaşam algısıyla mümkün olabileceğinin ispatıdır.

Sara ilkesi, özgürleşmenin mücadeleyle mümkün olduğunun yaşayan göstergesidir.

Sara ilkesi, bizim insan olma ilkemizdir.

Dilzar Dîlok

Üç Can

İnsan ve ülke aşkını kadın gerçekliğinde ilkeli yaşayan Sara arkadaş duruşuyla adeta bir tanrıça gibi Avrupa'nın insanlık değerlerini çürüten köhnemişliğine karşı bir savaş içindeydi. Büyük kavgalarla geçen yaşamının halkalarına bir de maskesiz tanrılar diyarında insanı yeniden ayaklandırmak için vermiş olduğu kavgaları ekliyordu. Kavgacı özelliğini tarihin derin kültüründen alıp bu sefer Avrupa'nın mülteciliğinde yutulmaya çalışan halkının özgür yaşam umudunu, özlemini diri tutup yeniden ayaklandırmak için paylaşıyordu.

Rojbin arkadaş halkı için atıldığı kavgada ideolojisini diplomasiyle bütünleştirme yeteneği ile Kürtleri dünyaya tanıtıyordu. Yüzünden eksik olmayan gülümsemesi kendisini sönmeyen bir moral kaynağına dönüştürüyor ve sevecenliğiyle bunu çevresine bir ışık gibi yansıtıyordu. Israrlı ve koparıcı çalışma tarzı sürekli kendisini başarılı kılıyordu. Daha küçük yaşlarda folklor ve gençlik çalışmalarındaki başarılarıyla ilerleyen mücadele yaşamına en son diplomaside gösterdiği başarıları da eklemiş, esnek zekâ ve etkileyici hitabıyla her kapıyı özgürlük mücadelesi için açma becerisi göstermişti.

Ronahi arkadaş enerji dolu sempatik karakteriyle el attığı tüm çalışmaları sonuca götürmede hep başarılı olmuştu. Strasburg'tan Mannheim'a gerçekleştirilen gençlik yürüyüşünü, tüm saldırı ve engellemelere rağmen başarıyla sonuçlandırmada büyük rol oynamıştı. Kararlı ve iddialı duruşunu sürekli çevresine yansıtarak, arkadaşları etkileyerek kitleyi yürütmüş ve festival alanına ulaşmıştı.

Toplumun geleceği olan iki fidanı yetiştirmek ve onların halkın dili, gözü ve kulağı olmasını sağlamak için yanına alıp yetiştiren Sara arkadaşın amacı onlarda kavgacı bir kişilik yaratmaktı. Bütün zorluklara rağmen ayakta durabilmeyi ve onurlu yaşam sırrını filizlendirmeyi kavratmaktı. Hatta Kürdü yok etmek isteyen, gu-

rurunu ve onurunu kırmak isteyen düşmanın üstüne nasıl yürüneceğini ve tükürüleceğini öğretmekti amacı.

Fakat Kürt halkına karşı inkâr ve imha saldırıların son iki yüzyıldır ardı arkası kesilmiyordu. Bu saldırıların sonuncusu 9 Ocak 2013'te kapitalizmin merkezinin orta yerinde üç Apocu kadın devrimciye karşı Türk faşist milliyetçiliğinin kâr ve iktidar namlusundan çıkan alçak kurşunlarla gerçekleştirildi. Özgür ve demokratik yaşamı inşa çalışmalarına ve barışçıl çözüm arayışlarına sıkılan kurşunlar Sakine, Fidan ve Leyla arkadaşı bulmuştu. Bu katliam Dersim katliamının bu defa Paris'te yeniden gerçekleştirilmesiydi. Vahşet, soykırım ve katliam bir kez daha Kürtlerin kapısına, bu sefer Paris'te dayanmıştı.

Kürdistan'ın üç direnişçi kadını, tarihi kendinde somutlaştıran üç yiğit Kürt kadını, Paris katliamında hedeflendi ve katledildi. Üç canın şahadetine verilecek en büyük cevap anılarına özgür bir ülke ve özgür bir yaşam yaratma mücadelesini yükseltmek, kadın özgürlük çizgisini yaşamın her anında yaşamaktır.

Şehit Paramaz Kızılbaş Komünü

Kürdistan'ın Özgürlüğü İçin Mücadele, Paris Katliamına Karşı Mücadeledir!

Bir yıldır, halk ve hareket olarak Paris katliamını aydınlatmak ve hesabını sormak için ayaktayız. Özellikle kadınlar bu bir yıl boyunca önemli bir direniş yürüttüler. Paris katliamını açığa çıkartmak, Paris şehitlerine sahip çıkmak, onların anılarını örgütlü kılmak için yoğun bir çaba içinde oldular. Mücadele kendi düzeyinde önemli bir sonuç da verdi. En azından katliamın hedefleri, amaçları başarısız kılındı. Dahası, mücadelemizin daha kitleselleşmesi, toplumun daha fazla duyarlı hale gelmesi, yine özgürlük hareketimizin, kadın özgürlük hareketimizin uluslar arasılaşmasında, dünyanın dört bir yanında tanınır dostlar kazanmasında, bu çabanın çok önemli bir payı oldu. Önemli bir gelişme ortaya çıktı.

Komplocuların, katliamcıların amacı daraltmaktı, hareketi ürkütmekti. Kriminalize etmekte. Hem genel hareket açısından, hem özgür kadın hareketi açısından böyle bir amaçları vardı. Ona göre katliam örgütlenmiş, planlanmıştı. Hedefler mükemmel de seçilmiş, yöntem buna göre oluşturulmuştu. Hareketimiz açısından önemli bir darbe haline gelecek hedefler belirlenmişti. Dehşet verici bir katliam yöntemi seçilmişti. Öyle ki başta kadınlar olmak üzere, tüm halk üzerinde ürküntü, korku geliştirilsin, hareket daralsın, geri çekilsin isteniyordu. Katliamın en temel hedefi bunu gerçekleştirmekti. Çünkü katliam öncesinde uzun süre PKK'nin nasıl geriletilebileceği, tasfiye edilebileceği yönünde özellikle Türk basınında yoğun tartışmalar yürütülüyordu. Özel savaş uzmanları farklı farklı yöntemler öneriyorlardı. En göze batan, en çok tartışılan bir öneri; hareketin belli bir kadro gücünün katledilmesi idi.

Özel savaş uzmanları bunu açıkça söylüyor, basın ise bunu aLENEN yazabiliyordu. 2011-2012 savaş ortamı ve yine Türk sömürgeci yönetim gerçeği bu tür önerilerin yazılmasında herhangi bir hukuki beis görmüyordu, engel tanımıyordu. Çünkü Kürde her şey

yapılabilirdi! Her ne kadar laf olarak “*vatandaşlık, eşit vatandaşlık, hukuk önünde eşitlik, adalet*” gibi sözler söylene de, bütün bunlar, hepsi bir kandırmacadan ibaretti. Kürtler açısından geçerli değildi. Bunu bizde biliyorduk, kendileri de biliyordu. Aslında dünya âlem de biliyordu da, hesaplarına gelmediği için önemli bir kesim göz yumuyordu/yumuyor. Yoksa Kürt sorunu bilinmiyor, Kürtlerin durumu bilinmiyor, Kürt toplumuna dayatılan sistem bilinmiyor; onun için aydınlatmak lazım, anlatmak lazım gibi yaklaşımlar gerçekte doğru değil. Ancak kapitalist modernite sistemi tarafından yıkanmış, uyutulmuş beyinler için bilgisizlikten söz edebiliriz. Toplumkırına uğramış olanlar, kendilerinin neyi yaşadığını bilmeyenler, Kürtler üzerinde de nasıl bir sistem olduğunu bilmeye bilirler. Böyle bir toplum kesimi yok mu? Elbette var. Türkiye’de bile var. Ortadoğu’nun birçok alanında var, dünyanın dört bir yanında var.

Ulus devletin beyinler üzerinde ki katı hâkimiyetinin, beyin yıkamanın ortaya çıkardığı sonuçlar bunlar. Fakat yönetimler açısından, toplum yönetiminde etkili olan çevreler açısından aynı şey söylenemez. Yani o rotada bilmezlik, bilmeden bir şeyler yapma söz konusu değil, tersine çok iyi bilme, derinden bilme, bilerek iş yapma, bu temelde Kürt sorununu nasıl devam ettirip, çözümsüz kılacakları yönünde bilinçli ve planlı hareket etme var. Yoksa Kürt sorununu yaratanlar, yani sorun üzerinden çıkar sağlayanlar, nasıl olur da bilmezler. Kendi yaptıkları işleri bilmez olurlar mı? Bilmeseler bu kadar ustaca nasıl yapabilirler? Bu kadar planlı nasıl yürütebilirler? Yapamazlar, yürütemezler. O nedenle de onlar açısından bilmeme gibi bir durum söz konusu değil, bilerek yapıyorlar/yaptılar.

PKK’ye dönük saldırının temel tartışılmasının ne anlama geldiğini de bilerek aslında tartışıyorlardı. O tür tartışmalara hiçbir hukuk, hiçbir kesim de ses çıkarmıyordu. Katliam bu tartışmalardan çıkan sonucun, verilen kararın uygulanmasının başlangıcı oldu. PKK’yi imha ve tasfiye planının kontrgerilla saldırılarıyla bazı belirlenmiş, seçilmiş kadroların katledilmesi temelinde hayata geçirilmesi kararının, planının ilk uygulaması oldu. Dolayısıyla amaç hareketimizi imha ve tasfiye etmektir. Böyle bir katliamla, korkutma, ürkütme ve dostluk ilişkilerinden kopartma amacını

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

güdüyordu. ‘Böyle bir dehşet verici saldırı ortaya çıkarsa hem parti gücü, kadro gücü, militan güç üzerinde ürkütücü etkide bulunabilir, hem de toplum, yurtsever kesim üzerinde uzak tutucu sonuçlar yaratabilir. Kürtlerle dost olmak isteyen kesimleri de daha temkinli olmaya, uzak durmaya götürebilir’ hesabı yapılmıştı.

Bir yıllık mücadele aynı zamanda, katliam karşısında dik duruş, şehitlere büyük bir kararlılıkla sahip çıkma yılıdır. Bu tutumu her gün sokaklarda katliama karşı geliştirilen eylemlerle sürdürme, bütün bu hesapları bozdu, katliamla amaçlanana boşa çıkardı. Hesaplarının tersine, hareketimizi, kadro gücüyle, kitle gücüyle, dostluk ilişkileriyle hem daha sağlam kıldı, hem de daha genişleyen, büyüyen bir hareket haline getirdi. Özgür kadın militanlığını, parti militanlığımızı daha duyarlı, kararlı, daha öfkeli, iradeli hale geldi. Halk, gerçekleri çok daha net gördü ve bütün bu saldırılar karşısında direnmek gerektiğini, ancak özgürlüğün direnişle elde edilebileceğini, daha net gördü ve mücadeleye daha fazla katılım gösterdi. Daha direngen hale geldi.

Paris katliamına karşı bir yıllık mücadele sonrasında APOCU hareket olarak, dünyanın her yanında daha çok dost edindik. İlişkilerimiz, dostluklarımız daha çok arttı. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi, Kürt Özgür Kadın Hareketi dünyada daha çok tanındı. Birçok ilgi duyan insan, ilişki kuran çevre, tanımak için çaba harcayan güç, bu temelde genişleyen bir hareket, sağlamlaşan dostluklar ortaya çıktı. Aslında bütün bunlar katliamı başarısız kılan, katliamın amaçlarını boşa çıkartan, katliamcıların hesap ve umutlarını kıran, sonuçları tersine çeviren gelişmeler oldu.

Katliamın olası Kürt sorununa demokratik çözüm arayışı çabasına karşı da bir anlamı vardı. Dışarıya çok yansımamış olsa da, sonuçları henüz İmralı’da devlet heyeti ile Önder APO’nun başlattığı yeni bir diyalog süreci vardı. Özellikle, 2012 Eylülünde-ki büyük zindan direnişi içinde başlayan bir diyalogdu-zindan direnişinin sona erdirilmesi çerçevesinde başlayan ama, 2011-2012 büyük savaş sürecinin ortaya çıkardığı sonuçlar üzerinde, Kürt sorunun etrafında yaşanan mücadele ve çözüm arayışlarında yeni bir yöntemin devreye sokulması arayışı da bununla birlikte gündeme geldi. Taraflar, ortaya çıkan sonuçları değerlendirerek, daha derinden anlamaya çalışarak, ‘Türkiye’nin demokratikleşmesi için,

Kürt sorunun çözülebilmesi için bir siyasi proje oluşturulabilir mi? Bu temelde yeni bir çözüm arayışı süreci geliştirilebilir mi? en azından demokratikleşme ve Kürt sorununu çözme amacıyla yürütülen mücadelede savaş, silahlı yöntem geri çekilerek, siyasi ve ideolojik mücadele ile bu süreç götürülebilir mi' arayışı içerisindediler. Bunun görüşmeleri tartışmaları yürütülüyordu. Önceki yılların savaş gerçeğinin sonuçları böyle bir gelişme ihtimalini güçlendiriyordu. Tam böyle olmasa bile, yeni bir süreç için önemli bir zemin oluşturulmuştu, ortaya çıkmıştı. Dolayısıyla yeni yaklaşımlar gelişebilirdi. Özellikle AKP cephesi, artık daha fazla savaşı sürdürecektir durumda değildi. Planı boşa çıkmış, savaşta başarısız kalmış, kendisine tanıdığı zamanı doldurmuş, yeni süreçlerle yüz yüze gelen, dolayısıyla mücadele yönteminde değişiklik yapmak zorunda kalan bir durumdaydı. Bunu başbakanda, hükümet sözcüleri de “*silahlar sussun, fikirler konuşsun*” biçiminde açıkça toplumun önünde formüle ediyorlardı. Sadece bir olasılık değil, yeni bir demokratik çözüm sürecinin arayışının geliştirilmesi çok büyük bir ihtimal durumundaydı.

9 Ocak Paris katliamı işte böyle bir ortamda gerçekleşti. Aslında bu arayışa, çabaya dönük bir saldırıydı. Önder APO bunu net biçimde ifade etti. “*Kürt sorununun demokratik, siyasi çözüm arayışına yöneltilmiş bir saldırı*” dedi. Dolayısıyla Kürt sorunun çözümünü istemeyen, Kürt sorunundan beslenen çevreler tarafından yapıldığını ifade etti. Uluslararası komplo yapan güçlerle, Paris katliamını yapan güçlerin aynı olduğunu belirtti, çünkü amaçları aynıdır dedi. Demokratikleşmeyi önlemek, Kürt sorunun çözümünü engellemek, Kürt sorununun varlığını devam ettirmek ve despotik yönetim altında daha fazla çıkar sömürüsü yapmak, egemenliklerini sürdürebilmek için yapıyorlar. Önder APO bunu 15 yıllık uluslararası komplo değerlendirmelerinde de çok yönlü, çok net ortaya koymuştu. Paris katliamının komplo ile benzerliği aynılığı çerçevesinde de bu durumu açıkça ifade etti.

Bu anlamda bir provokasyondur. Özellikle Önder APO'nun çabalarına, ‘İmralı süreci’ diye ifade ettiği bir sürecin oluşturulmasına karşı; onu engellemeye, sabote etmeye dönük bir provokasyondur. Bu tür çabaları engelleme, onun zeminini ortadan kaldırma girişimiydi. Önderlik bunu değerlendirdi. “*Biz bu çabalardan*

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

vazgeçirilmeye çalışıyoruz ama provokasyon alçakça da olsa, acımız büyük de olsa, amacı bizi yolumuzdan caydırmak olduğuna göre, o halde yolumuzda kararlıca yürümeliyiz” diyerek, Newrozla başlayan süreci geliştirdi. Böylece demokratik siyasi çözüm amacını ifade eden Önderlik çabalarını provoke etme girişimleri de boşa çıkarılmış oldu. Esas olarak katliamın yıl dönümünde, geçen bir yıllık sürecin sonucu olarak şu söylenebilir; Katliam başarısız kılınmıştır. İster Önder APO’nun geliştirmeye çalıştığı yeni sürecin sabote edilmeye çalışılmasında olsun, provoke edilmesi çerçevesinde olsun, ister hareketimizin daraltılma, ürkütülme, zayıflatılma doğrultusunda olsun, her iki hesap da katliama karşı yürütülen bir yıllık çok yönlü ve kararlı direnişle boşa çıkarıldı, başarısız kılındı.

Peki, katliam çözüldü mü, böyle bir katliama yol açan ortam, ilişkiler, siyasetler yok edildi mi? Buna kuşkusuz evet diyemiyoruz. Bu düzeyde çözüm ve aydınlatma ortaya çıkartamadık. Katliamı bu anlamda henüz çözemedik. Çünkü katliamın çözülmesi aslında bir yerde Kürt sorununun çözülmesi, çözümün önünün açılması gibi bir anlama sahiptir. Bu düzeyde önem taşıyor. Dolayısıyla her ne kadar hareketimize dönük hesapları boşa çıkarttıysak da, karşı tarafı çözecek, onun yuvalandığı, güç aldığı, Kürt sorununu, demokratikleşme sorununu çözebilecek bir düzeyi ortaya çıkartamadık. Çabalarımız yetmedi. Karşı taraf örgütlü, sağlam duruyor. Böyle bir saldırının provoke etmek istediği çözüm sürecini başarıyla geliştiremedik. Dolayısıyla katliamı yapanları çözemedik.

Bu görev ikinci yıla girerken hareket ve halk olarak, bütün demokratik güçler ve insanlık güçleri olarak önümüzde duruyor. Gerçekleştirilmeyi bekliyor. Başarılmamışsa, gündemden çıkmış değil, tersine, gündemin başında, çok yakıcı bir görev olarak duruyor. Bu anlamda, katliama karşı, katliamcılığı ve katliamcı güçleri çözmek üzere yürüttüğümüz direniş mücadelesi devam ediyor. Bu ikinci yılda da eksilmeden, tersine, karşı tarafı çözme yöntemlerini daha da zengin kılarak gelişecek, sürececek, başarılmayı bekleyen bir görev konumunda. Hareket ve halk olarak başarmak için ne gerekiyorsa onu yapacağız.

Katliamın çözülememesi tabi ki iyi örgütlenmesinden geçiyor. Son derece profesyonel bir biçimde hazırlanmış, planlanmış, örgütlendirilmiş ve gerçekleştirilmiş bir cinayetle karşı karşıyayız. Yapanlar var, yaptırılar var. Yapanlar da, yaptırılar da nasıl ki katliamı son derece profesyonelce örgütlü, disiplinli bir biçimde hazırlayıp, gerçekleştirdilerse; aynı disiplinle de gizliliğini sürdürüyorlar. Katliamın çözülmesini, aydınlatılmasını engelleme çabalarını sürdürüyorlar. Bu konuda da son derece duyarlı, örgütlü durumdalar. Bizim istihbarat olarak elimizin her yere ulaşma imkânı yok. O noktada zorluklarımız var. Karşı taraf son derece planlı, örgütlü, profesyonelce durduğu için ve olay henüz yeni olduğu için, açığa çıkan veriler fazla olmadı. Dolayısıyla onlardan tutarak olayı çözmeye dönük gelişmeler sağlayamadık. Bunun sonucunda sorunu, olayı çözmede avantaja sahip olan, bizim açımızdan da sonuç verici olacak olan, Fransa'nın sosyalist yönetiminin tutumu olacaktı. O yönetim de geçen bir yıl içerisindeki tutumuyla buna fırsat vermedi. Böyle bir yaklaşım göstermedi. Olayı aydınlatamadığı iddiası içinde ve hala bu iddiasını sürdürüyor. Hiç kimse inanmasa da kendilerinin iddiası bu çerçevededir. Tabi bu inandırıcı değil. Paris gibi bir yerde, dünyanın merkezi konumunda olan bir yerde, yine Paris'in merkezi, Paris'te de en çok polis kontrolünün olduğu bir yerde böyle bir cinayet işlenecek, cinayetten sorumluluğu olan bazıları elde olacak ama Fransa gibi, ulus devletin beşiği olan bir sistem bunu çözemeyecek! Hem de 12 ay içerisinde! Hiçbir mantık bunu almıyor. Böyle olsa bile insan zihninin mantığının bunu olabilir kabul etmesi mümkün değil. Bu nedenle çözememiş olmak, bilmemek mümkün değil. Yaşanan, sonuçların kamuoyundan gizlenmesidir. Açıklanmamasıdır. Dolayısıyla olayın aydınlatılmamasıdır.

Şu sonuç çıkıyor; demek ki Fransa yönetimi olayın aydınlatılmasını istemiyor. İstese aydınlatırdı. Açıklardı. Şayet açıklamıyor ise, bilmediğinden değil, olay aydınlansın istemediğindendir. Bu da Kürt sorununun çözülmesini, Türkiye'nin demokratikleşmesini istememek demektir. Buradan şu hükme varıyoruz; Fransa'nın sosyalist yönetimi, nasıl ki Lozan da Kürt sorununu yaratan devlet idiye aynı çizgide duruyor. Kürt sorununun varlığını sürdürmek

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

istiyor. Türkiye'nin demokratik olmasını istemiyor. Bu kesin! Bir sosyalist yönetimin durumu bu işte!

Kürt sorunu üzerinden mücadele yürütüyoruz. Kendi sorunu-muz, 'nasıl bir sorun, nasıl çözeceğiz, çözümü için nasıl mücadele edeceğiz' diye anlamaya çalışıyoruz. Bu olay, sorunun nasıl oldu-ğunu, nasıl açığa çıkarılıp yürütüldüğünü anlamak açısından iyi bir örnek. Çünkü Fransa devleti bu sorunu yaratan birinci güç konumundadır. Bugün de sorunun çözümünün engellenmesinde, istenmemesinde demek ki birincil güçlerden olma tutum ve özel-liğini sürdürüyor. Devletin başında iste liberaller olsun, ister muhafazakârlar olsun, ister sosyalistler, fark etmiyor. Sosyalisti de, başkası da Türkiye'de demokrasi istemiyor, Kürt sorununun çö-zümünü istemiyor. Bunun ne kadar demokratik bir zihniyet ve politika, ne kadar sosyalist bir zihniyet ve politika olduğu tartışıl-maya ve anlaşılmaya açıktır. Bunun anlaşılması son derece aydın-latıcı bir durum oluyor.

Şu sonuç çıkıyor; aslında bilmemekten ziyade, Fransa ya olayın içinde ya da olaydan çıkar sağlamaya çalışan konumda! Bu olayı kendisi için ekonomik-siyasi çıkar sağlamanın aracı yapmak isti-yor. En azından, en hafifiyle duruşu böyledir. Bu çerçevede pazar-lıklar yürütüyor. Pazarlıklar bitmediği için, istediği ekonomik-siyasi çıkarları sağlayamadığı ya da bu çıkarların gereği olayın sonuçlarını açıklamamasını gerektirdiği için açıklama yapmıyor. Bu kadar nettir.

Uluslararası komploda Fransa'nın rolü çok önemliydi. O dö-nemi de hatırlarsak, İtalya'nın sosyal demokrat hükümeti, Önderlik durumunu bir Avrupa kararına dönüştürmek, bağlamak üzere Kürt konferansı yapılmasını önerisini Avrupa birliğinin etkin üye-leri olan Fransa ve Almanya'ya götürdü. Her ikisi de reddetti. Al-manya Önderlik için daha 1988 de verdiği tutuklama kararını kal-dırdı. O temelde Almanya'ya girişini yasaklar hale getirdi. Fransa ise İtalya hükümetini büyük bir öfkeyle geri itti. Komplonun de-vam ettirilmesi 15 Şubat komplosunun gerçekleştirilmesinde ABD yönetimine en fazla destek veren hükümetlerden birisi oldu. Bunu biz iyi biliyoruz. O zamanın kayıtlarına geçti bunlar. Fransa, Ön-der APO'nun da Avrupa'ya girerek, Kürt sorununun demokratik

çözümünü geliştirme çabalarına karşı çıkan, engelleyen, buna karşı uluslararası komployu dayatan güçlerin başında geliyor.

Bu anlamda Önder APO'ya karşı geliştirilen uluslararası komplo ile Paris katliamının birleştirilmesi doğru ve yerindedir. Bir gerçeği ifade ediyor. İşin bir boyutu bu... İnsan bu sonuçtan kal-karak şunu söyleyebilir; Fransa işin içinde olmasa bu katliam ya-pılamazdı. Fransa istese üç günde sonuçları bütün açıklığıyla or-taya koyabilirdi. Koyulmadığına göre, bu kadar yalan-dolanla, üstü kapatılmaya çalışıldığına göre ortaya burada, son derece ka-rışık, planlı, farklı çıkar güçlerinin içinde olduğu, Kürt sorununu yaratan kapitalist modernite güçlerinin elbirliğiyle işlenen bir cinayet olduğu net olarak ortaya çıkıyor. Fransa dışında cinayetin içinde kimler var?

Tabi bu işin yazılı belgeleri yoktur. Herkesi bir araya toplayıp mahkeme eder gibi, “*sen ne yaptın, sen ne yaptın*” diyerek net bilgiler ortaya çıkartacak konumda da değiliz. Fakat NATO’suz, CIA’sız böyle bir cinayetin işlendiğini ve bir yıl kapalı kaldığını düşünmek, günümüz dünyasına göre akıl almaz bir durumdur. Kaldı ki, ABD yönetimi, Avrupa’da PKK’ye karşı mücadeleyi ör-gütleyip, yürütenin kendisi olduğunu defalarca basına açıkladı. TC hükümetlerinin ‘teröre karşı yeterince destek alamıyoruz’ biçi-mindeki eleştirileri karşısında ABD’nin çeşitli yönetim kademele-ri; Türkiye’de ki elçiliklerinden, Washington’daki dışişleri bakanı-na kadar birçok kesim, birçok kez, her türlü desteği verdiklerini Avrupa’da ki PKK yasağının, PKK’ye dönük baskıları hazırlatan-ların kendileri olduğunu açıkça söylediler. Avrupa’daki bu kadar baskı ve tutuklamalar, dernek, gazete ve TV kapatmaların hepsi ABD’nin istek ve baskısıyla oluyor. NATO yönlendiriyor bunları.

1985’ ten bu yana PKK’ye karşı savaşı NATO yönetiyor. Hala savaş konumu bitmemiştir. PKK ayakta, silahlı güçlere sahip, do-layısıyla yaklaşık 30 yıldır, böyle bir savaşın karşı kutbu NA-TO’dur. Resmi olan budur. ABD de, CIA da bütün bunları NATO olarak yapıyor, NATO adına yapıyor. Kendilerine göre yasal te-melleri var. ‘NATO’nun süper Gladysu’ denen güçlerin işi oluyor yani. Tıpkı daha önce M. Ali Ağca’nın Papayı vurması gibidir. İs-veç’te Palme’nin vurulup, PKK’nin üzerine atılmaya çalışılması gibidir. Küresel gericilik, inkâr ve imha sistemini yürüten güçler

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

bunu yapıyor ama bu işleri iyi de planlıyorlar. Tetikçiyi Türkiye’den seçiyorlar. Dolayısıyla Ömer Güney’in yakalanıyor olması anormal değil. M.Ali Ağca’nın yakalanması gibi, gayet normal bir durum. NATO Gladyosunun en örgütlü olduğu ülkelerin başında Türkiye’nin geldiğini bilmemiz lazım.

Savunmalarda Önderlik de belirtiyor. Türkiye’de sadece Türk Gladyosu yoktur. Esas olan NATO Gladyosunun örgütlülüğü. Hatta zaman zaman gladyolar arası çatışmalar bile yaşanıyor. Yer ve zemini iyi seçiyorlar. Mesela uluslararası komployu Yunanistan eliyle yaptılar. Evirdiler çevirdiler, döndürdüler, eninde sonunda getirip yine Yunanistan’da sonuca bağladılar. Niye? Bazı amaçların, NATO’nun amaçlarının gerçekleşmesi, NATO’nun güneydoğu kanadının daha sağlam hale gelmesi için, yani Türk-Yunan ilişkilerinin düzelmesi için. Şimdi buradan şu soruyu sorup, cevap aramak gerekiyor: Niye katliam Paris’te yapıldı? Bizim için önemli bir soru. Bu sorunun aydınlatıcı cevabı, komplonun neden Yunanistan’da olduğunun da cevabı olacaktır. Yunanistan’la bitirilmeye çalışılmasında ki ısrar ile Paris’te yapılan komplonun benzer yönleri vardır. Bir tesadüf saymamak gerekir. Kaldı ki Sara Arkadaş Paris’e en az giden arkadaştı. Avrupa’da olduğu sürece, esas diğer ülkelerde bulundu. Kısa bir süreliğine Paris’e gitmişti. Bu sefer de öyleydi, geri dönmek üzereydi. Ama dikkat edelim ısrar edildi, alélacele Paris’te yapılmak istendi. Burası çok önemli bir ipucu veriyor. Paris’te rast gelmiş de, zamanı gelmiş de, kolay olmuş da yapılmış değil. Paris dışında daha kolay yapabilirlerdi. Paris’te katliamın yapıldığı yer daha çok denetim ve kontrolün olduğu yerdir. Daha zor cinayet işlenecek bir yerdir. Çok daha kolay yapabilecekleri bir sürü yer vardı, yapmadılar. Paris’te yaptılar. 4-5 günlük Paris’te bulunma durumuna sığdırdılar. Daha önceden planlanmış ve beklediler. Bunun da anlamı var.

Demek ki Fransa ile Türkiye arasında ki ilişkilerin düzeltilmesi hedefi var. Tıpkı Yunan-Türk ilişkilerinin düzeltilmesinde olduğu gibi, Fransa-Türkiye ilişkilerini düzeltme arayışları temelli olduğu güçlü bir ihtimaldir. ABD ve NATO planı olabilir. Nitekim NATO’da ve AB’de Türkiye’nin daraltılmasında, sınırlandırılmasında Fransa önemli rol oynayan bir devlet konumundaydı. Şimdi bu katliam üzerinden, Türk-Fransız ilişkileri düzeltilmeye çalışılıyor.

Geçenlerde cumhurbaşkanı Abdullah Gül ‘sorunların aşıldığını, ilişkilerin düzeldiğini’ basına açıkladı. ‘*Kendi dışişleri bakanlığı döneminde en ciddi engel oluşturan sorunun Fransa olduğunu ama şimdi çözülmüş, düzeltilmiş, Fransa engelinin aşılmış bulunduğunu, buna rağmen AB ilişkilerinin gelişmemesini, Türk dış politikalarının bu kadar sarsıntı geçirmesini anlamsız bulduğunu*’ söylüyordu. Fransız-Türk ilişkileri ne üzerinden düzeldi? Bu katliam üzerinden... O zaman kim bu ilişkinin düzelmesini istiyor, kim oradan çıkar elde etmek istiyorsa, olayın arkasında onları görmek, bulmak ve değerlendirmek gerekiyor.

AKP açısından bilgileri tazelemek düzeyinde bazı şeyler söylemek lazım. AKP ya suçlu ya da suçlunun ortağı, bileni durumundadır. Olay ardından takındıkları tutum da bunu ortaya çıkardı. Şimdi de aynı tutumu göstermeye devam ediyorlar. Bilgi sahibidirler yani. Kendileri mi örgütledi, yoksa yapılmasını mı istediler bilinmez. Olay ardından ilk açıklamayı Hüseyin Çelik yaptı. Ardından M.Ali Şahin ve Tayip Erdoğan’ın açıklamaları oldu. “*Başka yerlerde de olabilir*” dediler. “*PKK’nin iç çatışmasıdır*” diye sapırtmaya çalıştılar. Daha kimse duymadan, basına yansımadan kalktılar, basın açıklaması yaptılar. Nerden biliyorlardı, niye bu kadar telaşlıydılar, dertleri neydi, onlara neydi ki Tayyip Erdoğan Sara Arkadaşın aylardır istihbaratça izlendiğini açıkladı.

Bu bakımdan kuşkusuz olayın içinde Türkiye yönetimi de var. Ama şimdi ortaya çıkıyor ki AKP yönetimi iki başlıymış, tek bir güç yokmuş. Bir AKP, bir de Fethullah Gülen hareketi. Tam bir koalisyon iktidarı aslında. Bu tür olayların yürütülmesi ve planlanmasında her ikisinin de sorumluluğu var. Türkiye’deki bütün o yargılamalar, Kürdistan’daki siyasi soykırım operasyonları böyle bir mutabakatla gerçekleşmiş saldırılar oluyor. Paris katliamının da bu temelde olmuş olma ihtimali güçlüdür. Dolayısıyla mevcut AKP hükümeti tamamen içinde olmayabilir. Sadece onlara dayanıyor olabilir. Fethullah Gülen hareketi daha fazla işin içinde olabilir. Yâda AKP-Fethullah Gülen ittifakıyla oluşturulmaya çalışılan yeni ‘*Yeşil Türkçü Ergenekon*’ işin arkasında olabilir. Belli ki böyle bir Ergenekonculuğun içinde başka güçler de yer alıyorlar.

İşte Ömer Güney diye birisi yakalandı. Sivashı, çevresi Toroslarda helikopteri düşürülerek öldürülen Muhsin

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

Yazıcıoğlu'nun kurduğu BBP (Büyük Birlik Partisi) taraftarı. Kendisinin de öyle bir partiyle ilişkide olma ihtimali güçlü. Türkçü-İslamcı bir çizgisi var bu partinin. Özellikle Yazıcıoğlu böyleydi ve bunun için MHP'den ayrıldı. Alperenler denen, eski ülkü ocakları gibi, sağa sola saldıran bir gençlik örgütlenmesi var. Kontrgerilla bu işin içinde fazlasıyla var. MHP'den (Alpaslan Türkeş zamanında) ayrılan tek kişi. Alpaslan Türkeş bile bir şey diyemedi.

Yazıcıoğlu'nun Ergenekonun gizli tanığı olduğu söyleniyor. Bu nedenle helikopterinin düşürüldüğünü iddia edenler vardır. Helikopter düşmedi, düşürüldü tabi. Bulunabilecekken, üç gün bulunmadı. Sağ olma ihtimalleri olabilir. Yanında gazeteciler vardı, kurtulup anlatabilirlerdi. Ancak öldükten sonra köylüler buldular. O da çok net bir suikasttı. Şimdi o olayın aydınlatılmasıyla da bağlı bir durum oluyor bu. Gerçekten ilişkileri neydi? Kimse o olayı aydınlatmadı. BBP ne yapıyor, örgütlediği kesimler ne durumda belli değil. AKP ile ideolojik olarak yakınlığı var. Her halde Fethullahçı hareketle daha yakın. İçişleri olma ihtimali var. Yeni bir gladyo-kontrgerilla örgütlenmesi için iyi bir zemin. Kullanılmış olabilirler. Ömer Güney de olayda yer alan başkaları da o zeminde geliyor olabilir. Farklı kişiler de olabilir. Tabi tek kişi değil. Fransa diğer kişileri bile yakalamadı. Ciddi bir soruşturma yapmıyorlar. Ömer Güney hala olayla ilişkisinin olmadığını söylüyor. Cezaevinde hastalık vb. numaralar yapıyor. Tıpkı M.Ali Ağca'nın Papayı vurduktan sonra yaptıklarına benziyor. Profesyonelce eğitildiği, hazırlandığı kesin.

Bütün bunlar dikkate alınırsa, olayın Türkiye ayağı var, AKP yönetimiyle, AKP-Fethullah ittifakıyla bağlı boyutu var. Fransa ayağı var. Avrupa ayağı var. NATO- CIA boyutu var. ABD, İngiltere'yle bağlantısı var. Almanya'yla bağlantısı var. Öyle basit bir suikast olarak görmemek gerekir. Faşist çevrelerin, ya da sadece Türk kontrgerillasını planladığı bir işin ötesinde görülüyor. Zaten bu durum neden aydınlatılmadığını da, katliamın neden yapıldığı, amacının ne olduğunu da bize gösteriyor. Kürt sorununun çözümünü engelleyen, istemeyen güçler tarafından yapıldıysa, o zaman demek ki arkasında bu kadar güç var. Önemli bir örgütlülük var. Aslında tüm bunların arkasında, Kürdistan'ı da, dünyayı da denetiminde tutan uluslararası baskı şebekesi var. Örgütleniyor

ve yapıyorlar. Bunu görerek, olaya bu bakımdan dar yaklaşmamamız gerekli. Yapan güçleri ve amaçlarını doğru bilmeliyiz ki mücadeleyi de ona göre doğru, yeterli örgütleyelim. Bu anlamda geçen bir yıl içerisinde belli bir bilinç oluşumu gelişti. Biraz protesto, baskı oluşturma, şehitleri sahiplenme yaşandı. Bu mücadeleyi bu düzeyden çıkartmak, daha örgütlü, hedefli, planlı hale getirmek gerekiyor. Bunun için de sadece protestolar yetmez, bilgi toplamak da gerekli. Bazı çevreleri işin içine sokmak gerekli. Protesto düzeyini daha da ileri götürmeliyiz. Daha da önemlisi buradan ders çıkarabilmeliyiz.

Bütün bunlar düşmana ilişkin olanlardır. Düşmandırlar, yaptılar, yaparlar. Çünkü onlar düşman.

İşin önemli bir boyutu da biz niye bunları önleyemedik? Bu bizim için önemli bir soru, eleştiri, öz-eleştiri gerektiren bir durumdur. *“Düşman çok güçlü, bütün gericilik arkasında, onun için engel olamıyoruz”* demek yetmez, doğru değildir. Ne olursa olsun engellenebilirdi. Demek ki eksikliklerimiz, hatalarımız var. Katliamanın birinci yıldönümünde şehitlerimizin anısına doğru sahip çıkmanın çok önemli bir boyutunun da bu eksiklik ve hataların tespit edilip düzeltilmesi olduğunu bilmemiz lazım, bir öz-eleştirel sorgulamaya kesinlikle ihtiyaç var. Niye bu önlenemedi? Düşmandır, saldırır ama biz de savunabilmeliydik, öz savunmamız olmalıydı, engelleyebilmeliydik, düşmanın bu hesaplarını boşa çıkartabilmeliydik. Neden boşa çıkartamadık? Bunun anlayış boyutu ne, örgütsel boyutu ne, tarz boyutu ne, hata ve eksikliklerimiz nerede, nasıl bulup düzeltereceğiz? Bu soruları sorup, doğru ve yeterli cevap vermemiz gerekir. Vermezsek, benzeri durumlar tekrar eder. Bu seferkine *‘haydi neyse hazırlıksızdık’* diyebiliriz ama ikincisi, üçüncüsü, tekrar olursa onun gerekçesi kalmaz, izahı olmaz. Bir daha benzer durumların olmaması için yeterince ders çıkarmayı bilmemiz lazım. Anlayış eksikliklerimiz var. *“Burası Avrupa’dır, burada böyle şeyler olmaz, güvenliği var, demokrasi var”* yanlgımız var.

Fransa’ya ben de gittim, Paris’e de gittim, Fransız polisi ile karşı karşıya geldim, bana *“burada ne geziyorsun?”* diye sordu, ben de *“burası demokrasi ülkesi, özgürlük ülkesi istediğim gibi gezerim”* dedim. Gözüme baktı *“demokrasiyi de iyi öğrenmişsin”* de-

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

di. Bizde Avrupa'ya dönük bir yanılğı var. Daha önce de baskılar oluyordu, tutuklamalar, kapatmalar oluyordu ama cinayetler şimdiye kadar olmamıştı. İhtimal vermiyorduk aslında, işin bir gerçeği de bu, ilk defa oldu. Hem yetersiz anlayış hem de daha önce böyle bir olayın yaşanmamış olması tedbir eksikliğine götürdü.

Her şeyden önce anlayış düzenlemesi yapmak gerekir. Biz savaş içindeyiz, savaş her yerde var. Kürt sorununu çözmeye çalışıyoruz; Kürt sorunu küresel bir sorun, Kürt sorununu Avrupa yarattı. İngiltere ve Fransa yarattı. Rusya ile ittifak halindeydiler. Almanlar, ABD ve İsrail de yürütüyor. Kürt sorunu Avrupa'nın yaratıp ayakta tuttuğu bir sorundur. 1985'ten beri PKK'ye karşı savaşı da bunlar yürütüyor. Sen onların içinde olacaksın bunlara ihtimal vermeyeceksin! Yürüttüğün savaşın farkında olmayacaksın! Sen Kürt'sün, Avrupa Kürdü inkâr eden, imha etmek isteyen kültürün, sistemin yaratıcısıdır. Avrupa'ya bakış açısında ciddi yanılığlar var. Düzeltmek gerekir. Ciddi anlayış düzeltmelerine ihtiyaç var.

Bütün bu anlayışlar böyle bir durum karşısında yeterince tedbir alamayışımızın esas nedenleri oluyor. Örgütsel yetersizliklerimiz var, disiplinsizlik var, gevşeklik var. “Örgütsel parçalılık” diyor eleştirip geçiyoruz. Parçalılık bunlara yol açıyor. Örgütsel kontrol olmazsa, denetim olmazsa; kim nerededir bilinmezse, keyfe göre hareket edilirse, herkes kendine göre giderse, örgütsel tedbir alınamaz. Kim kimdir, nereye girer, dost mudur, düşman mıdır, tespit edemezsin. Yıllardır bu kadar katliam için eğitim almış, hazırlanmış bir kişi örgütümüzün içinde, hem de bu kadar yakında en öne çıkartılan konumda bir kişi oluyor ki bilgimiz bile olmuyor. Böyle örgüt, böyle parti olmaz. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi böyle yürütülmez. Öyle bir örgütlülükle, başarılı yürütülmez. Zamanında KDP örgütlülükleri oldu, biz onları eleştirdik. Doğu Kürdistan Demokrat Partisi'yle aynı o çizgiye gelmiş oluyoruz. Onlar diyordu “Avrupa bizi kurtaracak”. Qasımlo'dur, Şerefkendi'dir sonuçlarını gördük! Onlar bizzat Fransa ve Almanya'nın resmen tanıdığı insanlardı. Davet edip götürdüler, sahip bile çıkmadılar. Gerçek bu.

O zaman örgüt düzen ve disiplinine dikkat edeceğiz. Bunun güvenle, güvensizlikle ilişkisi yok, yanlış anlaşılmalı. Örgüt gü-

venliği açısından buna ihtiyaç var. Düzen, disiplin gerekli. Bunu bir de güvensizlik olarak algılayıp, düzen-disiplini gevşek bırakıyorlar.

Hareket tarzımızda da böyle olacağız, dikkat edeceğiz, tedbirli, dikkatli olacağız. Kendi başına hareket etmek özgürlük değildir. O zaman sen düşman sahibi değilsin, savaş içinde değilsin, savaş içindeki bir güç öyle olmaz, savaş kurallarına göre hareket eder! Savaş örgütlü bir iştir. O zaman birlik içinde olmak gerekir. Disiplin içinde olmak, birlik içinde olmayı gerektirir. Diğer türlü olmaz, eksikliklerimiz var, çok örgütlüyüz diyoruz ama örgütlülüğümüz çok zayıftır. Avrupa öyledir, ülke böyledir, gerilla böyledir diyerek her türlü gerekçelendirme tasfiyeci yaklaşımdır. Bu tasfiyecilik bunlardır işte. Şeytan taşlar gibi her gün tasfiyeciliği kavram olarak taşıyoruz ama taşı boşluğa atıyoruz. Gerçi taş attığımız şeyi kendimizde saklıyoruz, öteye atıyoruz, nereye gidiyor belli bile değil. Bu bakımdan katliamın çok önemli bir boyutu; bizim örgütsel eksikliklerimizin açığa çıkartılması, görülmesi ve düzeltilmesidir. Biz bunları buluyoruz, önemsiyoruz.

Tabi bu bir yıl içerisinde arkadaşlar açısından da çok şey söylendi, daha çok da söylenebilir.

Söz söylemek hem zor, hem de kolay.

***Sara arkadaş büyük bir direnme gücüydü,
duyarlılık, yurtseverlik,
özgürlükçü, iradi duruştu.***

Düşman karşısında ki duruşta hiçbir zaman zafiyet göstermedi. Bunu cezaevinde de gördük, gerillada da gördük, her yerde gördük. Büyük bir parti bağlısıydı, Önderlik bağlısıydı. Gerçekten de özgürlük mücadelemizin önemli bir gücüydü. Birinci kongreye katılan bir kadın yoldaştı. Bir cesaret ve direnme küpüydü, zaten ***“yaşamım kavgaydı”*** dedi. Cezaevi bu psikoloji ve direngenliği üzerinde etkide bulundu. İnsan bunu hissediyordu. Cezaevine girmek-çıkma kolay bir şey değil tabi. Hele hele 12 Eylül cezaevlerinin kişilikler üzerinde ağır tahribat yaptığını bilmemiz gerekir ki öyle boşuna kurmuyorlar. ‘Biraz besleyip gönderelim de daha iyi mücadele etsinler’ diyerek kurmamışlar. İnsanları yok etmek, ruhlarını kurutmak, iradelerini kırmak, fiziklerini yok etmek için ku-

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

rumuşlar. Her arkadaş gibi bir zorlanma oldu fakat tüm arkadaşlara göre yine de en önde olan, düşünce olarak da fiziksel olarak da en zor şeylere yürüyen büyük bir iradeydi, iddiaydı. Çok değerli, yeni bir toplum yaratmaya yön verecek özellikleri vardı. Bunu tartışıyoruz, anlıyoruz. Aynı zamanda daha çok anlamaya da çalışmalıyız.

Diğer arkadaşlar da öyle. Hepsi değişik alanlarda çalıştılar, dağa gelip gittiler.

Rojbîn arkadaş gerçekten de diplomasi de tutunan, süreklilik sağlayan, çizgi izleyen bir arkadaştı. Dengeli bir diplomasi çalışmamız varsa, onu herkesten çok Rojbîn arkadaş yürüttü. Her yerde de mücadeleye hazırda dağa da geldi, gitti. Yine Ronahî arkadaş gençlik çalışmalarında, dağda gerilla düzeninde de kaldı. Kuşkusuz katiller seçip bir araya getirmediler. Bir arada olmaları kendi istekleriyle, o anki bir tesadüfle oldu. Rojbîn arkadaşında takipte olduğu söyleniyor. Büyük ihtimalle öyledir. Eğer olayın arkasında Fransız-Türk ilişkilerinin düzeltilmesi varsa, önemli bir hedefin Rojbîn arkadaş olma olasılığı güçlüdür. Fakat asıl hedef Sara arkadaştır. Takip edildiği ve hedeflendiği açıktır. O bileşim bu şekilde bir arada oldu ve hareketimiz açısından önemli bir darbeyi ifade etti. Hem pratik olarak bu öyle oldu-farklı alanlarda önemli görevler yürüten kadro pozisyonundaydılar-, hem de psikolojik olarak ağır oldu. Yine de o ağırlığın etkisinde fazla kalmadan, yıılmadan, toparlanma ve mücadele etme gücünü gösterdik. Bunu da Önder APO'nun tanımlamaları, olayı değerlendiren birçok yoldaşın, örgütlerimizin tutumları etkileyici oldu, ailelerin tutumları etkileyici oldu. Hepsi birleşti, halk ve hareket olarak gerçekten de düşman karşısında hiçbir biçimde boyun eğmeyen, yalnız başına kalsa bile tek kişilik ordu düzeyinde savaşmasını bilen Sara Arkadaş gerçeğine layık bir duruşu gösterdik. Bu şehitleri anlama ve sahiplenmenin önemli bir göstergesi oldu. Olumluydu fakat yetmez. Ortaya çıkan sonuçlar bu biçimiyle yeterli değildir. Çok daha fazla anlamak, değerlendirmek, özümsemek gerekiyor.

İki boyutla bir yaklaşım olmalı: **bir**; bu değerli yoldaşların olumluluğu, APOCU çizgiyi temsil eden, özgür kadın çizgisini temsil eden özelliklerinin bilince çıkartılmasını, özümsemesini en derin biçimiyle yapabilmeliyiz. Bu bizim için kendini yenileme,

güçlendirme, çizgi militanı haline gelmeyi sağlayacak. **İki**; diğer yandan ise olayın üzerine giderek katliamı aydınlatan katillerden hesap soran bir mücadeleyi mutlaka ama mutlaka ortaya çıkarmalıyız. Bu da bizi Kürt sorunun çözümüne götürecektir.

Paris katliamına karşı mücadele, Kürtlere dayatılan kültürel soykırıma karşı mücadelenin aynısıdır.

Kültürel soykırım rejimine karşı mücadele, Kürt halkının, Kürdistan'ın özgürlüğü için mücadele, aynı zamanda Paris katliamına karşı mücadeledir.

Paris şehitlerimize sahip çıkmadır. Şahadetlerinin yıldönümünde bu temelde bir kez daha saygı ve minnetle bu kahraman şehit yoldaşları anıyoruz. Onların şahsında tüm kahraman şehitlerimizi anıyoruz. Geçen bir yıldan daha derin anlayarak, daha örgütlü davranarak, daha mücadeleciler olarak, Paris katliamının hesabını sorma temelinde Kürdistan özgürlük mücadelesini yürütme, başarıya götürme sözümüzü bir kere daha yineliyoruz. Yoldaşlarımızın amaçlarını başarma, Özgür Kürdistan'da, özgür kadına dayalı özgür demokratik toplum yaratma amacını an be an her gün çok daha yoğun bir bilinç ve çabayla başarıya götürme kararlılığımızı sözümüzü bir kez daha ifade ediyoruz.

Abbas Arkadaş

Güneşin İlk Işıklarında

Tıpkı bir okyanus gibi yüreğinizin içinde gizli olan kadın sevgisi. Bir okyanusun büyüklüğü kadar sevginiz sarıyor tüm evreni ve yüreklerimizi.

Sara yoldaş, sizi her okuduğumda kadının bin yıllarca yaşadığı baskı ve sömürüye karşı başkaldırış gördüm yaşamınızda. Bilge insanların öyküsü her zaman ardılları için bir kılavuz olur. Sizi yazmak, sizi anlatmak bana her ne kadar zor gelse de, o büyük yüreğinizin anlam gücünü ortaya koymadan geçmek de mümkün değil. Kesintisiz ve engel tanımazdır yürüyüşünüz. Önemli olan görünür olup olmamaları değildir. Önemli olan yaşamın özgürlük akışına etkileridir, kattıklarıdır.

Yerüstündeki sular kurur gibi olduğunda bir pınar olup fışkırır bilge insanların hayat öyküsü, direniş öyküsü. Kaynaktır her an her yerde insanlık için. Vicdanın-ahlakın çöllerde ıssızlıkta bir vaha olur kuşatır ve siz onların toplamısınız. Tutunmak istediğimiz anlarda derin bir sarsıntıyla yanı başınızda bir duru su olup konuşur bizimle. Bir damla ya da bir yudum su... Ahlakın çölleşen ıssızlığında vahanın kıymetini anlamak bu olsa gerek.

Sara yoldaş, siz tüm özgürlük mücadelesi veren insanlığın yüreğinde taht kurmuş bir direniş kadını, bir yaşam umudu oldunuz. Direnişinizle on binler on binler aktı Kürt özgürlük mücadelesine, Kürtlerin gerçek toprağı dağlara. Çünkü yatağınız binlerce yıllık insanlığa beşiklik eden Mezopotamya topraklarıdır. Yaşarken buluştunuz bu tarihin en anlam yüklü değerleriyle.

Evet, bugün Kürt özgürlük mücadelesini sizin direniş ruhunuzla kucaklıyor ve sarılıyoruz özgürlük dolu yarınlara. Ardıllarınız olarak yol alıyoruz dağların doruklarında ve yükseklerinde. Sizinle ortak değerlerde buluşabilmek ve yaşama anlamak yükleyebilmek için.

Bizlere bıraktığınız özgürlük türküsünü, bizler de taşıyabilmek için yarına bu dağlarda savaşıyor, savaştıkça anlam gücünü ortaya çıkarıyoruz. Var ettikçe özgür yaşamı sizin yüreğimize dolan ışığı-

Sara Zamanındayız

nızla bir kez değil, binlerce kez kendimize geliyoruz. Yaşamım hep kavgaydı derken, bize yaşamda nasıl mücadele edilmesi gerektiğini, zalime nasıl baş kaldırılması gerektiğini öğrettiniz.

Kelimeler her zaman su gibi akmaz. Özgürlük yatağından akmaya sevdalı bir yürek kolay dille dökülmez. Yaşamın ruhu kendi özgün zamanında canlıdır. Anılardan, sözlerden çok o zamanları anlatmaya çalışan insanların mimikleri yakındır o ruha. Ama bir nebze de olsa bu coşkun, çılgın ve güçlü ırmağın özgürlük akışını yansıtabildiyse kelimeler, çölleşen vicdanlara bir vaha ve ufku doğmuştur. Bir damla ya da bir yudum içebildiysek bu öyküden yaşamın özsuğu akmış olur yüreğimize. Esas gücün insanın kendisi olduğunu fısıldadıysa bize kelimelerin arkasındaki dil, çaresizliği kader yapmak isteyenlere bir direnç gülümsemiştir, bizler yeter ki anlayıp algılayalım ve yanı başımızda olduklarını görelim.

‘ONLARI’ doğru sevmek, doğru anlamaktan ve anladığımız kadar yaşamsallaştırmaktan geçer. Kürdistan'a sevdalı, özgürlüğe sevdalı, bu sevdayı özgür insan Önder Apo'dan öğrenmiş şehit yoldaşlarımız, aramızdaki herhangi biri olmadılar hiçbir zaman. Onlar her zaman farklıydılar, çekiciydiler, en öndeydiler, en sabırsızıydılar. Bir ardılınız olma şansını yüreğimde her zaman yaşayacağım büyük ve Yüce Tanrıçamız Sara yoldaş.

Şılan Ezgi

Sara, Fidan ve Leyla Arkadaşların Anısına

Yazmak bir ifade şeklidir. Düşünce ve duyguların yüklendiği kavramlar, cümlelere akarak anlam oluştururlar. Yazı, ifadesi olur anlamın! Ama her zaman eksik kalır; ruhunu vermez, dokunmaz yüreklere. Yazı ile aktarılsa da yerini tutmaz hiçbir şey sohbetin. Düşünce ve duyguların paylaşımı, adı konulmasa da tercümanı olabilir yaşadıklarımızın.

9 Ocak katliamını tartışıyoruz. Her arkadaş gördüğü ve yüreği-ne dokunduğu yerden anlatıyor.

-Görevden yeni gelmiştik. Yorgundu arkadaşlar. Yeni görev için dış ilişkilerdeki arkadaşlar ile nahoş bir tartışmamız olmuştu. Güvenliğinden sorumlu olduğumuz arkadaşın yalnız gelmesini istemişlerdi. Xebat arkadaşın şahadeti hafızalarımızda tazeydi. Hatırlattık ve kabul etmedik. Kaldığımız yere döndük.

Takımımız sigarayı bırakmıştı. Sara arkadaşın ısrarları sonuç vermişti. Burada olduğu dönemlerde bizleri her gördüğünde “sigarayı bırakın” demişti. Sabri arkadaş da bırakmıştı.

9 Ocak günü erken uyumuştuk. Hepimizden önce uyanan Erdal arkadaş haberleri dinliyor. Paris katliamını duyar duymaz bizleri de uyandırdı. Önce inanmadık. Akşam sohbetimize konuk olmuştu Sara arkadaş. Tekrar baktık tüm kanallar ilk haber olarak veriyordu. TV kapatıldı ve arkadaşına haberi iletmemeyi uygun bulduk. Sabri arkadaş bizdeki suskunluğu görünce kahvaltıya oturmadi. Sormasına rağmen söylemedik nedenini. Bizi tanıyordu, anlamıştı yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu. Gidip TV’yi açtı ve Sara arkadaş ile Rojbin ve Leyla arkadaşın şahadet haberini öğrendi. Dışarı çıkıp bir sigara yaktı. Sara arkadaş kısa bir süre önce ayrılmıştı buradan. Kaldığı nokta biraz ötemizdeydi. Her birimizle ayrı ayrı ilgilenmesi hepimizde derin bir iz bırakmıştı. Kolay kolay gülmezdi, ama yüreğindeki tebessümün sıcaklığı ve duruşundaki ciddiyet hepimizi sarmalamış, etkilemişti.

-Sara arkadaşı partiye katılmadan önce duymuştum. O kadar çok anlatılmıştı ki benim için çok tanıdık bir sima idi. İlk kez

1993'te Zelê'de gördüm. Partimiz PKK'nin kuruluş kongresinde yer almış bir arkadaş olması ve zindan direnişçiliği tüm arkadaşlarda saygı uyandırıyordu. Kişiliği de anlatıldığı gibiydi, saygındı. O dönem yönetim olan Ferhat gibi tasfiyeciler tarafından sevilmiyordu. Bunu fark edebiliyorduk. Duruşu güçlüydü iradeliydi. Sözü ile pratiğinin bir olması belirgin bir özelliğiydi. Arkadaşlar arasında kadın-erkek gözetmeden adil ve eşit yaklaşırdı. Ciddiyet ile yoldaş sıcaklığı ve sevgisini bir arada taşıma becerisi tüm arkadaşları etkiliyordu. Arkadaşlar onun yanında rahattı. Sevgi ve saygı duyarlardı. Bir ara kamp nöbetinde bir sorun yaşandı. Yönetim uyarıyordu: Nöbetçilere *"saldırı olsa bile bize söylemeden cevap vermeyeceksiniz"* talimatını vermişlerdi.

O günlerde nöbet saatimizde nöbet noktamıza roketli saldırı düzenlendi. Bize bir şey olmadı. Talimat aldığımız için de biz cevap vermedik. Ertesi gün saldırıya cevap vermediğimiz için yargılandık. İşte tam bu noktada, herkesi sustuğu bir noktada sadece Sara arkadaşın adilane bir tutum takındı. Uyarıyı hatırlatarak talimata uyulduğunu, eleştirilerin haksız olduğunu söyledi ve adaleti sağladı. Cesur ve adil yaklaşımı bende derin bir iz bıraktı. En son 2011'de Zap'ta bir daha görüşme şansım oldu. Bizleri ve orada bulunan arkadaşları ziyarete gelmişti. Arkadaş yapısıyla iç içeydi. Özerk bir yaklaşım sahibi değildi. Şahadet haberini duyunca önder bir yoldaşı kaybetmenin acısını duydum. Yüreğimde adeta tarihimizin bir halkasının kopuşunun acısını duydum.

-Sara, Rojbin ve Leyla arkadaşların şahadet haberini aldığımızda Dalaho'daydık. Dalaho Doğu Kürdistan'da Kasr-ı Şirin yakınlarında ormanlık bir bölgedir. Yaresanların bin yıllardır Zerdüşî inanç ve kültürle yaşadıkları bir bölgedir. Aleviliğin de Yaresanların bir kolu olduğu söylenir. Sara arkadaşı tanıma şansım olmadı. Ama Alevi olduğunu duymuştum. Aynı mücadele safalarında olmanın onurunun büyüklüğü kadar büyük bir acı duydum şahadet haberinden. Leyla arkadaşı ise 2009'da Dola Kokê'de tanımıştım. Arkadaşın resmini arşiv için çekmiştim. İsmi ise yanlış yazmıştım. Heval Leyla ismini düzelttirmek için günlerce peşimi bırakmadı, uğraştı. Onun bu kararlı ve ısrarcı tutumu dikkatimi çekmişti. Şahadet haberini radyodan duyduğumuzda inanmamıştık. İki kamp yerimiz deşifre olmuş, yenisini

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

yapmaya çalışıyorduk. Arkadaşların şahadeti derin bir acı ve moralsizliğe yol açsa da her bir arkadaşın düşmana öfkesini daha da büyüttü. Direnme ve dayanma gücü kazandırdı. Uluslar arası komplo ve uygulayıcısı modernist güçler üzerinde öfkemizi yoğunlaştırarak Kürdistan Özgürlük Mücadelesinin zorluklarını bizlere tüm ağırlığı ile kavratı.

- Örgüt yönetiminin toplantı yaptığı bir noktada güvenlik nöbeti tutuyordum. Gelenler arasında yarı sivil giyinmiş bir arkadaş dikkatimi çekmişti. Doğrudan yanıma geldi. Merhabalaştıktan sonra özel kuvvetlerin kalıp kalmadığını sordu. Olumlu yanıt verince “Akif arkadaş burada mı?” diye sordu. Afalladım. “hangi Akif” diyerek soruyla karşılık verdim. “Goyi Akif” dedi. “Evet Akif benim” dedim. Önce şaşırdı, gülererek bana sarıldı. Şaşıрма sırası bendeydi, bu arkadaş tanıımıyordum. Şaşkınlığımı görünce “Heval, ben Maxmur kampından geliyorum. Annene söz verdim, seni göreceğime dair. Sordum, burada olduğunu söyledi arkadaşlar.”

Anneme verdiği sözü tutmak için bu kadar çaba sarfeden arkadaş Sara arkadaşın ta kendisi idi. Ve annemin sıcak selamını iletip annemin sıcaklığı ile sarılmıştı bana. Sara arkadaşın şahadet haberini duyunca bir yoldaş, bir yoldaştan daha çok sanki bir anayı yitirmenin acısını duydum yüreğimde.

-Türkiye zindanlarında Eylül direnişi yeni bitmişti. Bu direniş 3. Zindan direnişinin son halkasıydı. Anadilde savunma hakkını elde etmiştik. Dört yıl boyunca sessiz bir çığlık gibi susmuştuk duruşma salonlarında. Anadilde konuşmanın yasak olduğu bir yerde yaşama dair ne varsa olamazdı artık. İnsanın yüreğine dokunuyordu. Sözün bittiği yerdeydik. Gerillanın Şemdinli hamlesinin ardından başladı açlık maratonu. İki talebimiz vardı:

Önderliğimiz özgür olacak,

Anadilimiz özgür olacak.

10 bin kişi kitlesel katılmıştı direnişe. Kadın yoldaşlar direnişin en ön saflarındaydı. Halkımızın serhıldanları ile buluşunca düşman, Önderliğin ayağına gitmek zorunda kaldı. Önderliğin çağrısıyla direniş 68. gününde sona erdi. Direniş amacına ulaşmıştı.

İşte böyle bir sürecin yol açtığı bir atmosferde duyduk Sara, Rojbin ve Ronahi arkadaşların şahadetini. Önderlik “*bu saldırı*

Sara Zamanındayız

bana yapılmıştır” dedi. Sara arkadaşı birebir tanıma şansım olmadı. Ama arkadaşlar anlatmıştı, gıyaben tanıyordum. 12 Eylül rejiminin faşist işkencecisi Esat Oktay, Diyarbakır zindanında bir seferinde “Sakine seni bilerek öldürmüyoruz, öldürerek kahraman bir kadın yaratmak istemiyoruz” demişti. Sakine arkadaşın ismini duyunca bu sözün ne anlama geldiğini, ne kadar yetersiz yoldaşlar olduğumuzu daha iyi anladım.

Özgür Önderlik ve özgür kadının özgür insanlık olduğunu; özgür insanlığın Kürdistan’da kazandığını, kazanacağını anladım.

Şehit Pale Komünü

Sara Yoldaşa

Merhaba Sevgili Yoldaşım...

Ne zamandır yazmak istiyordum. Ama bir türlü kalemi elime alma cesaretini gösteremedim. Bu gecikmeli yazmayı bağışlayacağımı umuyorum.

İlkin bu özgürlük dağlarına gelişimin daha ilk günlerinde, birlikte Şekif dağlarına çıktığımız kadın arkadaşlar senden söz ederken yazmak istemiştım. Senin ne denli büyük bir tutkuyla, sevgiyle, özlemle bu özgürlük dağlarında gezdiğinden; bu dağlarda canlı-cansız var olan her şeyi büyük bir ilgiyle izlediğinden, o çocuksu, saf ve kabına sığmayan heyecanından söz etmişlerdi. Dikkatimi çeken, senden söz ettiklerinde gözlerinin içi gülerken yüreklerinin derinliklerindeki hüznü gizlemeye çalışmışlardı. Seninle ilgili dile gelen her sözcükte sende gerçekleşen tanrıçaya izahını yapmadığım bir sevgi, saygı ve hayranlık gizliydi.

Sonra 2014-2015 PKK Eğitim Ocağı kış eğitim devresinin açılışında yazmak istedim. Çünkü partimizin PKK eğitim ocağına senin adını vermesi kadar sevindirici bir şey olamazdı benim için. Yıldızlı harflerle, Kürtçe yazılmış “*PKK Sakine Cansız Eğitim Ocağı Kobanê Şehitleri Devresi*” yazısının bir yanında Reber Apo’nun posterı, bir yanında PKK, KCK, HPG bayrakları bulunuyordu.

Hem bu yazıyı yazanlar, hem de okulumuzu harika bir tarzda düzenleyenler, senin izinde yürüyen kadın arkadaşlardı. Hepsini yeni görüyor, yeni yeni tanımaya çalışıyordum. Bu kadın yoldaşlarıma bakarken beni heyecanlandıran en önemli şey senin izinde yürürlerken kendilerinde gizli kalmış tanrıçalığı açığa çıkarmanın büyük arayışı içinde olmalarıydı.

Daha sonra ise Partimiz PKK’nin 37. Mücadele yılına girerken yazmak istemiştım. Çünkü 36. Kuruluş yıl dönümünü kutlama kapsamında bir grup arkadaşla kısa bir tiyatro oyunu hazırlamıştık. Tiyatro oyununa seninle ilgili bir perde eklemiştik. Seni canlandıran eğitim devremiz öğrencilerinden çok genç bir kadın arkadaştı. Seni canlandırırken, senin kuruluş kongresine katıldığın

zamanki kadar heyecanlıydı. Bir o kadar da bakışlarının derinliğinde, sendeki tanrıça güzelliği ile bütünleşmenin büyük özlemi, arayışı gizliydi.

Perde kapanırken senin ses kaydından bir kesit dinledik. PKK Ocağı Eğitim Devresine katıldığın zamanki ses kaydıydı sanırım. Sesini dinlerken, sesin beni 27 yıl öncesine götürdü.

Hatırlıyor musun?

Tam 8 yıl boyunca, 5 No'lu Amed zindanının vahşetini bütün çıplaklığıyla ve acımasızlığıyla yaşarken, bir birimizi görmenin, birbirimizle konuşmanın ve dertleşmenin olanağını bulamamıştık. Vahşi işkenceler altında çığlıklarımız birbirine ulaşıyordu. Ama aramıza örülen tecridin kahrolası duvarları bakışmamıza bile izin vermiyordu.

Sekiz yıl boyunca aynı duvarların içinde ve aynı işkenceleri yaşadığımız halde ancak 1988 Şubat direnişi sürecinde yan yana gelebilmiştik. Zindan tarihinde Şubat direnişi diye adlandırdığımız ve M. Emin Yavuz arkadaşı şehit verdiğimiz direnişten söz ediyorum. 7. Kolordu Adli Müşaviri ve cezaevi idaresiyle yürüttüğümüz diyalog ve görüşmeler sürecinde yan yana gelme ve sohbet etme olanağı bulmuştuk. Sen kadınlar koğuşunu temsilen, ben de 35. Koğuşu temsilen görüşmelere katılmıştık. Günler süren görüşme ve pazarlıklardan sonra tüm taleplerimiz kabul edilmiş ve direnişimiz başarıyla sonuçlanmıştı. Bir gün geçmeden biz temsilcileri çağırılmışlardı hatırlarsan. Ve Emin Yavuz arkadaşın şahadetini bildirmişlerdi bize. Yüreğimi yakan üzüntüyle sana bakmıştım. Bakışlarına çöken bulutun kan ağlayan yüreğinin sesini gizlemeye gücü yetmiyordu. Birkaç gün sonra Karasu arkadaşla birlikte biz 40 arkadaşın değişik cezaevlerine sürgün kararı bildirilmişti.

Amed zindanının ana matlasında çantalarımızı sıralamış sevk ringlerine binmek ve sürgün yerlerimize gitmek için yola çıkmayı beklerken, sen de koğuş temsilcisi diğer arkadaşlarla birlikte bizi yolculamaya gelmiştin. Her arkadaşı anaç bir duygu ve yoldaşlığın büyük sevgisiyle kucaklarken yaşadığın ayrılığın derin hüznünü ve üzüntüsünü gizlemeye çalışıyordun. Yanıma geldiğinde ellerimi tutmuş ve gözlerimin içine bakarak *"Bizleri ayırabilirler, ama aynı amaç uğruna birlikte atan yüreklerimizi hiçbir güç ayıra-*

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

maz. Üzülme, er geç aynı özgür yarınlarda ve özgür dağlarımızda görüşürüz.” Sözünü söyledikten sonra birbirimize sarılıp vedalaşmıştık.

Aradan 27 yıl geçti. Vedalaştık mı gerçekten? Vedalaşma, ayrılanlar içindir. Biz hiç ayrılmadık ki zaten. Sadece farklı mekân ve zamanlarda yaşadık. Ve şimdi bu özgür dağlarımızda senin izinden yürürken, senin gibi dağlarımıza, dağlarımızdaki canlı-cansız bütün güzelliklere bakmaya; senin duyduğun heyecanları duymaya, aldığın hazları almaya çalışıyorum. Senin gibi bakmayı başarabilirsem, senin iyi bir öğrencin olarak Önderlik paradigmasında kendimi yeniden inşa etmeyi başarabileceğime inanıyorum. Başarabilirsem, işte o zaman hem senin, hem de Hayrilerin, Kemallerin ve Mazlumların iyi bir yoldaşı olduğumu söyleyebileceğim.

Belki o zaman sizlere olan borcumu ödemeye başlayacağım.

Adil Ruha -Şehit Diyar Komünü

Kara Gün: 9 Ocak

Ocak ayının kuru soğukunda zindanın daha da soğuduğu, demir kapı ve pencerelerin buz tuttuğu, akşamın yine erken indiği bir zamandı. Sessizlin derinleştiği küçük zindan hücrelerinde herkes rutin çalışmaları ile meşgul iken, rutinin dışında bir ruh hali ve ağırlık çökmüştü hücrelerinin havasına

Saat ilerledikçe soğuk hava kendisini daha fazla hissettiriyordu. Demir ranzalara gömüldükçe gömülüyordu bedenlerin sarılı olduğu battaniyeler. Bedenler büzülüyor, göğüs kafesleri adeta yürekleri sıkıştırırcasına daralıyordu. Hücredekiler zaman ilerledikçe nefes almakta zorlanıyordu.

Birbirlerine fark ettirmemeye çalışıyorlardı ama her biri diğerinin daralan yüreğini görebiliyordu. En genç olanı dayanamadı, derinden bir of çekti *“bu akşam kötü bir akşam niye bilmiyorum. Ama içimde bir huzursuzluk var sanki kötü bir şeyle olacak”* dedi. Bir diğeri, bir diğeri, bir diğeri de aynı şeyleri söylediler. Derin sessizliğin dillerden dökülen sözcüklerle bozulduğu hücrede ranzalardan kalkarak dar alanda volta atmaya başladılar.

Son siyasal gelişmeler akşamki TV haberleri üzerinden tartışılıyordu. Tartışma Önderliğin başlattığı hamlenin Kürdistan ve Türkiye’de süreci belirlediği, düşmanın yaklaşımındaki samimi-yetsizlik konularında odaklanıyordu. Daha birkaç gün önce Amed eyaletinde Heval Numan ve bir grup arkadaşın katledilmesinin öfkesi tazeliğini koruyordu. Düşmanın benzer komploları geliştirebileceği tartışılan bir başka konuydu.

Dar hücredeki geniş tartışmalar yine de hücreye düşen ağır havayı dağıtamamıştı. Niye bilmiyordu ama o akşam tuhaf ağır bir hüüzün vardı herkeste. Neydi? Nasıldı? Bilinmiyordu. Ağır ağır geceye evrilen o akşamda bir farklılık vardı. Diğer geceler gibi değildi. Kimseyi uyku tutmuyordu. Küçük soğuk hücreye çöken ağırlık, yüreklere kurşun gibi saplanan, huzursuz eden, hüüzün yüklü duygular biriktiriyordu. Bu belirsizlik ve huzursuzluk Amed’in kuru Ocak soğuğu ile birleşince, ranzalara gömülen bedenler tekrardan büzüldükçe büzülüyordu.

Karabasan duygular ile yüklü zifiri karanlık 8 Ocak gecesi ağır ağır yeni bir güne doğru evrilirken, uykusuzluktan kızarmış göz-

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

lerle bir bir uyandılar dar ve soğuk hücredeki tutsaklar. Hava daha aydınlanmamış düşman hücre kapılarını açmamıştı. En genç olanı sabırsızlıkla sanki birilerinin sürüklemesi ile uyanır uyanmaz, kızarmış gözleriyle televizyonun olduğu dar koridora yöneldi. Tam uyumamış üzerindeki uykusuz gecenin ağırlığını atamamış haliyle televizyon kumandasına bastıktan sonra kısa bir süre sonra bir çığlık attı. Herkes koşarak sesin geldiği dar koridora yöneldi. Televizyona bakan adeta durduğu yerde buz kesilmişçesine çakılıp kaldı. Televizyon Paris'te devrimci 3 Kürt kadının hunharca katledildiğini haber veriyordu. İsimler bir bir geçiyordu. Akşamın nefesleri kesen huzursuz havası, havanın buz gibi soğuğu, düşmanın alçaklığının konuşulduğu sohbet, hücrenin ve yüreklerin üzerine çöken geceki hüznün bir bir anlamsızlığını yitirerek, yerini anlamı derin ve gerçek bir öfkeye yüreği kor gibi yakan bir acıya ve kızarmış gözlerden tane tane düşen gözyaşlarına bıraktı. Yılın 365 gününe, 12 ayına büyük acılar sıgdıran halkımızın ve mücadele tarihimizin en büyük acılarından ve kayıplarından birini daha yaşıyorduk. Tarih gelip 9 Ocak gününün tan vaktinin buz gibi soğukunda tekerrür etmişti bir kez daha.

Sara, Rojbin ve Ronahi yoldaşların şahadetinin yürekleri kor gibi yakan acısı demir kapılar daha açılmadan dar hücrenin duvarlarını aştı. Amed zindanının 120 dar hücreğine, oradan Amed'e Kürdistan'a, dünyaya ve evrene ulaştı. Ülkenin sokakları, dağları, ovaları, dereleri, ormanları, adeta yitirdikleri değerın büyüklüğünü haykırırcasına suskunluğa gömülmüşlerdi. Gömüldükleri suskunlukta büyüttükleri öfke dalga dalga çoğalıyor, büyüyor, büyüyor. Büyüyen öfke intikam öfkesi, bağlılık yemini, başarma sözü Güneş'in ateşinde erime aşkına dönüşerek dağlardan ovalara, sokaklara ve de yüreklerle direnişin, özgürlüğün, sadeliğin, güzelliğin, doğruluğun sembolü Sara olarak dönüyor.

Şehit Kendal Komünü

Şiir Tadında Yaşamak

Yaşamın kıyısında yürümek usta adımlarla. Yaşama her adım atışı, estetik dolu olmalı insanın. İnsan bazen kendi hayatında sadece bir yaşamı yaşamıyor. Tarihi toplumu ve tüm insanlığı da kendinde yaşıyor. Var olmak tanrısal bir duruşa döner bu tür zamanlarda. Tanrısal yaşam insan olmanın zirvesidir. Bundandır Hallac-ı Mansur'un "En-el Hak" deyişi. Anlam derinliği ve estetik ölçü insanın ruhunda böyle oluşur.

En zor zamanlarda en elverişsiz mekânlarda yaşamını yaratmak,ilmek ilmek örmek, kendini var etmek yücelişin zirve halidir. İşte böyle insanlaşma başladı bu topraklarda. Çıplak bedenler zulüm kalelerinde abideleşti. İnsan çılgınlıkları dağ doruklarında direniş melodilerine dönüştü. Yakılan bedenler özgürlük sevdasına büründü ve tanrısal hayatın yeni doğuşuna dönüştü.

Tanrıça kültürünün en rafine hali, yani yaşamın yaratıcısı ve çılgılığı Sara yoldaş... Onun bir yaratıcısı yoktu, O kendini yarattı en armonik duygularla. Yaşam "Hep Kavgaydı" onda, kavgası yaratmaktı, var olmaktı. Hayatın kıyısında değil, tam merkezindeydi. Bir tanrıça yürüyüşüyle, emekle, inançla, duyguyla, kavgayla yürüdü, iz bıraktı. O tanrıça kültürünün bu zamanda yaşayan son timsali, yaşam yaratıcısıydı.

Sara yoldaşta dile gelen tekil bir insanın yaşam serüveni değildi. Tanrıça kadının tanrısal aşkı ve estetik armonyasıydı. Yeni bir yaşam ekildi toprağa. Onun şahsında fidan oldu Munzur gözelerine. Fis ovasında Leyla-Mecnun aşkında eridi. Şirin oldu dağları deldi. Sevda türküleriyle yankılandı Cizre ovasında... Zin'in çılgılığı oldu Cudi zirvelerinde. Ararat ile Sema'ya durdu Yücelerde.

Var olmak sonsuzluktu, yüceliştı, anlamdı, histi bu topraklarda. Burada başlamıştı yaşamın en yüce halleri. Burada oluşmuştu insanlık. Yaşamın en dip noktalarında yücelişle düşünüş aynı mekânda olmuştu. Yücelik, güzellik arayışı "*bir son değil yeni bir başlangıçtır.*" Yeni yaşam yolunda aramak, bulmak, hissetmekle olurdu bu yolculuk. Bu yolun yolcusuydu. Kendi hayatını şiir gibi yazdı, yaşadı, yarattı ve gitti Sara yoldaş.

Harun Şikakî-Şehit Agir Komünü

9 Ocak Acısını Unutmayacağız

Bir bölük güç olarak YAJK şikeftinde kalıyorduk. Bu şikeft 1995'te ilk kadın kongresinin yapıldığı bir yerdi. Bu kongreye Sakine arkadaş katılmıştı. Kongrenin divanında yer almıştı. Bundan dolayı YAJK şikefti bizim için kutsaldır. Bu şikeft büyük bir şikefttir. Bu şikeft bütün ezilenlere kucak açmıştır. Hakkârî'de düşman zulmünden kaçan Asurîlere, Saddam'ın zulmünden kaçan Kürtlere de kucak açmıştır.

Aynı zamanda Güney Kürdistan Komünist hareketinin kongresini yaptığı bir yerdir. Bundan dolayı herkes için kutsaldır. Bu şikeft ana tanrıçanın yurdudur. Bütün tarihi kahramanlıklara tanıklık etmiştir. İyiye, güzel ve doğruya dosttur. Kötüye, çirkine, eğriye düşmandır. Böylesine tarihi bir anlama sahiptir.

Bu şikeft 9 Ocak'ta yaşadığı acıyı kabul etmedi. Paris'te yaşanan katliamı lanetledi. Yaşadığı 9 Ocağı unutmayacağını söyledi. Bu olay aydınlanana kadar mücadele edeceğini söyledi. Bu günü tarihimizde yaşanan üçüncü 15 Şubat olarak ilan etti. Bunu ikinci Dersim katliamı olarak gördü. Bir kez tanımıştı Sakine arkadaş unutamazdı. Yaşadığı müddetçe onun intikamıyla yaşayacağını söyledi. Bu saldırıyı özgür kadın kimliğine yapılmış olarak gördü.

Bununla komplocu güçler bizleri asla korkutamaz ve yıldıramazlar. Oysa Sakine'nin sesi dalga dalga dünyaya yayıldı. Sakine arkadaş bütün ezilen, sömürülen kadınların sesi oldu. Bu kavga Türk devletine karşı başladı ve dünyada var olan bütün egemenlere, devletlere karşı büyüyerek devam etti. Bu kavga erkek egemenlikli zihniyete karşı zindanlarda cellâdın yüzüne tokat oldu. Bu kavga Amed'in Lice ilçesinde ve Fis köyünde partileşti. Xakurke'de işbirlikçiliğe, haine karşı haykıran Beritan oldu. Bu kavga Dersim'de bedenini bomba yapıp patlayan Zilan oldu. Ve Botan'da serhildan olarak ayaklanan Berivan oldu.

Bu kavga asla bitmeyecek. Bu kavga kadın ordulaşması, kadın partileşmesi ve aynı zamanda kadının KJK'si oldu. Bu kavga top-

Sara Zamanındayız

lumsal bir hakikat oldu. Bu kavga özgürlük mücadelesi oldu. Ve bütün alanlarda her gün, her saat devam etmektedir.

Sakine arkadaş bir gün içerisinde yaşadığı bütün tarihi tecrübeği insana aktarabilen bir yetenek ve özelliğe sahipti. Sakine arkadaş cana yakın ve herkesi kucaklayandı. Arkadaşların bütün sorunlarıyla ilgilenendi. Özellikle sigara içmeye karşıydı. Her yeri gezip dolaşan ve gördüğü şeyleri paylaşırdı. Herkesten bir şeyler öğrenen ve herkese bir şeyler öğretendi.

Böylesi bir günde Sakine, Fidan, Leyla arkadaşları anarken yürüttükleri mücadele önünde saygıyla eğiliyor, onların yolunda doğru bir militan olmak için mücadele edeceğimizin sözünü yeniliyoruz.

Yusuf Aslan- Şehit Dilşer Komünü

Sara Hakikati ve Hakikat Kavgası

Birbirimize benziyoruz. Hepimizin farklılıklarına rağmen birbirimize benzer öyle çok yanı var ki. Tüm farklılık iddialarımıza rağmen ortak yanları keşfetmenin mutluluğunu hepimiz yaşıyoruz. Yüreğimizin ortak atışlarda olması bizlere güven veriyor. Kürdistan özgürlük mücadelesinde yer alan kadınlar olarak hepimiz farklı mecralarda ve farklı tonlarda kavgalarla bugüne geldik. Kavga ettik, kavga gördük, kavga duyduk ya da bildik. Ezcümle kavgaların içinden sıyrıp çıkardığımız kadar kendimiz olmanın yolunu az çok öğrendik. Cins savaşı, ulusal savaş, sınıf savaşı derken kavgayla yürümeyi varolmanın adı bildik çoğunda. Elimizden alınacak pek fazla bir şeyimiz kalmamıştı ve bizler elimizden alınanları geri almak için kavga etmek zorundaydık.

Tanrıçaların tarihine ne çok benziyor. İnanna'nın elinden alınan 104 yaşam yasasını geri almak için tutuştuğu amansız kavgayı kim görmezden gelebilir ki... Bunca anlamsızlaştırılmışken, anlam kavgasız olmuyordu. Mümkün değildi. Mümkün olmadığından hepimiz krizli kimlikleri taşıdığımızın farkına vardık ve kavgaya yol alarak yaşadığımız krizlerden kurtulmanın yollarına düştük. Ne varsa yolda vardı çünkü. Hakikat deryasında hakikati yaşayan kadınlar olmak istiyorduk ve onun yolu işte bu yoldu.

En başta da bizi aradıklarımıza götürecek kavgalar...

Bugünlerde bu kavgalardan birinin izini sürüyorum. İnanna'nın kavgasını belleğinin ve yüreğinin derinliklerinde duyumsayan, yaşayan bir kadın. Gizli kalmış hakikatin hakikat olmadığını ve aşikâr olmak için kendini bizlere dayattığını sezen bir kadın. Kendi hakikatini aşikâr kılmanın tüm kadınların hakikatini aşikâr kılmak ve kendin olmak olduğunu bilen bir kadın.

Bir kadının kavgalarının seyrindeyim işte. Tanrıçaların verdiği kavgayı kendi benliğinde kendi gücüyle, yüreğiyle veren bir kadın.

Sara arkadaşın hep kavgaydı yaşamım adlı kitabını okuyorum. Ve okudukça tanrıça kavramını dile getirmenin öylesine bir ben-

zetme ya da sadece şehit yoldaşlara duyduğumuz yücelten saygının bir gereği olmadığını bir kez daha belirtme ihtiyacı duyuyorum. Yıllar öncesinde de okuduğum bir kitaptı. Bu defa gerçek bir okuma diyorum buna. Sara'yı okurcasına okuyorum bu defa. Yazılanları okumuyorum. Onu okuyorum yazılanlarda.

Aslında insanın en büyük özelliğinin birbirini anlaması, kabul edilmesi ve farklılıklarıyla birbirinin varlığını kabul etmesi olarak gören, yaşamı işte bu insanla ören ve belleğinde insanların bir aradalığını tapınılası tek kutsallık bilen yüce gönüllü bir kadının hayatını anlatırken kavga sözcüğünü seçmesi ilk etapta paradoks gibi geliyor. Ondaki içselleşmiş ve felsefi düzeye ulaşmış barış kavramıyla bu kavga kavramı tezat gibi geliyor. Ama biliyoruz ki, bu topraklarda paradoksların karşılaşmasından doğuyor hakikat.

Ve Diyarbakır zindan gerçeği paradoks algısını silecek kadar bir ilk etki yaratıyor. Ve kavgayı zindan duvarları arasına taşıyor. Kitabın sayfaları birer birer kayarken gözlerimin önünden o paradoks siliniyor belleğimden.

Toplumsallığını yitirmiş bir topluma isyan ile başlıyor kavga. Kadınlığını yitirmiş bir ananın içgüdüsellik derecesine indirgenmiş bir yaşam anlayışına karşı devam ediyor. Kavganın en keskin yanı oluyor.

Bir çocuk için en kolay görünen ama en zor olan şey anasına karşı gelmek, anayla kavgaya tutuşmaktır. Bu durum kız çocukları için daha bir zorlu imtihanı getirmektedir.

Kolaydır çünkü en rahat iletişim kurulan kişidir ana. Kız çocuğunun ilk toplumsallığıdır. Bildiği ilk insan, ilk toplum, onu yaratan tanrı ve yaşamın tüm çerçevesidir. Ana her şeydir kız çocukları için. Anamıza yüreğimizden geçenleri söyleyebiliriz. Yürek akışlarımızı en rahat söyleyebileceğimiz kişidir ana bu dünyada. Ötesi yoktur.

Zordur çünkü bu yürek akışlarının birbirine karıştığı ve bu karışımı bildiğimiz, bizi oluşturan gerçeğe, kendi hakikatimize karşı gelmektir anaya karşı gelmek. İnsanın kendi hakikatine karşı çıkması, hakikatine karşı savaş açması çok zordur. Anamız bizim hakikatimizdir. Hele kız çocukları için bu daha da keskindir. Anamıza çok şey söyleriz ama onunla kavgayı bir ana kız çatışma-barışma git gel'inin ötesine taşımak istemeyiz. Bunu istemek için

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

çok büyük gerekçeler gereklidir. Toplumsallığını yitirmiş olmak, bir ananın en büyük acısı olurken, o ananın kız çocuğu için de en zor kabullenilebilecek bir gerçek olmaktadır. Ananın, kendi toplumsallığını yitirdiğini anlaması ve kabullenmesi zordur. Kız çocuğu için de bu gerçeği keşfetmek, anlamak ve kabullenmek zordur. Böyle bir ananın çocuğunu koruması, büyütme mücadelesi vermesi içgüdüsel bir düzeye indirgenmiştir. Böyle bir ananın kıızı olmak ise ananın reddedilecek yanlarıyla kavga etmeye karar verecek kadar büyük bir yürek sahibi olmak demektir.

Herkes toplum dışı olabilir, herkesin toplum dışılığı anlaşılabilir ama ananınki anlaşılamaz, anlayışla karşılanamaz ve kabullenemez. Çünkü bizler, hakikat bildiğimiz ananın parçasıyız ve anayı kök biliriz. Kök bildiğimiz ana bizim belleğimizde mükemmeldir. Değilse kavga gerekçeleri doğmuş demektir.

Sara arkadaşın anasıyla, anasını kendi hakikatinden koparan yaşam karşıtıllıklarıyla kavgası amansızdır. Klasik ana kız çatışmaları gibi başlayan ve büyük bir bilinçle örülerek yeni toplum algısına yönelen bir kavga anlayışıdır onunkisi. Ve bu kavga toplumsallığını yitiren bir halkın bireyleriyle, bu yitimi yaratan düşman gerçeğiyle, yitirileni bulma yolunda engel olan yoldaşlarla sürerek bir kendin olma ve toplumsallığını yaratma amacına kilitlenir.

Bir kadının kendisi olma kavgasını okuyorum satırlarda. Sara arkadaşın kadın olma kavgasıdır tüm yaşamı. Anayla, toplumun diğer bireyleriyle, erkekle, sistemle, düşmanla ve zindanda onun yalın yüreğine ve bedenine yönelen düşmanla kavga giderek sistemleşerek bir bütün İnanna'ya yoldaş olacak düzeye ulaşır. Ve nihai kavga, tüm kavgaların envanterini çıkaran Sara arkadaş kendisiyle kavgasında Zafer Romanını yazma amacına kilitlenir.

Zindanda kavgasını zirveye çıkarır. Kavganın en keskin zamanlarıdır. Yalın yürek tutuşur kavgaya. Bu kavganın içinde yol arkadaşlarına dair yüreğinde yeşerttiği güven, sevgi ve bağlılık benzersizdir. Mazlum arkadaş anlatırken harflere ruh veren ve o ruha yerleşen sevgi ondaki yüreğin büyüklüğünü ve kavganın seyrinde kendi yüreğini tüketmediğini, her gün yüreğini yeniden yarattığını gösterir.

Zindan arkadaşlarının Sara arkadaş hayattayken ona tanrıça demelerini şimdilerde daha iyi anlıyorum. Önderliğimizin belirtti-

Sara Zamanındayız

ği hakikat bir kez daha hatırlatıyor kendisini: Yaşam yaşanırken anlaşılmaz. Sara arkadaşın kavgada kendini yaratan devrimci kadının gerçeğini anlamak, yaşadığımız anlara geçmişten süzülen anlamları nakışlayarak mümkündür. Bunu yapmak için de yaşam yaşanmış ve bizlere yaşanmış olanın ürünlerini de sunmuştur. Kadın militanlar olarak Sara'nın yol arkadaşı olabilmenin ilk şartı onun yaşamındaki kavgalara anlam vermek ve o kavgaların sürdürücüsü olmaktır.

Sara'nın kavgasını biraz da Sara'nın dilinden okuyalım:

“Yaşam kavgaysa eğer ve onun bütün gözeneklerinden süzülerek en yalın anlamını bulacaksa, KAVGA sürüyor demektir. Başkan, kavgalı kitaplarımdan söz ederken artık bundan sonra 'Zafer Romanı'nı yazarsın demişti. Belki 'Zafer romanını' yazma fırsatı olmayacak, bulamayabilirim ama kavgalarım da zafer tarzını yakalamaya kararlıyım. Hele kavgalarımın yol açtığı felaketleri bir kez daha, hem de acısını büyük duyarak gördükçe bunu mutlaka yakalamam gerektiği daha iyi anlaşılıyor.”

Avşîn Nurhaq

Benzemiyor Hiçbir Boşluğa, Her Yeri Dolduruyor

PKK kuruluş yılları, Dersim katliamının yarattığı korkunun yı-kıldığı, acıların unutulmadığının bir kez daha tarihsel toplumda açığa çıktığı ve bu acıları gidermenin tek koşulunun korkmadan acıları yaratan koşulları ortadan kaldırmak olduğunun farkına va-rıldığı bir zamana denk gelir. 1970'li yıllar tam da bu yıllardır. Kat-liamın üzerinden bir ömür yıl geçmiştir. Bir ömre yetecek kırk yıl. Bir ömrü tüketecek bir zaman aralığı... Korkuyu yüreğinin derinlik-lerinde hissedenler toprağa karışmıştır. Korkuyla inşa edilen nesil, ömrünü tamamlamıştır. Sonraki kuşak inşa edilenlerin izleriyle yaşayacaktır. Korkunun kendisiyle değil, izleriyle bir anlamda. Ama unutilan ya da ihtimal verilmeyecek kadar zayıflatıldığına inanılan bir şey daha vardır: O da tarihsel toplumun izlerinin, bir ömürlük zaman süresini çok çok aştığı ve korkuya rağmen kendini görünür kılacağı gerçeği.

İzlerden hangisinin baskın geldiğini PKK kuruluşu kanıtlamıştır. PKK'ye ilk katılan kadınların Dersimli olması tarihsel toplumun izlerinin baskın geldiğini ve demokratik uygarlık mirasının Dersimli kadınlarda kendini yaşattığını, onlarda direndiğini ve 20.yüzyıla kendini ulaştırdığını kanıtladı.

İki kadın vardı o zaman. İkisi de Dersimliydi. Dersimli iki Kürt kadını PKK kuruluş kongresine katılmıştı. Devletin kirli ve kanlı dişlerini en fazla gösterdiği, korkunun yüreklere en fazla zerk edil-diği bir zaman aralığında, korkmadılar. Korkmamak, güçlü olmaktı. Güçlüydüler. İkisi de sınanmıştı. Tarihin ve toplumun, evrensel akışın sınavından geçirdiği iki kadındılar.

Biri yüreklerimizde yer etti. Yüreğimizi kirli hissettiğimizde Onu kendimizden dahi sakınacak kadar sevdik. Bir diğeri ise karanlık ülkesinin kraliçesi olabilirdi. Onu tanımadık. Çünkü o hep karanlık-larda kaldı. Hiçbir zaman aydınlığa çıkacak, kendisi olacak cesareti olmadı. Korkak değildi belki. Ama cesaretini maskeli tanrılardan devralmış, çıplak kralların ekmeğiyle beslemişti. Biri milyonların yüreğinde lanetlenirken, diğeri milyonların yüreğinde yeşermekte.

Milyonların yüreğinde yeşerirken yeni yaşamın bir kutsalı yaratılmakta.

Onları, Dersimli kadınları tanımak, direnen Kürdistan'ı, direnen Kürdistan kadını, tabi ki kendimizi tanımak ve yaratmak için çok önemli.

Biri Fatma. Ne kadar kendi gücüyle bu korkusuzluğu sergiledi, ne kadar karanlıkta kalan ilişkilerine dayandı hala muamma olmuşluğunu korumakta. Onun duruşuna inat bir kadın özgürlük mücadelesi başlatacak ve bir ülkenin kadınlarını baştanbaşa isyan kılacak kadar kendisi olmaktan çıkarılmış biri. Hiçbir zaman kendisi olamadı Fatma. Kendisi olamamanın tüm olumsuzluklarını kendi ruhunda yaşadığı gibi yaşatmak da istedi. Bugün karanlıkları tercihi de muammanın çözülmemiş olması da kendisi olamamasının somut göstergesi. Belki de hiçbir şey olmanın dahi kendisi olmamaktan yeğ olduğunu henüz keşfedememiştir. Belki de...

Bir diğeri Sakine Cansız. Sakine Cansız, bizim için korkusuzluğun sembolü değil ta kendisi oldu. Öyle sakın bakan, bir denizi andıran gözleri kendi hayatını anlatan kitabına verdiği "Hep Kavgaydı Yaşamım" ile tezat gibi görünür. Oysa hakikat, verilen kavganın sonunda ulaşılan hakikatin verdiği güvenin yansımasıdır. Kendisi olabilmenin, özgür iradeyle sistemleşmiş insanlık dışılıklar karşısında direnebilmenin hem ruhu hem de bedeni oldu. Semboller gerçeği öldürerek varoluyorlar. Ama Sara yoldaşın kendisi, hiçbir hakikati öldürmeden, kendinde açığa çıkardığı demokratik uygarlık, özgür kadın kişiliğini sembolleştirmeden, yüreğini günışığına çıkardı. Özgür kadının kutsallığı Sara ile can buldu. Ve herkesin gıptayla baktığı ve ulaşmaya çalıştığı bir hakikat somutlaşması oldu.

Biri Avrupa ülkelerinin müthiş denebilecek, en küçük ihmalin dahi ihtimal dâhilinde olmadığı-olamayacağı korumasında yaşıyor. Aslında bize göre yaşayıp yaşamadığı belli değil. Yaşamak, bedensel varlık değildir tabi. Yaşamak, özgür bir varlık olarak evrende bulunuşuna anlam vermektir. Birliktelikle insan yaşamı anlam kazanır. Toplumundan kopan insan yaşıyor sayılmaz. Yaşamaya dair daha bir çok belirleme yapılabilir. Amacımız iki kadına değinmekse yeterli.

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

Diğeri de Avrupa'daydı. Ama O hiç saklanmadı. Hiçbir maskeli tanrının Onu korumasını da beklemedi. Karanlıkları seçmedi hiçbir zaman. Hatta koyu renkli giysileri dahi sevmedi. Aydınlığı sevdi. Açıklığı... Öz-biçim çelişkisi çoğumuzun uğraştığı, devrim mücadelemizin temeli olarak hep taşıdığımız ve ikisinin uyumunun gerçekten devrim yapma olduğunu bildiğimiz bir durumdur. Sara yoldaş ise bunu gerçekleştirmek için ölmeyi beklemeyenlerden. Özü ve biçimini birleştiren bir kadının gücüydü ondaki enerjinin akışkanlığı.

Sara Yoldaş, farkındalığıyla kendisi olmanın benzersiz örneğidir. Farklılığın güzellik yarattığını en çok ona bakınca anlar insan. Güzelliği dahi kendi başına bir direniş öğreticisiydi. Zamana karşı yarıştı demiyorum. Çünkü zamanı gerçek anlamda yaşıyordu. Her anın, en küçük bir an parçacığının dahi anlamsız yaşanamayacağına inanıyor ve inandığı gibi yaşıyordu. Öyle güzeldi ki, yaşamın bittiği, artık yaşanacak hiçbir şeyin kalmadığı söylenen yaşında en anlamlı kendisi olma, özgür kadın olma duruşunu hepimize gösterdi. Çoğu genç arkadaşımız Onun duruşuna bakarak kendi yaşam anlayışını sorguladı. Ondaki yaşam akışkanlığına, enerjinin örgütlenmesine, esnekliğin insan bedeni ve zekâsıyla uyumuna bakarak her arkadaş kendi hakikatini açığa çıkarmanın uğraşında oldu.

Çoğunda bu planlanan, örgütlenen ya da dile gelen bir şey olmadı. Kendiliğinden bir akışa katılmak gibiydi çoğunda. Alışkanlıkların bulaşıcılığıydı belki de. Devrimci disiplini oturuşundan kalkışına, günlük yaşamın düzenlenişinden bir ömrün nasıl yaşanacağına dair her konuda kendisi kılmış bir özgür kadın yücelişidir Sara yoldaş. Kimilerine insanı sıkan ya da zorlayan kurallar gibi gelen ayrıntılar Sara arkadaşta olağan yaşam akışına katılan vazgeçilmezlerdir. Onda güzel alışkanlıklar vardı. Ve herkese bulaştırırdı. Sigarayı bıraktırdığı arkadaşların sayısı hiç de azımsanmayacak düzeydedir. Bir de sabah sporu ve bedensel temizliğin ruhsal temizlikle ilişkisini ihmal etmezdi. Bunlar Sara arkadaşta teorik bir durum olmaktan çıkar. Onunla bütünleşmiş, hatta Onunla birlikte doğmuş birer yaşam parçalarıymış gibi gelir insana.

Ruhu ve bedeni güzelleştirmenin anlamlı bir kadın yüreğiyle ve beyniyle nasıl gerçekleşeceğini tanımıdır O. Kendi yaşamıyla, kendi coşkulu akışıyla keskin bir yaşam öğretmenidir. Tavizsizdir.

Hiçbir dersi kaçırmaz. Çünkü Onun öğreticiliği yaşamıyla yoğrulmuş, iç içe geçmiş, birbirinden ayrılmayacak kadar harmanlanmış olan varolmanın yeni bir formudur.

İlkeler Onda, suyun sıcaklığında eriyip suya karışan şeker gibiydi. Nasıl ki şekerli bir çaydan şekeri süzüp ayıştıramazsa insan, Ondan da ilkeleri ayıştırtıp bir kenara koyamazdık. Bütünleşmiş bir hakikati anlatırdı tüm yaşamı.

O an, o olayı duyduğumuz an, içimizdeki hakikatin güzelliğine dokunulduğunu, kirletilmeye çalışıldığını hissettik. Herkes bir şeyler hissetti. Hiçbir yürek direnemedi, sessiz kalamadı, susamadı karşısında. Acemi değildik acılara. Ama Sara arkadaş gibi direnen, tüm uygarlık güçlerinin karşısında dimdik duran bir arkadaşımızın şahadetini anlayabilecek kadar da usta değildik. Ustalık zaten yaşamın tekrarlanamazlığı ya da biricikliği karşısında yitirilen anlamın adı oluyor çoğunda. Şeklini şemalını bilemediğimiz bir acı duyduk. Yüreğin derinlerine ince ince giren, adeta saplanan ve acısını zamana işleyen bir duyumsama. Gecenin ilk zamanlarına yerleşen ay batıyor kalbimizin en narin yerine. Uygarlığın en vahşi, barbar soğukluğu bir lanetli esinti gibi kesiyor yüreğimizin çeperini. Neler hissettiğimizi anlatmaya ne satırlar yeter ne de mevcut toplumsal insan sınırlılığımızın duvarları...

Bu boşluk hiçbir boşluğa benzemiyor. Büyük bir kayıp diyoruz, ama bazen düşündüğümde neden kayıp dediğimizi anlamak zor. Çünkü bu boşluk, benzemiyor hiçbir boşluğa. Her yeri dolduruyor, bizi bizden taşıran bir doluluk yaratıyor. Çekip giden ve kaybolan bir duyumsama değil bu. Yerleşiyor yüreklerimizin tam ortasına ve *“işte tam da burası benim yerim”* der gibi bakıyor.

Bazen boşluk, bir şeyin olmaması, yok olması değildir sadece. Kimi zaman olur ki, boşluk, bir eksiklik duygusunun, varlıkla birlikte oluşan bir yokluk hissiyatının gelip hayatımızda büyük bir yer kaplamasını anlatır. Varlıklarının hayatımızda kapladığı yer, yokluklarının gelip karşımızda durmaları ve ayrıyeten bir yer kaplamalarıyla iki katına çıkar bazen. İşte Heval Sara böyle bir gerçekliktir.

Bir an'da oldu her şey. Öyle bir an ki, yaşamamışsınız gibi, olmamış gibi o an. Ama var olduğunu, yaşandığını biliyoruz. Duymuşuz bir defa. Söküp atamıyoruz kulaklarımızdan. Söküp atamıyoruz beynimizin ve yüreğimizin duvarlarına çarpan o sesin ölçüsüz ağırlığı-

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

nı. Öyle bir an ki, içimizin derinliklerinde hiçbir zaman unutamaya-
cağımız dermansız bir yara açıyor. Bizden uzakta olmasına rağmen
yüreğimizde yarattığı alev alev akışı, yürüyen bir dağın yüreğimizde
konaklayışını anımsatan acıyı kim anlatabilir ki... Her oluşun köke-
nine yerleşen acı böyle bir şeymiş. Her oluşun kökenine zaman ve
mekân olgularıyla birlikte yerleşen yârân olgusu böyle bir şeymiş.
Sara, bir halkın yüreği olmaktan çıkan, evrenin yâri olmaya yönelen
bir gerçekleşme.

Yaşamı gerçek anlamıyla, birlikteliklerin yücelişiyle yaşadı. Her
cânânı bir can yaptı, yüreğine aldı. Bulunduğu her yerde yaşam
izlerini güçlendirirdi Sara yoldaş. Herkesin etrafına toplandığı, ya-
şamın etrafında örüldüğü bir yaşam enerjisi, cazibesi vardı. Son
yolculuğunda dahi öyleydi. Dersimlilerin onurlu sahip çıkmaları
yanında, Kürdistan ve Türkiye'nin her yerinden, her kesimden ve
inançtan insanın orda olması, Sara yoldaşın etrafında yarattığı ya-
şam aşkından kaynağını almaktadır.

Sakine Cansız'ı en güzel anlatan şey Onun hakikat yoldaşı oldu-
ğudur. Sara Yoldaş, Önder Abdullah Öcalan ile hakikat yoldaşlığı
yapmıştır. Aslında Kürt insanının bir bitimsiz uçurumu yaşadığı bir
zamanda, yolun olmadığı bir zamanda önce yolu yaratmak gereki-
yordu. Ve Sara yoldaş yolu yaratmış, yolu yaratmanın zorluklarını
yaşam anlamının yaratılışı bildi. Yolun başından sonuna kadar
onurluca yürümeyi tek yaşam gayesi saydı.

Hakikat yoldaşlığı insanı kâmil olmayı gerektirir. İnsanı kâmil,
özünde mükemmel insan tanımıdır. Tamamlanmış insanı anlatan
bu belirlemeyi hem kendi duruşuyla evrendeki gerçekleşmeyi ta-
mamlayabilen, hem de bu tamamlayışla kendini gerçekleştirebilen,
kendini bir bütün olarak gerçekleştirebilen insan için söyleyebiliriz.
Tabi ki çoğumuzun ulaşmak istediği bir şeydir tamamlanmış ol-
mak. Ve tamamlanmanın salt ölümle olmadığı, her anlamlı yaşam
eyleminin bir tamamlanış olduğu ve evrende bir tamamlama yarat-
tıkça bu anlamın çoğaldığı inkâr edilemez.

İşte Sakine yoldaş, bundan dolayı hakikat arkadaşıdır. Günlük
yaşamın basit ayrıntılarına sıkışan ilişkilerin çok ötesinde sade ola-
nın yaşamı yarattığı inancıyla hiçbir şeyin yaşam yaratıcılığını red-
detmeden ama sadelikle basitliği kesinlikle birbirine karıştırmadan
yaşamasını bilen bir insanı kâmindir O.

Yolu yaratanların, bedenleri ve ruhlarının sarsılmaz inancıyla yolu yaratanların yol arkadaşıdır Sakine. Mazlum Doğan'ın yol arkadaşıdır Sakine yoldaş. Kemal Pir'in özgür yaşam yoldaşıdır. Yaşamı uğruna ölecek kadar sevenlerin arkadaşı Sakine. Hiçbir zaman yaşını hissetmediğimiz bir yaşam dinçliğinde olması, yaşama duyduğu sevgiden ve insandaki evrensel anlamı bulmuş olmasındandır. Zamanı son hızla yaşayan ve kendisinde zamanın yaşanmamışlığından oluşacak yaralara asla izin vermeyen bir yaşam ve özgürlük aşığıdır.

Yaşam yaşanacaksa önce özgür olmalı. Özgür olması için direniş ve onur gerekiyor. Yaşanacaksa yaşam, anlamlı olmalı. Anlam yoksa yaşam da yok. Ruhsuz beden cesettir. Zaten uygarlığın kirli sistemi de bunu beklemektedir. Oysa yaşam duyumsanmalı en derininden. Yaşadığını hissetmelisin. Sevmeli, kızmalı, üzülmeli, yüreğin insan sevgisinden sıkışıp durmalı. Ağız dolusu gülmeli ve acı duyduğunda hüngür hüngür ağlayabilmelisin. Öyle çok sevmelisin ki, kalbin yorulmalı sevmekten. Öyle çok özgürlük aşığıyla birlikte zamanı solumalısın ki, zaman seninle aldığı yolculuğu dahi unutmamalı. Mertçe yaşamalısın. Leyla Qasım nasıl haykırdıysa özgürlüğü cellâdın yüzüne, öyle haykıracak yüreklilikte olmalı yaşam. Bu saydıklarımızın, saymaya çalıştıklarımızın hepsi Sara yoldaşa cisimleşmiş ve ruh bulmuştu. Şimdi biz de Onda cisimleşen hakikate bir kap bulmaya çalışıyoruz.

Şimdi yanımızda olsaydı ne derdi, ne yapmamızı isterdi Sakine arkadaş. Hiçbir yürek yaşamın onsuzluğunu normal karşılayamaz. Biz de normal karşılayamıyoruz. Yüreğimize “*tamam oldu*” diyemiyor, dedirtemiyoruz. Zaaf değil ya, gözyaşlarımızı tutamıyoruz işte. O olsaydı ağlamamıza kızmazdı bizim. Yüreğin haritalarını en iyi o bilirdi zaten. Önderliğimizin şehit yoldaşların resminin yanına, zindanlardaki direnişinden ve onurlu duruşundan dolayı onun resmini koyduğunu duymuştu zamanında. Ama yüzlerce yoldaşının karşısında bir kez daha duyduğunda gözyaşlarını tutamamıştı. En deneyimli, en ömür tüketmiş, en görmüş geçirmişiydi o topluluğun. Yine de yüzlerce kadın yoldaşının karşısında gözyaşlarını akıttırmıştı. En eskisiydi, ama en yenisiydi. Gözyaşlarını dimdik duruşunun yanı başından süzmüştü işte.

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

Önderliğe olan özlemine miydi, geçen yılların sinesine yerleşen zamanların getirdiklerine mi, yoksa karşısında durduğu yüzlerce yoldaşın o söylemle birlikte ondan beklediklerinin onure etmesine miydi? Hepsî de aynıydı nihayetinde. Hepsinin ortak paydası o gözyaşlarının o zamanda, o mekanda ve o insanlarla birlikteyken süzölmüş olmasıydı. Ve yürek haritasını işte o oluşa çizmişti. Onu duyumsadığımızdan olacak sebebini belirlenmiş ifadelerle ortaya koyamayışımız. Yüreğin süzölmesi, ifadenin katıksızıydı zaten.

Günlerdir soruyorum kendime. O olsaydı, ne yapardı, ne yapmamızı isterdi? Direnişinin sarsılmazlığını, onurunun başeğmezliğini ve düşman bilincinin derinliğini düşünerek kanaat ediyorum ki, Onun istediğı, Sara yoldaşın bizden beklediğı, öldürölmek istenen değerklerin daha da çoğaltılması olurdu. Kendimizi nasıl Sara kılabiliriz? Belki de bu soruyu sormamıza dahi kızardı. “Sizler Sara değöl, kendiniz olmalısınız, siz siz olarak özgürleşebilirsiniz. Özgür kadını yaratmanın ilk şartı kendini özgür olarak varetmek, kendisi olmaktır.” derdi belki de.

Yine de bizler, somut örnekler görmek isteyen biz ölümlöler Sakineleşmek isterdik kim bilir. Tabi ki bunun söylemi dahi kolay değöl. Ondaki PKK kimliğıydi öldürölmek istenen. Ondaki PKK kuruculuğıydu. Öyleyse bizler her gün PKK’yi yeniden yeniden kurarak, kendimizi bu yeni kuruluşla yaratarak PKK kuruculuğunu kendimizde gerçekleştirmeliyiz. Sara arkadaşın hedef seçilmesi, 1978 yılının Kasım ayında, hem de 27 Kasım günü Fis köyünde bulunmasından kaynaklıdır. Öyleyse bizler de PKK’yi kurmayı her an, her yerde gerçekleştirerek Sara’yı ölümsöz kılabiliriz. Her birimiz yüreğimizde bir Sara kurarak onda yıkılmaya çalışılan değerkleri canlı tutabilir, bir tohum kılıp yüreğimizin toprağına ekebilir ve her bahar özgürlüğü yeşertebiliriz.

PKK’yi kurmaya cesaret eden kadın kimliğıydi Onda öldürölmek istenen. PKK’nin kadın özgürlük mirasının PAJK kimliğıne dönüşmesi Onda somutluk kazanmaktaydı. Ki ilke deyince Sara arkadaş düşünmemek mümkün değildi. 12 Eylül askeri darbesinin yarattığı zindan yaşamlar yanında Diyarbakır zindan süreçlerinde gösterdiği direniş, ilkeyle özdeşleşen bir direnişti. Yaşamı anlamsızlaştıran, anlama saldıran her şeye karşı direnirdi O. Komplo sonrası kendi geri istemlerini yaşatma derdine düşen tasfiyeciler karşısında

“Mazlumlar yaşasaydı siz böyle yapamazdınız” diye haykıran tabi ki Sara arkadaştı.

Bazı şeyler vardır, anlatıldıkça tükenir. O yüzden her zaman anlatılmaz. Bitmesin diye saklanır belleğin bir köşesinde. Onsuz olmaz denilen zamanlarda çıkarılıp dile getirilir. Ama zindan direnişleri, anlatıldıkça yenilenen, kendini hissettiren ve bugünü oluşturan, dünü anlatan bir gerçekliğe bürünür. Otuz yıldır anlatılan bir direniştir bu. Tarihin cansız, olmuş bitmiş olaylar yığını olmadığını hissederiz zindan süreçleri anlatılırken. Bunun bir sebebi de o insanlıkdışı işkencelerden geçmiş bir kadının karşımızda capcanlı, dinamik, yaşama kararlılığından vazgeçmemiş, tam tersine onurlu yaşam kararını daha da güçlendirmiş ve bunu herkese yaymanın çabasında olan duruşuyla, Sakine yoldaşı görmemizdir. Onun duruşu bizlere düşmanın öldüremediği militanın nasıl özgür gerçekleşebileceğini göstermektedir.

Bir kez gören insanın unutamayacağı, yüreğinin topraklarından yıllar sonra çıkarıp gün ışığına sunar gibi tüm insanlara sunacağı bir tohum bıraktı Sakine tüm yüreklere. Yaşamı boyunca özgür yaşamak isteyen yüreklerin toprağına güneşi kattı. İşlemişti o toprağı kimbilir. Şimdi o toprağı bir tohum bıraktı.

Bahara filizlensin diye ekilen tohumlar gibiydi Sakine. Şimdi Dersim onu verdi toprağı. Dersimliler, katliamdan yarım yüzyıl sonra, soykırımları yok edecek bir tohum verdi kendi öz toprağına. Her bahar Sakineler yeşersin diye aynı topraktan. Beselerin, Beritanların diyarından, Dersim’in anlamını tarihe bir kez daha hatırlatan Zilanların toprağından yeşersin diye yeni özgür kadın filizleri, Sara da tohum oldu işte. Aynı toprağın ancak özgür yaşamı yeşerten özanlamıyla bir buluşmaya daha tanık olduk. Hepimiz bu tarihin tanığı olduk. O an’ı duyan, bilen, gören ya da hisseden hiç kimse o an’ın insan olan insanın yüreğine yükleyeceği insanlık ödevlerinden asla kaçamaz. Ve her birimiz Sakinesiz bir yaşamı düşünemeyecek kadar o tarihin, o coğrafyanın ve o özgürlük tohumunun kardeşi olduk.

Fidan Nurhaq

Yoldaşlarımın Arkasından Ağlamaya Alışmadım

Aslında bu gece kendi defterime yazmak istiyordum. Hiç günlük düşünmedim. Başlasam mı, başlamasam mı ikilemi arasında gidip geldim ve en son “ne fark eder, hangi deftere yazsan da arşı-ve girer” düşüncesiyle okul günlüğümüze yazmaya karar veriyorum. Bir yandan günü yazmak anlamlıdır ama nedense hiç yazmıyorum çünkü bana hep baharı hatırlatıyor. Güzel güzel yazmıştım baharın her taşını, vadisini, köyünü, anlamlı tepelerini, kim bilir o defterim hangi taşın altında çürümeye yüz tutmuş. Olsun deyip yazıyorum bu gece, kalemin akışına bırakıyorum içimde biriken nehirleri.

Bu anlamlı günde neler akmaz ki ve kimler anlatılmaz, bu günün hüznü haliyle. Aslında çok şey anlattı arkadaşlar. Önce Sakine Arkadaşla başladık güne. Her yıl dönümü olduğunda ağlayacak mıyım? Her ağladığımda duygusallaştığımızda bir şeyler değişiyor mu bilmiyorum. Ama ağlasak da ağlamasak da mutlaka arıyorum Sakine Arkadaşı. Ona alışmış, Onunla yürümüş ve bu güzel yolda, bu güzel oyunun uzmanıydı. Her baktığımız Kemal, Hayri, Ferhat ve nice yoldaşları andırırdı bana. Hep kavgalı, tüm kavgalardan özgürlüğü kazanarak çıkmış bir kahraman kadının figürüydü.

Birçok ölüm biçimlerini atlatmış olsa da yarı yaralı ve tüm yaralarını iyileştirmeyi bilendi. Dıştan hırçın bir nehre benzerdi, yoldaşları için ise berrak bir pınar gibi hangi suyu damlatsan bulanık bir biçimde akardı. Tıpkı tarihimizin gerçekliği gibi kâh yürümüş, kâh kırılma, kah deniz dalgaları gibi hayatımızın acı gerçeğine çarpa çarpa okyanusa dönüşmüştü.

Sakine Yoldaştan sonra gün aynı biçimde devam etti. Gözyaşlarımı bastırdım desem de ölüm haberi hüznü, eksiltmedi yüreğimde aslında oturup dolu dolu ağlamak isterdim, fakat partimiz bir türlü kabul etmedi duygusal halimizi, akan gözyaşlarımızı...

Amed zindanını her duyduğumda öfkem dünyayı sarar. Ne güzel anlatıyor Karasu arkadaş. O dönemde yeni dünyaya gelmeme

Sara Zamanındayız

rağmen kendimi hep darbenin ortasında kaldığımı hissedirdim. Her bir hücrede kendimi görüyorum. Sanki tüm olayların yım. Aslında bizler iki defa büyüdük. Bir, bebeklik çağımızdan katılım çağımıza kadar. Bir de katılım çağımızdan bu tarihin militanı olma çağımıza kadar. Hep dinledik Amed zindanını. Her duyduğumda kimsenin böyle bir tarihi, böyle bir yaşam tarzı ve böyle kahramanları var mı, diyorum kendi kendime.

Ailelerimizin anlatımları birer mitoloji anlatımından ibaretti, partimizin anlatımı ise bambaşkaydı. Bu gün ruhumun da geçmişe gittiğini hissettim. Belki de bizler gitmedik, asıl olan onların ruhlarının Ocak'ta olmasıydı. Birebir o tarihi yaşayan, bir tarih de Karasu arkadaştı.

Anlatınca biraz da kıskanırım içimden, bizim kendi tarihimiz ne kadar da kavgasız geçmiş. Biz az incindik, az çalıştık, az öğrendik yaşamı. Onlar ise tüm acılardan süzülmüşler. Asıl tarih kendileridir bana göre.

İşte bu gün herkesin duygulandığı bir gündü. Sara'yı anlatınca çoğu arkadaş ağlıyordu, kimileri de başını eğiyordu, bir ayıbı saklar gibi. Oysa en doğal hakkımızdır. Kadın arkadaşlar biraz daha sesli ağladılar. Çok şaşıırıyorum bu anlatan arkadaşlar nasıl dayanıyorlar, oysa onlar da çok duygusal insanlardır. Bu işin sırrını bilen olsaydı ağlamamayı öğrenecektim ki öfkem sele değil patlayan bir volkana dönüşsün.

Alışamadım yoldaşlarımın arkasından ağlamaya.

Hüzünle başlayıp hüzünle bitti günümüz. Yarın aynı konuda zorlu geçen tarihimizi, parti tarihini dinlemeye devam edeceğiz.

Jiyan Aysel

“Jinekê heqîqetê...

Jinekê ku, şerê Înanna kurahiya dil û mêjiyê xwe de dihêse û dijî. Jinekê ku, dizane dema heqîqet veşartî bimîne nabe heqîqet. Dizanê heqîqet jî bo ku bibe xwe, xwe li ser me ferz dike ku em vê derxin dîka jiyanê. Û jinekê ku dizanê, dema heqîqeta xwe derxe holê, heqîqeta hemû jinan derdikeve holê. Û ew bi xwe jî bibe xwe.”

Hevalên wê...

DESMALA SAKÎNE

*Piştî ku ew çû
watejîn di kêliya
mirineke ne rewa de
li ber melodiya perperokan
dilepîte.*

*Piştî ku dûr ket
sibatok dîntir û
sartir bû
ji rondikan cembelik badan.*

*Piştî xatir xwest
dema vegotinê qediya
dîrok ji rastî û
qestiyan vereşiya
Ji xeynî jin û jana tazî.*

*Piştî serkanî çikiya
hestên şermok
mîna moristaneke
zîrek ket qeliştayên giyanan
kûr û dûr dikoje.*

*Piştî hemû rastiyan
gelek kesan
rûpelên lénûskên çiyayî
Xîzkin,
Helbest li dîl û desmala
Stuyî barkirin.*

*Piştî berbanga sibehê
miftê li deriyê
kîjan keştiya
hevokên helbestî dikeve
çîrok li ser lêvan beyar dibe.*

Jiyan Aysel

Sara Zamanındayız

Dağlara doğru atılan ilk adım rahme düşme gibidir. Ana kar-
nında ilk damlanın şekillenişine benzer. Dağlar yeni doğumevidir.
Yeni ana evrendir. Gerilla olmaya karar verdiğinde evren seni
dağlara doğurur. Doğuş yeniden yaratılıştır. Yeni anlamıyla kendi
şekillendirdiği, kendi iradesiyle yaratma kararlılığını gösterdiği
evrene doğustur. Toprağın üzerine doğmaktır. Soğuk çimenlere
çıplak ayak basmanın ürpertisinin özgürlüğe uyanış olduğunu
bilmektir. Rüzgârın şarkısını dinlemek ve dinlenilen her şarkıda o
tınıyı aramaktır. Aştır doğuş. Aşkın toplanmakla ilintisi bilindi-
ğinde bu aşkın hakiki bir aşk olduğu duyumsanabilir. O bilme
yoksa aşk da yoktur.

Gerilla olmak sırtında çanta dağlarda yürümek değildir. Sırtın-
da çantayla dağlarda yürürken sırtında çanta dışında neler oldu-
ğunu bilmek ve onları taşıyabilmenin bilincine varmak, gerilla
olmanın tanımını oluşturabilir.

Sırtımızda mevsimin getirdiği kar beyazlığının bıraktığı son-
suzluk var.

Sırtımızda iki yıl önceki 9 Ocak'tan kalan bir acı, mevsimin be-
yazının ölümle özdeşleşen kelepçelemişliği var.

Dağ doruklarının zorluklarla insanda doğum sancılarını yaşa-
tan gerçekliğiyle iç içeyiz. Doğuran ana sancı çekmiyor sadece
kendimizi dağlarda yeniden doğuran bizler, doğan bizler duyuyo-
ruz sancıyı. Çünkü dağların yamaçlarındayız ve günlerden 9 Ocak.
Uzak bir Avrupa ülkesinden gelen ölüm haberleriyle ürperdiğimiz
iki yıl öncesini bir daha yaşıyoruz. Eziliyoruz. Yaşamın rengine bir
kez daha bakıyoruz. Renkler yerinde mi değil mi tam algılayamı-
yoruz ilk etapta. Sonra renkler yerlerine geri dönüyor, ama her
biri birer ton solmuş olarak.

Her an bizi şekillendiriyor. Bir 9 Ocak bizden tanrıçamızı alıp
götürdü. Yüreğimizde kapanmaz denilen türden bir boşluk bırak-
tı. O boşluğu bugün Sara hakikatiyle dolduruyoruz. Belki de her 9
Ocak'ta yaşamaya, özgürlüğe ve kavgaya dair gerekçeler oluştura-

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

rak anlamdan kopmamayı başaracağız. Ve yüreğimizdeki yarayı az da olsa sağaltmayı...

Keskin ve kesintisiz mücadele kararlılığını yaşamın her anında, her zaman ve her yerde sürdürmenin, her an kendi kaosundan özgürlük doğurtmasını bilmenin ve uygulamanın en güzel örneği Sara.

Erkek egemenliğinin yoğunlaşmış ve bir an'da toplanmış halidir komploculuk. Sara arkadaşın karşısına çıkan tam da budur. Yalan, hile ve sahtekârlığın erkek insan kılığında gelip tanrıçayı bulması. İnanna'nın me'lerini çalacak bir erkek tanrı gölgesinin dahi olmadığı bu çağda ancak erkek insan kılıklı komplocuların olabileceği gerçeğini bir kez daha görüyoruz. Önderliğimizin "*kurt kuzu ikilemini aşmak*" olarak tanımladığı vicdanın nasıl da yok olduğunu, güven kavramının erkek egemenliğinin kara deliğinde yutulduğunu görüyoruz.

Dağlardayız.

Evren anamızın rahmindeyiz.

Sara zamanındayız.

Zira tüm zamanlar Sara'dan bize kalan yaşam parçalarıyla oluşuyor. Sara'nın yarattığı yaşam ve özgürlük ilkelerinin bir kök hücre olup yaşamlarımızı belirlediği çağdayız. Tanrıların, hatta insanların dahi öldüğü bir çağda tanrıçalarla karşılaşmak tarihin bizlere en büyük armağanı olsa gerek. Bunu kıvançla kabul ediyoruz.

Evrenin rahminde bir tanrıça ile, Sara arkadaşla aynı zamanda bulunmanın onurundayız.

Onunla kızkardeş olmanın sıcak duygusundayız.

Tüm yalnızlıklarımızdan sıyrılmanın sıcaklığındayız.

Doğuş sevincindeyiz işte.

Sara arkadaşın özgür yaşam şarkısını rüzgârın kanatlarından dinlemenin huzurundayız.

Aşkı bulmanın mecnunluğunda, aranıp bulunmamış olmanın Leylalığındaız.

Yeni bir Sara zamanındayız.

Bu 9 Ocak'ta Sara, Rojbin ve Ronahi arkadaşlar için Kürdistan, Türkiye, Fransa ve tüm dünyada eylemler yapıldı. Kürdistanlı

Sara Zamanındayız

devrimci kadınlar anıldı, hayatları amaçları, güzellikleri ve paylaşımları anlatıldı. Artık onlar sadece Kürdistanlı değil bu dünyalı oldular.

Avucunun içinde olan katili yakalayamayan, yakalayınca da yargılayamayan, yargılasa dahi söyleyemeyen Fransa kendi vatan-daşları öldürülünce katilleri 24 saat içinde vurduğunu ilan etti. Buldu ve yargılamaya gerek dahi duymadan cezalandırdı. Ne de olsa polis ve istihbarat teşkilatları da erkek egemenliğinin yoğunlaşmış ve kurumlaşmış halleridir. Kadınların katledilmesi karşısında, hele hele PKK'lı kadınların katledilmesi karşısında aynı duyarlılığı beklemek yanılgı. Bu katliama verilecek en doğru cevap Sara hakikatiyle özgürlük toprağında yeniden kendini doğurtmak, evren anayı bilmek ve onunla olduğunu, ondan kaçamayacağını bilmektir. Dağlarımızda yaşama duran kendiliklerimizi kadın zekâsıyla yeniden filizlendirmek, anaya dönüş, tanrıçaya dönüş gibi özgür yaşam aşkına dönüşü yaşamaktır.

Bu sözü yineliyoruz.

Kobanê Şehitleri Eğitim Devresi Öğrencileri

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir

Sara Zamanındayız

Emin Faraşın Arkadaş

Sara İlkesi, Özgürlük İlkesidir